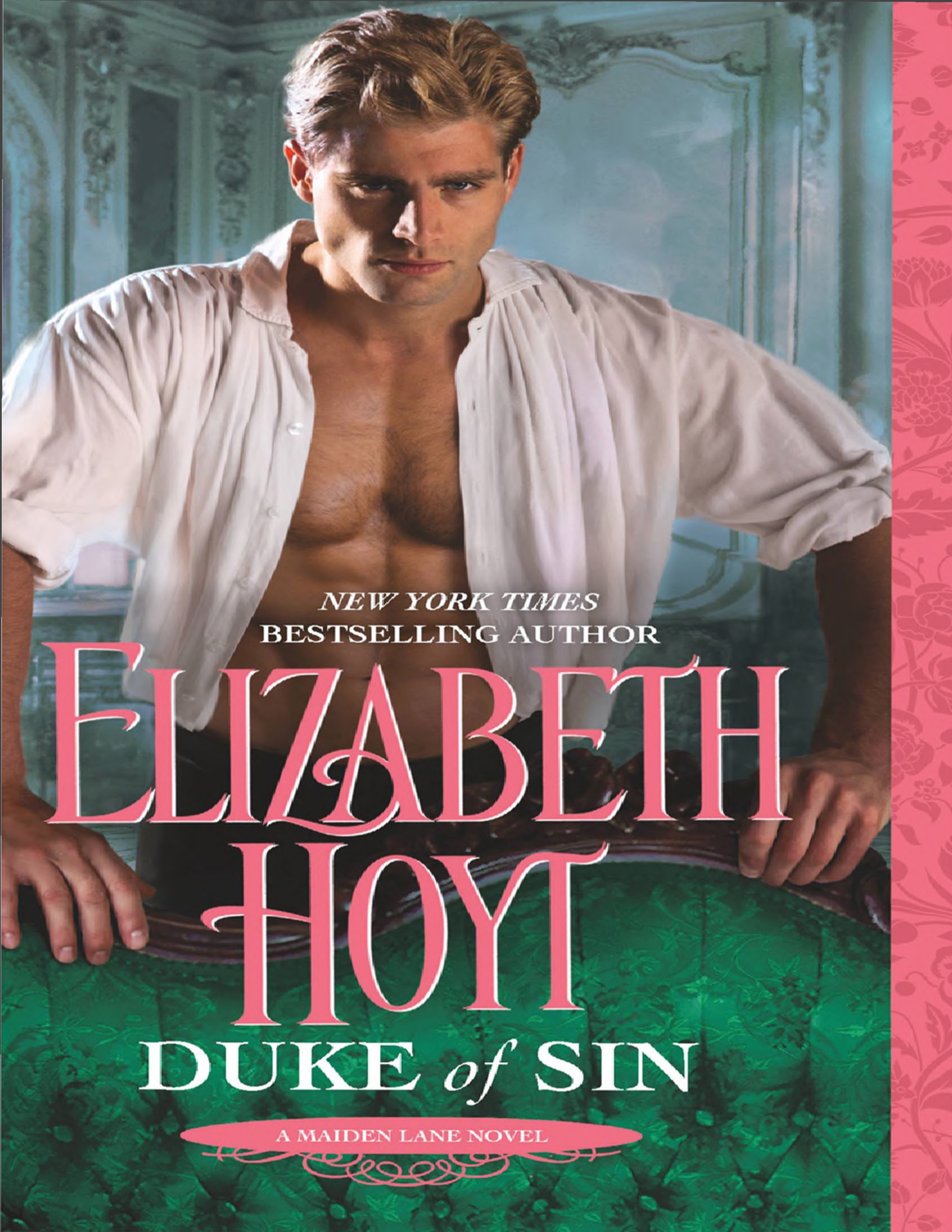

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR
ELIZABETH HOYT
DUKE of SIN
A MAIDEN LANE NOVEL

Birinci Bölüm

Bir zamanlar kalbi olmayan bir kral varmış....
*-Kalpsiz Kral'*dan

EKIM 1741
LONDRA, İNGILTERE

Kusursuz referanslara sahip bir hizmetçinin yakalanabileceği, işvereninin yatağında diz çökmekten daha kötü çok az yer vardır. Ancak Bridget Crumb, iki faktörün bir araya gelerek *bu* durumu özellikle tehlikeli hale getirdiğini düşündü. Birincisi, söz konusu işverenin Londra'nın en kötü adamı olarak kabul edilen Montgomery Dükü Hazretleri olmasıydı. İkincisi de, sağ elinde yeni çalınmış bir minyatür portre tutuyor olmasıydı.

Gerçekten de tüm bunlar bittikten sonra çok sert bir fincan çaya ihtiyacı olacaktı - tabii dükün öfkesinden gerçekten *kurtulduğunu* varsayarsak.

"Söyleyin bana, Bayan Crumb," dedi Ekselansları, içtenlikle dolu bir sesle. "Ne arıyorsun?"

Dük ne iri yarı bir adamdı ne de normalde göz korkutucu olarak düşünülebilecek biriydi - aslında tam tersi. Yüzü bir Yunan heykeltıraş tarafından oyulmuş olabilirdi, elmacık kemikleri, dudakları ve burnu o kadar mükemmeldi ki. Gözleri masmavinin en berrak tonlarındaydı. Kıvrık saçları parlatılmış gine rengindeydi ve oldukça güzeldi; Dük de bunun farkındaydı, çünkü saçlarını uzun, pudrasız ve ensesinde kocaman siyah bir fiyonkla bağlıydı. Şık bir mor kadife ceket giymişti.

Siyah ve kızıl işlemeli altın rengi yelek. Kanatlı bir koltuğa uzanmış, uzun bir bacağını öne atmışken bileklerinden ve boğazından danteller dökülüyordu. Ayakkabılarının tokalarındaki elmaslar mum ışığında parlıyordu. Ekselansları kibar bir erkek sofistike kişiliğe sahipti ama bu yüzden onu zararsız olarak gören herkes aptalın tekiydi.

Montgomery Dükü, insanın ayaklarının dibinde aniden keşfedilen sarmal bir yılan kadar ölümcüldü.

Bu yüzden Bridget yataktan kalkarken ani bir hareket yapmadı. "Evinize hoş geldiniz, Majesteleri. Kıtadan döneceğinizi bilseydim, odalarınızı havalandırır ve hazırlardım."

"Eminim siz de farkındasınızdır, ben hiç kıtaya gitmedim." Dük kayıtsız bir el hareketiyle odanın gölgeli bir köşesini işaret etti.

Bridget, panellerin arasına zekice yerleştirilmiş yarı açık küçük bir kapı görünce gözlerinin açılmasına izin vermeyecek kadar iyi bir hizmetkârdı. Kapıyı daha önce hiç fark etmemişti. Şüpheleri vardı ama bu geceye kadar elinde gerçek bir kanıt yoktu. Artık biliyordu: Adam başından beri buradaydı, kendi evinin duvarları arasında *saklanıyordu.* Ne kadar zamandır onu izliyordu? Haftalar mı? Gitmiş olması gereken üç ay boyunca mı? Daha da önemlisi, bu *gece* onu ne kadar zamandır izliyordu? Yatağın başlığındaki gizli delikte minyatür portreyi bulduğunu görmüş müydü?

Şu anda onu elinde tuttuğunu biliyor muydu?

Dük gülümsedi, beyaz dişleri ve iki yanağındaki derin gamzeleri parlıyordu. "Korkarım hiç ayrılmadım."

"Gerçekten de, Majesteleri," diye mırıldandı Bridget. "Wakefield Dükü'nün sizi İngiltere'den sürdüğünü düşünürsek, ne kadar cesursunuz."

"Ah, *Wakefield*." Dük, sanki Londra'nın en güçlü adamlarından biri yerine bir sineği kovuyormuş gibi parmaklarını şıklattı. "Kendini her zaman *çok* fazla ciddiye almıştır." Durdu ve sanki çakıl taşları arasında keşfedilmiş bir akikmiş gibi ona baktı. "Ama bir hizmetçiye göre ne kadar da sivri bir dilin var."

Bridget'in yüreği burkuldu; bu kadar açık konuşmaması gerektiğini biliyordu. Bir hizmetkâr için efendisi tarafından fark edilmek asla iyi bir şey değildi, özellikle de *bu* efendi tarafından. "Gel." İşaret parmağıyla onu daha yakına çağırdı ve Bridget sol başparmağındaki mücevherli altın yüzüğün parıltısı.

Yutkundu ve sağ elini açarak minyatürü sessizce yemyeşil halıya bıraktı. Ona doğru yürürken ayağının yanıyla kocaman yatağın altındaki küçük resmi dürttü.

Ondan bir adım ötede durdu.

Dudakları kıvrıldı, sinsi ve şehvetli. "*Daha yakına.*"

Sade, pratik siyah keten yünlü etekleri mor kadife dizlerine değene kadar yaklaştı. Kalbi sert ve hızlı atıyordu ama yüz ifadesinden korktuğunu belli etmediğinden emindi.

Hâlâ gülümseyerek ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattı. Elleri uzun parmaklı ve zarifti. Bir müzisyenin ya da bir kılıç ustasının elleri.

Bir an kafası karışmış bir şekilde onlara

baktı. Adam kaşlarını çattı ve başını salladı.

Bridget ellerini onunkilerin üzerine koydu. Avuç avuca. Yakıcı bir sıcaklık ya da ölümcül bir soğukluk bekliyordu ve bunun yerine insan sıcaklığını hissedince biraz şaşırdı.

Dükün sözde sürgüne gönderilmesinden iki hafta kadar önce işe alınmıştı. Bu süre içinde ona hiç insani ya da insancıl gelmemişti.

"Ah," diye mırıldandı Majesteleri, başını ilgiyle eğerek. "Hayattaki konumunuza rağmen ne kadar da kadınsı elleriniz var."

Mavi gözleri koyu renk kirpiklerinin altından ona doğru parlıyor, ağzında gizemli bir gülümseme oynaşıyordu.

Onun bakışlarını sertçe karşıladı.

Dudakları kıvrıldı ve tekrar aşağı baktı. "Küçük, dolgun, düzgün, yuvarlak tırnaklı." Ellerini ters çevirdi, böylece şimdi avuç içleri yukarı bakacak şekilde onunkilerde duruyordu. "Bir zamanlar bir adamın hayat hikâyesini ellerindeki çizgilerden okuyabildiğine yemin eden Yunanlı bir kız tanırdım." Sol elini bırakıp işaret parmağıyla sağ avucundaki çizgileri izledi.

Dokunuşu sinirleri boyunca bir ürperti yarattı ve Bridget ürpermesini engelleyemedi.

Dükün gamzesi, avucunu incelerken ağzının yanında derinleşti. "Burada neyimiz varmış? Nasırlar, şüphesiz hizmetim sırasında kazanılmış." Avucunun üst kısmındaki kalınlaşmış deriye dokundu. "Bir İskoç kızı için iyi ve dürüst bir çalışma hayatı."

Kendini çok hareketsiz tuttu. Nereli olduğunu nereden biliyordu? Ya da en azından *neredeyse nereli olduğunu*? Londra'ya geldiğinden beri Border aksanını saklamak için çok çalışmıştı ve ne ona ne de onu işe alan iş adamına doğum yerinden hiç bahsetmediğinden emindi.

"Ve bu"-dük başparmağının altındaki tümseği okşadı-"buna ne dendiğini biliyor musun?"

Bridget boğazını temizledi ama sesi yine de biraz paslı çıkmıştı. "Söyleyemem, Majesteleri."

"Venüs Dağı." Kaşlarını ona doğru kaldırdı. Yıkıcı derecede güzel. Ölümcül derecede çekici. "Yunan kızım bana bunun bir kadının ne kadar tutkulu olabileceğini gösterdiğini söyledi. Siz, Bayan Crumb, içinizde anlatılmamış derinliklerde şehvetli bir ihtiyaç duyuyor olmalısınız."

Gözlerini ona dikti.

Eğildi ve başparmağının dibini ısırdı.

Nefes nefese kaldı ve elini çekti.

Dük güldü ve arkasına yaslanıp başparmağıyla alt dudağını yavaşça düzeltti. "Ama o zaman Yunanlı kızın memeleriyle, el falı bakma konusundaki gevezeliklerinden çok daha fazla ilgileniyordum."

Bridget diğer elinde *ısırdığı avucunu tutarak* ona baktı. Aslında canını yakmamış olmasına rağmen, avucu sanki hâlâ adamın dişlerini -dilini- etinde hissediyormuş gibi karıncalanıyordu.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Gidebilir miyim, Majesteleri?"

"Doğal olarak, Bayan Crumb," dedi, artık ona bakmıyordu. Yüzüğünü inceliyor gibi görünüyordu. "Benim için bir banyo hazırlatın. Sanırım kütüphanede. Islanırken bir şeyler okumak istiyorum."

"Gecenin bu saatinde mi?" Bridget şamdanını eline alırken karanlık pencerelere baktı. Saat gece yarısını geçmişti ve hizmetkârların çoğu yatmış olmalıydı.

Ama elbette hizmetkârları yataklarından kaldırmak bir dükü ya da çoğu aristokratı ilgilendirmezdi. "Evet, şimdi, lütfen, Bayan Crumb."

"Derhal, Majesteleri."

Bridget durakladı, eli kapı kolundaydı. Merakla arkasına bakmaktan kendini alamadı, çünkü dük aylardır saklanıyordu; acaba temelli mi kaçmıştı?

Masmavi bakışları onunkilerle buluştu, eğleniyor ve hınzırca bakıyordu ve görünüşe göre onun düşüncelerini okuyordu. "Oh, hayır, duvarlarla işim bitti. Şey"-dudaklarını büzdü, omuz silkti-"en azından şimdilik. Kalabalık ve tozlular ama gözetlemek için ne güzel bir yer. İnsanları gözetlemeyi çok severim. Lezzetli bir güç hissi veriyor, sence de öyle değil mi?"

"Bilemiyorum, Majesteleri."

"Yapamaz mıydın?" Duygusal dudakları kıvrılırken mırıldandı: "Ah, Bayan Crumb. Ölümsüz ruhunuzu yalanlarla tehlikeye atıyorsunuz, biliyorsunuz."

Bridget kaçtı.

Ne yazık ki bunun için başka bir kelime yoktu. Kasaba evinin üst katında, kaymaktaşı heykellerin ve altın çerçeveli aynaların yanından hızla geçti, kalbi göğsünde çarpıyordu ve büyük merdivenden indi. Kesin olarak bilemezdi, aksi takdirde onu hemen görevden alırdı, değil mi? Onu referans göstermeden işten çıkarırsa, bu onun gelecekteki iş beklentileri için çok kötü olurdu. Ya da daha kötüsü, onu hırsızlık yaptığı için işten çıkardığını ilan ederdi. Bu düşünce bile onu ürpertti. Bu onun iyi adını tamamen yok ederdi. Londra'yı terk etmek, başka, daha küçük bir şehirde yeniden başlamak ve belki de adını değiştirmek zorunda kalacaktı.

Daha da önemlisi, Dük onu görevden alırsa, kendisini doğuran kadına yardım edemeyecekti. Bu işi kabul etmesinin asıl nedeni buydu: Bridget, dük tarafından şantaja uğrayan aristokrat bir hanımefendinin gayrimeşru kızıydı. Dükün annesi üzerinde baskı kurmak için kullandığı mektupları bulmaya yemin etmişti. Şantaj iğrenç, aşağılık bir suçtu ve dük de iğrenç, aşağılık bir adamdı.

Kendisine verilen görevi yerine getirene kadar gitmeyecekti.

Bridget mutfak kapısının önünde durdu, derin bir nefes alarak eteklerinin ve başlığının düzgün olduğundan emin oldu - efendisi onu ısırmış olsa bile hizmetçiler her zaman tertemiz görünürdü. Bir derin nefes daha. Belayı ödünç almanın bir anlamı yoktu. Şu anda yönetmesi gereken bir evi vardı. Efendisi yeni dönmüş ya da en azından saklandığı yerden yeni çıkmış bir ev.

Dük'ün Londra'daki evi Hermes House'un geniş mutfağına girdi. Gecenin bu saatinde devasa ocakta ateş yanıyordu. Gölgeler tavanın kenarlarında ve mutfağın köşelerinde gizleniyordu ama o bu manzarayı huzur verici buluyordu. Burada her şey olması gerektiği gibiydi.

Bridget ocağın yanında bir paletin üzerinde uyuyan zavallı ayakkabı boyacısı çocuğu uyandırdı ve esneyen delikanlıyı bulaşıkçı hizmetçilerle uşakları uyandırması için yukarı gönderdi. Ateşi kükreyene kadar karıştırdı ve ardından birkaç mum yaktı, bu sıradan görev sinirlerini daha da yatıştırdı.

Uşak ve bulaşıkçı birkaç dakika sonra geldiğinde mutfak aydınlık ve sıcaktı ve Bridget kontrolü tamamen ele almıştı. O

Askerlerini derhal bir despotun banyosu için gereken büyük miktardaki suyu çekmeye ve ısıtmaya gönderdi.

Sonra adımlarını evin önüne doğru geri çekti.

Hermes Evi dükün kendisi tarafından yeni inşa ettirilmişti ve şehir evi de en az dük kadar abartılıydı. Geniş, kıvrımlı merdiven beyaz mermerdendi, sahanlıklar gri damarlı pembe mermer, siyah mermerle dama tahtası şeklindeydi ve her şey yaldızla vurgulanmıştı. Merdivenler birinci kattaki geniş bir koridora açılıyordu, duvarlar soluk pembe renkteydi, beyaz ve altın varaklarla detaylandırılmıştı.

Bridget dükün yatak odasının önünde durdu ve dinledi. İçeriden ses gelmiyordu. Ya çoktan kütüphaneye gitmişti ya da içeride pusuya yatmış, ona saldırmaya hazırlanıyordu.

Gözlerini kıstı ve kapıyı iterek açtı.

Oda karanlıktı. Mumunu yukarı kaldırdı - dük onu bu gece bir kez gafil avlamıştı zaten. Mum, kabuk pembesi duvarları, sefahat içinde eğlenen tanrı ve tanrıçalarla boyanmış tavanı ve gök mavisi perdeler ve altın püsküllerle asılmış gülünç derecede büyük yatağı aydınlatıyordu. Yatağın yanında fildişi ve yaldız kakmalı zarif bir sekreter vardı. Sekreterin üzerinde Dük'ün gerçek boyutlarda devasa bir tablosu asılıydı.

Çıplak olarak.

Bridget portreye kaşlarını çatarak baktı, hızla yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Aceleyle yatağa doğru ilerledi ve diz çökerek yatak perdelerini kenara çekip alttaki zemini ortaya çıkardı.

Çıplak zemin bakışlarını karşıladı. Minyatür gitmişti.

VAL elindeki minyatürü inceledi. Bir aileyi tasvir ediyordu: İngiliz bir aristokrat, Hintli bir soylu kadın olan karısı ve bebekleri. Hırsızlık yapmak isteyen biri için evinde çok daha değerli parçalar vardı. Dolayısıyla Bayan Crumb ya minyatürün sahibi ya da onun temsilcisi için çalışıyordu. Yatağından kayarken ona attığı mülayim bakışları hatırladı. Yaldızlı çerçeveli minyatürü banyanının cebine koyarken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. Küçük hizmetçisi gerçekten de onca insan arasından *onu* kandırabileceğini mi düşünmüştü?

O kadar da az değil, diye kabul etti Bayan Crumb'ın ayakta durduğunu hatırlayınca.

önünde hazırolda duruyordu. Bir kadın için ortalama boyunun biraz üzerindeydi.

cömert bir çift göğüs olduğundan şüphelendiği bir kadındı. Ne yazık ki, ihtişamını sıkıca bağlanmış taytlar, siyah yün, beyaz iğneli bir önlük ve düzgünce sıkıştırılmış beyaz bir fichu altında saklıyordu. Buna bir de çenesinin altından bağlanan kocaman beyaz bir tülbentle tamamen örtülmüş saçlar, belirgin siyah kaşlar, dikkat çekmeyen bir burun ve ağız, kararlılığı nedeniyle insanı biraz duraksatabilecek bir çene eklenmişti... ama genel olarak sıradan biriydi aslında - tabii o yoğun koyu renk gözleri fark etmediyse.

Onun gözleri dini bir fanatiğin gözleriydi; bir azizin ya da bir

kafirin. Ya da belki bir engizisyoncunun.

Kendisi ve başkaları için doğruyu yanlışı bildiğine dair tam bir güvene sahip bir kadın. İnançları uğruna acı çekmekten -belki de ölmekten- korkmayan bir kadın.

O zaman onda kendi zıddını, yani Şeytan'ın ta kendisini mi tanımıştı? İyi ve kötü arasındaki o hassas farkı ne bilen ne de umursayan bir adam mı? Diğerleri terazilerini dikkatle dengeleyip günahların ve sevapların çeşitli ağırlıklarını tartışırken, o tüm aygıtı yerle bir etmeyi seçmişti. Kurallarını ne anladığı ne de özellikle onayladığı bir oyuna neden kendini kaptırsındı ki? Hayatta *kendi* kurallarını koymak daha iyiydi. Her halükarda çok daha eğlenceliydi.

Bayan Crumb'ın *eğlence* kelimesinin anlamını bilip bilmediğini merak ederken Val'in üst dudağı kıvrıldı. Büyük olasılıkla bu kelimeyi ayıp ve *günaha* götüren bir şey olarak görüyordu - *ki* en iyi zamanlarda bile *öyleydi*.

Yine de Bayan Crumb'ın onunla zeka yarıştırmaya kalkışan bir *hizmetçiye benzemesi* biraz eğlendiriciydi ve bütün planlarına ve entrikalarına rağmen ne yazık ki eğlenecek bir şey bulamıyordu.

Bu yüzden kalmasına ve bir süre daha oynamasına izin verdi.

Bu arada toplumda yeniden kazanması gereken bir güç ve konum vardı ve *bunu* yapmak için Kral'a şantaj yapmak üzereydi. Kral'ın onayını talep edecekti -sadece bunu- ama sürgünün sona ermesini garanti etmeye yetecek kadarını.

İngiltere'den sürgün edilmeyi kabul etmesinin tek nedeni, Wakefield'ın sefil Dükü'nün -kendi önemini abartan, kendini beğenmiş bir parlamenter- Val'i bunu yapmazsa adam kaçırmakla suçlamakla tehdit etmesiydi. Hepsi Val'in adamın kız kardeşini bir kez kaçırmış olmasından kaynaklanıyordu. Ya da iki kez. Ya da belki üç kez. Gerçekten fark eder miydi? Val'in niyetine rağmen kız kardeşine zarar gelmemişti.

Emekli bir dragoon yüzbaşısı. *Gerçekten.* Val'in onun için *çok* daha iyi planları vardı.

Ama *şimdi,* sonunda Kral'ı tehdit edebileceği mektupları elde etmişti. Kanlı Wakefield'ın kafasına ve Kral'ın kendisine doğru gidecekti ve Wakefield'ın bu konuda yapabileceği hiçbir lanet şey yoktu.

Val hızla kütüphanenin bir köşesinde duran yazı masasına yöneldi. Sarı ve kahverengi benekli mermerden özenle oyulmuştu, oldukça gülünç ve abartılı bir şekilde dönüp duruyordu. Bir iskambil oyununda Prusyalı bir aristokrattan kazanmış, blöf yapmış ve Londra'ya gönderilmesi için bir kral fidyesi ödemişti; kütüphanesinin duvarlarıyla korkunç bir uyum içindeydi.

Otururken masayı sevgiyle okşadı ve çekmeceleri karıştırarak kâğıt aradı.

Mürekkep şişesine bir tüy kalem batırdı ve iri, gösterişli eliyle İngiltere Majesteleri 2. George'un özel sekreteri olan Bay Copernicus Shrugg'a selam vererek bir mektup yazdı. Mektup kısa ama süslüydü ve tehdidinde oldukça açıktı. Val sayfanın alt üçte birlik kısmına parafını atarken ince ince gülümsedi.

Kütüphanenin kapısı açıldı ve içeriye serseri bir çocuk girdi.

Alf her halükarda kendini bir erkek olarak tanıtıyordu ve Val'in bildiği kadarıyla çoğu insan onun bu önemsiz numarasını yutmuş görünüyordu. Doğal olarak onun gerçek cinsiyetini anlaması sadece bir dakika sürmüştü. Boynunun inceliğine, adem elmasının olmayışına, çenesinin boynuyla birleştiği açıya, vesaire, vesaire bakması yeterliydi. Ne kadar az insanın etrafındaki dünyayı gerçekten incelemesi şaşırtıcı.

Val saygı gösterilmesi gereken yerde saygı gösterirdi ve yıllar boyunca özenle korunan bir kılık kesinlikle küçük bir övgüyü hak ediyordu, bu yüzden Alf'in gerçek doğasından asla bahsetmedi. Ayrıca kadın ya da erkek olsun, sokak çocuklarıyla özel olarak ilgilenmeye de pek hevesli değildi. Bununla birlikte, bir istihbarat toplayıcı ve koşucuya büyük ilgi duyuyor ve onu kullanıyordu. Alf, Val'in kendi duvarları arasında zorunlu olarak saklandığı aylarda bu görevi yerine getirmiş, sık sık mektup, yiyecek ve kitap getirip götürmüştü.

"Yer Grace," diye mırıldandı çocuksu kız yaklaştığında. "Eğer doğru hatırlıyorsam, gece beni görmek istemişsiniz."

Val, balmumunu yakıp sıcak balmumunu kâğıdın üzerine damlatırken onu görmezden geldi.

mektubunun katlanmış kenarı. Mühür balmumunu üfledi, yere koydu ve mührünü seçti: öten bir horoz. Bu kişisel bir şakaydı: Horoz, Val'in kendi koruyucu tanrısı olarak kabul ettiği tanrı Hermes'in bir sembolüydü. Hermes seyahat ve ticaret tanrısıydı.

Aynı zamanda hırsızların ve hilekârların tanrısıydı.

Val dudağını ısırdı. *Horozla* ilgili temel kelime oyunu o kadar açıktı ki, en akılsız kişi bile bunu anlayabilmeliydi.

Alf'e döndü.

Kalçasını eğmiş, tek bacağının üzerinde duruyordu ve Val'in söyleyebildiği kadarıyla yıllardır giydiği kıyafetleri giyiyordu: çok büyük bir ceket ve yelek, her ikisi de belirsiz bir koyu renk, çok yamalı ve yıpranmış, bol pantolonlar, çamur lekeli çoraplar, kurumuş at gübresi renginde kocaman tokalı ayakkabılar ve geniş kenarlı, sarkık bir şapka. Şapkanın altındaki koyu renk saçları dağınık bir şekilde geriye taranmıştı ve bir elmacık kemiği ya kirden ya da bir çürükten dolayı kararmıştı.

Val kısa bir süre Alf'in ona ödediği parayla ne yaptığını merak etti - düşünüldüğünde oldukça iyi ödüyordu- ve sonra bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Mektubu ona doğru itti. "Bunu Bay Copernicus Shrugg'a götür" - adresi okudu - "ve bizzat ona verdiğinden emin ol - başka kimseye değil, dikkat et."

Alf mektubu aldı ama burnunu kırıştırdı. "Gecenin bir yarısı, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne olmuş yani? Yataktan kaldırılan bir adam korku ve heyecana daha da yatkın olur. Attwell ve çocuğa da söyle, kaldıkları hanı terk edip bana burada katılabilirler." Kütüphanenin kapısı bir kez daha açılıp bir grup uşak banyosunu içeri taşırken şöyle bir baktı. "Şimdi git bakalım, şeytan. O lanet duvarlarda haftalardır biriken tozu temizlemem gerekiyor."

Kız tereddüt etti, spekülatif bir şekilde ona baktı. "O zaman 'idey-'lerinden kurtuldun, değil mi?" Başını anlamlı bir şekilde şöminenin önünde banyo suyunu döken hizmetçilere doğru eğdi.

Val, "Dışarıdayım ve yakında toplumdaki haklı yerime geri döneceğim," dedi. "Devam et."

Emrine itaat edip etmediğini görmek için beklemeden banyosuna döndü. Çok az insan onun emirlerini reddedecek cesarete sahipti. Ah, ama o unutuyordu

güler yüzlü Bayan Crumb. Hıristiyanlıktaki adı *neydi ki?* İlk fırsatta ondan bunu talep etmeliydi. Hizmetçisi ondan çalmaya kalkışmakla kalmamış, sorularına cevap vermeyi de reddetmişti.

-Kendisine hizmet etmeleri için gönderilen hizmetkârları gözden geçirdi; eğer yanılmıyorsa, kadın hizmetkârlarının ve uşaklarının en yakışıklılarını saklamayı ihmal etmemişti. Onun bir satir olduğunu mu düşünüyordu?

Belki de kararında *tamamen* yanılmamıştı...

Val giydiği tek kıyafet olan banyosunu çıkarırken sırıttı

-Ve çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdü. Uşaklar arasında en yaşlı ve en dünyevi görünümlü olanına parmağını salladı. Eğer Bayan Crumb onun yatak kıyafetlerini kısıtlamayı düşünüyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Kyle Dükü HUGH FITZROY, St James's Sarayı'nın arka tarafındaki karanlık avluda bir uşağın sallanan fenerini takip ederken genişçe esnedi. Saat dörde geliyordu; bir hizmetkârın uyanması için henüz çok erken, en kararlı eğlence düşkünleri dışında herkesin dışarıda olması için de çok geç bir saatti. Geriye, acil bir kraliyet çağrısıyla sıcak uykusundan yeni uyanmış olan o ve şafağa kadar feneriyle gece yolcularına rehberlik edecek olan zavallı linkboy kalıyordu.

İkisi de efendilerinin ihtiyaçlarına bağlı.

Hugh kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi. Onun durumunda *efendi tam olarak* doğru değildi, ama yeterince yakındı.

O ve bağlantı görevlisi karanlık bir arka girişe yaklaştılar ve bir görevli dikkat kesildi. Hugh bağlantı görevlisinin parasını ödedi ve sonra adını söylemek için görevliye döndü.

Muhafız onu içeri alırken meraklı bir bakış fırlattı. Bu bir dük için garip bir girişti.

Ama Hugh oldukça tuhaf bir düktü.

İçeride, görünüşe göre onun gelişini bekleyen bir uşakla karşılaştı. "Bu taraftan, lütfen, Majesteleri."

Hugh adamı bir servis geçidine kadar takip etti. Sarayın ön tarafının aksine, koridorda halı yoktu, duvarlar sade bir şekilde boyanmıştı.

Uşak koridorun sonundaki bir kapıyı açtı ve "Kyle Dükü" diye mırıldanarak onu bir ofise buyur etti.

Kırmızı pantolon giyen iki bacaklı bir adam, lacivert bir banyan ve

Ateşin önünde volta attığı yerden yumuşak bir şapka sallandı. "Lanet olsun Kyle, yeterince uzun sürdü!"

Hugh bir kaşını kaldırdı. "Notunu alır almaz geldim, Shrugg." Tekrar uşağa baktı. "Kahve ve çay getir, olur mu? Ve yiyecek bir şeyler."

Uşak aceleyle uzaklaştı.

"Bağışlayın beni, Majesteleri." Copernicus Shrugg başını salladı. Orta yaşlarda bir adamdı ama her zaman yaşlı bir adam gibi görünmüştü. Kulakları bir sürahinin kulpları gibi kafatasının iki yanından çıkıntı yapıyordu; başı yuvarlak, buruşuk ve keldi ve boynundan yararlanmadan omuzlarına neredeyse tam olarak oturuyordu. Peygamber çiçeği rengindeki kan çanağı gözleriyle Hugh'ya baktı. "Şu lanet olası mesele. Bunun için *onu* uyandırmak zorunda kaldım ve bundan hiç hoşlanmadığını biliyorsun."

İkisi de refleks olarak tavana baktı, kraliyet daireleri üstlerinde bir yerlerde bulunuyordu.

Hugh bakışlarını tekrar Shrugg'a çevirdi. "Kral nasıl?" Teknik olarak söz konusu adam aynı zamanda Hugh'nun babasıydı ama kimse bundan bahsetmemişti.

"Fransızca konuşuyor," diye yanıtladı Shrugg. "Kendini kaybetmiş durumda. Tanrı'ya şükür Londra'ya dönmüşsünüz, başka kimi çağırırdım bilmiyorum."

Hugh bir kaşını kaldırdı.

Shrugg'ın yüzü karardı. "Kıtadan dönüşünüz elbette üzücü bir durum. Düşesinizin ölümünü duyduğumda çok üzüldüm."

Hugh çenesini sıktı ve bir kez başını salladı. "Prens mi?" Galler Prensi - Hugh onunla sadece bir kez karşılaşmıştı- ve Kral birbirlerinden nefret ederlerdi.

"Bu sefer değil," dedi Shrugg acımasızca. Bir mektup uzattı.

Hugh onu aldı ve birkaç mumun yandığı masaya doğru yürüdü.
Kâğıt parçasını muma doğru eğdi ve okudu:

Sevgili Bay Shrugg,

Bu noktaya kadar dinlendirici bir gece geçirdiğinize inanıyorum çünkü ben

Bundan sonra da öyle olacağından şüphem yok. Hemen konuya gireyim: W ile ilgili olarak elime geçen bazı mektuplar var ki, bunlar kamuoyuna açıklanırsa, hizmet ettiğiniz Beyefendiyi büyük bir utanca ve muhtemelen de yıkıma sürükleyecektir. Elbette bu olayın gerçekleşmemesi konusunda çok endişeliyim. Bu korkunç olayı önlemek için tek bir ricam var: Hyde Park'ta karşılıklı olarak kararlaştırılan bir zamanda kabul edilmem.

Çok basit, gerçekten.

Ben, hizmetkarınız, vesaire, vesaire,
M

Hugh mektubu bir kez hızlıca, sonra bir kez daha yavaşça okudu.

Başını tekrar kaldırdığında, önündeki masanın üzerine dumanı tüten bir fincan kahve konmuştu.

"Teşekkür ederim." Bir yudum aldı. "'M'?"

"Montgomery Dükü," dedi Shrugg.

"Adını yazmadığından emin oldu." Hugh'nun ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Mektuplarda ihtiyatlı olmayı bilen bir şantajcı. 'W' Prens William." Cumberland Dükü Prens William, Kral'ın yaşayan ikinci meşru oğluydu. Hugh çocukla hiç tanışmamıştı.

"Kuşkusuz." Shrugg elindeki çay fincanıyla masanın arkasındaki sandalyeye ağır ağır çöktü. "Daha önce bize hiç sorun çıkarmadı. Şey"-bir elini umursamazca salladı-"metresler ve benzerleri, ama onun yaşındaki bir delikanlı için sıra dışı bir şey değil. Şimdi de bu."

Hugh kaşlarını çattı. "Şimdi kaç yaşında?"

Shrugg, "Yirmi yaşında ve Birinci Piyade Muhafız Alayı'nda albay olarak yeni görev aldı," dedi. "Her zaman savaşla ilgili her şeyi sevmiştir."

Hugh ona dikkatle baktı. "O zaman ne hakkında olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Shrugg bir an sessiz kaldı ve çay fincanını elinde evirip çevirdi. "Söylentiler vardı, sadece söylentiler. Gizli bir topluluk hakkında."

Hugh homurdandı ve gerinerek ayağa kalktı. "Beni yataktan gizli bir topluluk için kaldırmadığını söyle, Shrugg. Bu okula giden her çocuk

Cambridge ya da Oxford -ya da Londra'daki herhangi bir kahvehane- gizli bir cemiyete üye olduğunu düşünüyor."

Ama Shrugg'ın yaşlı yüzü ciddiydi. "Hayır, Majesteleri. Bu farklıydı. Üyeler daha yaşlıydı. Kendilerine Kaosun Efendileri diyorlardı. Her üyenin vücudunun bir yerinde bir yunus dövmesi olduğu söyleniyor ve yaptıkları şeyler..." Yüzünü buruşturup başka tarafa baktı.

"Ne?"

Shrugg ona geri döndü. "Çocuklar. İşin içinde çocuklar vardı."

Bir an için Hugh hiçbir şey söylemedi. Kit ve Peter evlerinde bir yerde, yataklarında güven içindeydiler; Kit ayağını yorganın dışına sarkıtmış, küçük Peter ise annesine ait bir fulara sarılmıştı.

Nefes aldı, sesinin düz ve gerçekçi olduğundan emin oldu. "Prens William'ın bu Kaos Lordlarıyla bir şeyler yapmış olabileceğini söylüyorsunuz. Çocuklarla ilgili bir şey mi?"

"*Bilmiyorum,*" dedi Shrugg. "Bu yüzden gelmeni istedim. Montgomery'nin elinde ne olduğunu bulman gerekiyor. Onu bulup almanı ve yok edildiğinden emin olmanı istiyoruz. Kalıcı olarak."

İkinci Bölüm

Bu kral doğduğunda kraliyet hekimi gözlerine, ağzına ve kulaklarına bakmış ve hepsinin iyi olduğunu söylemiş ama başını bebeğin minik göğsüne koyduğunda hiçbir şey duymamış... hiçbir şey....

*-Kalpsiz Kral'*dan

Ertesi sabah saat onu biraz geçe Bridget mutfaktan içeri girerken belindeki çıngırağı şıngırdadı. Hizmetçiler saat beşten beri ayaktaydı ve alt katın tamamı temizlenmiş ve havalandırılmıştı. Aslında personelin çoğu sabah çaylarını yeni bitirmişti.

"Günaydın Bayan Bram," diye selamladı orta yaşlarda, kırlaşmış kıvırcık saçlı, mantıklı bir kadın olan aşçıyı.

"Bayan Crumb." Aşçı dikkatle başını kaldırdı. "Anladığım kadarıyla Majesteleri burada kalıyor."

Bridget, onun adının bile yarattığı hafif endişeyi görmezden gelerek, "Gerçekten de öyle," dedi hızlıca. "Bu kadar kısa sürede bile bugün onun iki öğününü de hazırlayabileceğinize inanıyorum?"

"Hiç sorun değil," diye cevap verdi Bayan Bram. "Bu sabah akşam yemeği için güzel bir rosto getirdim ve eğer isterse öğle yemeği için fırında balıklı börek var."

"Mükemmel." Bridget başıyla onayladı ama Bayan Bram'den hiç şüphe etmemişti. Bu kadar becerikli bir aşçıyla nadiren çalışmıştı.

Hizmetçiler ve uşaklar görevlerine devam etmek için ayağa kalktıklarında Bridget mutfağa geçti. Mutfağın arka kapısının yanında bir masa vardı ve masanın üzerinde bir teneke tabak ile onun üzerinde ters çevrilmiş bir başka tabak duruyordu. Bridget duraksamadan tabağı aldı ve

arka kapıyı açtı, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Omuzlarının azıcık da olsa gevşediğini hissetti.

Mutfak doğal olarak yerin altında olduğu için küçük, kare şeklinde tuğlalı bir kuyuda duruyordu. Kısa bir merdivenle bahçeye, oradan da Hermes Evi'nin arkasındaki patikaya çıkılıyordu ama Bridget'i şu anda ilgilendiren bu değildi.

Küçük, kahverengimsi gri bir teriyer tuğlanın üzerinde oturuyordu ama Bridget'i görür görmez ayağa fırladı ve keskin bir havlama sesi çıkardı.

"Şimdi sus," dedi ona - umursuyor gibi görünmüyordu. Teneke tabağı yere bıraktı ve Bayan Bram'ın kendisi için sakladığı artıkları ortaya çıkararak kapağını açtı.

Terrier sanki açlıktan ölüyormuş gibi hemen yemeği yalayıp yutmaya başladı ki ne yazık ki öyle de olabilirdi.

"Boğulacaksın," dedi Bridget sertçe. Terrier dinlemedi. Bridget sesini ne kadar işveli çıkarırsa çıkarsın asla dinlemedi. Yetişkin erkekler-ayaklar
-Ona itaat etmek için zıplayabilirdi, ama bu cılız çocuk ona meydan okudu.

Bridget dudağını ısırdı. Hermes Evi'nden ayrılmak zorunda kalırsa, teriyeri kim besleyecekti? Bayan Bram -eğer hatırlarsa- verebilirdi ama aşçı aklında başka meseleler olan meşgul bir kadındı.

Köpek yemeğini bitirdi ve tabağı o kadar hevesle yaladı ki bir takırtıyla devirdi.

Bridget dudak büktü ve onu almak için eğildi.

Bunu yaparken köpek kısa burnunu elinin altına soktu ve kendini onun başını okşarken buldu. Tüyleri ipeksi olmaktan ziyade tel teldi, neredeyse yağlıydı ama köpeğin sıvı kahverengi gözleri vardı ve ağzı açık, dili dışarı sarkarken gülümsüyor gibiydi. Çok ama çok tatlıydı. Çocukken evcil bir köpeği olmasına hiç izin verilmemişti. Üvey babası bir çobandı ve köpekleri çiftlik hayvanı olarak görüyordu. Evcil bir köpek düşünülemezdi bile, özellikle de onun için, *guguk kuşu* için.

Hizmetçilerin ve hatta her türden hizmetlinin evcil hayvan beslemesine izin verilmezdi. Bazen mutfaklarda fare yakalamak için bir kedi beslenebilirdi ama o da bir iş hayvanıydı. Köpekler pis şeylerdi ve teknik olarak sahip olmadığı yiyecek ve alana ihtiyaç duyarlardı.

Bridget ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak köpeğe baktı. "Kışt şimdi."

Köpek oturdu ve yavaşça kuyruğunu sallayarak tuğlaları süpürdü. Bir tanesi

Üçgen kulaklardan biri ayağa kalkarken diğeri yere uzandı.

O diledi-

Arkasından biri mutfağın kapısını açtı. "Bayan Crumb?" Hemen döndü.

"Evet, geliyorum."

Bridget arkasına bile bakmadan aceleyle mutfağa girdi.

Uşaklardan biri olan Bob endişeyle ona bakıyordu. "Seninle konuşmak istiyor."

Sabahın ilk ışıklarıyla onu kovmak için mi çağırıyordu? Bridget

doğruldu ve önlüğünü düzeltti.

"Majesteleri benimle konuşmak istiyor," diye nazikçe düzeltti. Emrindeki hizmetkârların, alt katlarda bile olsa, işverenlerine ya da işverenlerine karşı saygısız bir dil kullanmalarına asla izin vermezdi.

"Majesteleri." Bob şiddetle kızardı. Boyu iki metreden uzun olmasına rağmen yirmi yaşından fazla olamazdı ve taşradan yeni gelmişti. "Ama hanımefendi... yani..."

"Evet?"

"Dük yalnız değil."

"Ah." Demek çocuğun canını bu kadar sıkan şey buydu. Zavallı çocuk. Çok geçmeden aristokrasinin cinsel aşırılıklarına alışacaktı. "Biliyorum canım."

Arkalarından bir homurtu geldi ve Bridget döndü.

Uşakların en yakışıklısı olan ve bu yüzden bir gece önce banyoya gönderilmemiş olan Cal'ın üst dudağı kıvrılmıştı. "O doğuştan azgın bir şeytan."

"Bu kadar yeter." Bridget sesini yükseltmedi ama yükseltmesine de gerek yoktu; azarlaması üzerine tüm mutfak sessizliğe bürünmüştü. "Dük bizim efendimizdir ve ondan saygıyla bahsedeceğiz. Bunu yapmayanlar başka bir yerde iş arayabilirler. Anlaşıldı mı?"

Mutfağa göz gezdirdi ve bir an için herkesin bakışlarıyla karşılaştı.

Sonra bir kez başını salladı ve hızla mutfaktan çıktı. Bu onun kahya olarak son emri olabilirdi ama hizmetkârların düzensiz olduğu bir evi terk etmezdi.

Evini bile.

Bridget arka koridordan geçip hizmetçilerin merdivenlerinden üst kata çıkarken ellerinin titrediğinin belli belirsiz farkındaydı. Değişiklikten hoşlanmıyordu. Her zaman ev diyebileceği başka bir yer bulmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordu-

Tabii ki *hiçbiri* gerçek anlamda evi değildi ama işinin doğası böyleydi. Bu hayatı seçmişti ve başardıklarıyla gurur duyuyordu. Ne kadar uzağa gelmişti. Ulaştığı konumla.

Şurada. Ellerinin titremesi durmuştu.

Ve gerçekten de Bob, yaşlı uşaklardan George'un dün gece dükün eğlencesi için bir çift fahişe ayarladığını bilmediğini mi sanıyordu? İyi bir kahya -ki Bridget kendini en iyisi olarak görüyordu- kendi alanında olup biten *her şeyi bilirdi.*

Ne kadar iğrenç olursa olsun.

Dük'ün yatak odasının kapısı kapalıydı, bu yüzden girmeden önce bir kez tıklattı. "Günaydın, Majesteleri."

Dük, görebildiği kadarıyla çırılçıplak, eşit derecede çıplak iki kadının arasına yayılmıştı. En azından *bir* kadın görünüyordu. Ufak tefek bir sarışın dükü kucaklamayı bıraktı ve merakla kapı aralığındaki Bridget'e baktı. Diğeri -ince bir esmer- çok geçmeden görkemli gök mavisi kadife örtünün altından çıktı ve ağzını gizlice sildi.

Esmer kadın sanki yemek masasında geğirmiş gibi, "Pardon," diye mırıldandı.

Bridget not almadı. Bridget'in onun çürümüşlüğüne tanık olması *fahişenin* suçu değildi.

Majesteleri masmavi gözlerini yavaşça açtı. Yatak odası arka bahçeye bakıyordu ve bir önceki hizmetçi perdeleri çoktan çekmişti. Sabah güneşinin ışığında, çenesinde parlayan kırmızımsı altın rengi kirli sakalı ve omuzlarına dökülen kıvrık saçlarıyla gerçekten de çok güzeldi. Boş zamanlarını değerlendiren eski bir Yunan tanrısı gibiydi. İnsan neredeyse servetini, statüsünü ve sahip olduğu her şeyi sadece doğuştan hak ettiğini düşünüyordu.

Neredeyse.

"Bayan Crumb," diye mırıldandı, "Ne güzel bir gün, değil mi?"

"Kesinlikle, Majesteleri."

Kollarını yatak arkadaşlarına dolayarak, "Ve böyle güzel arkadaşlarla," diye devam etti.

Bu ifade hakkında yorum yapmasına gerek olmadığını umuyordu - gerçi kimse bilemezdi. Bir keresinde oldukça kaba bir şekilde yaşlı bir baronet ve hizmetçilerinden birini yatağına davet etmişti. Yatak ısıtıcısını şiddetle uygulayarak reddetmiş ve ertesi sabahtan önce bavullarını toplamıştı.

Bu onun daha kısa süreli işlerinden biriydi.

"Bana ihtiyacınız olduğu söylendi, Majesteleri," diye hatırlattı ona, katlanarak

yeniden başlayan titremesini gizlemek için ellerini beline koydu. Bu pozisyondan önce de *rağbet* görüyordu. Sosyetenin düşesleri ve dişi aslanları onu istiyordu.

"Çok pratik," diye mırıldandı, altın sarısı başını geriye yatırıp muhtemelen yatağının şatafatlı gök mavisi kadife tentesine bakarak. Aslında bunu her zaman oldukça kaba bulmuştu. "Sanırım bu bir hizmetçide iyi bir şey olarak kabul edilir."

"Genelde öyle kabul edilir, Majesteleri."

"Yine de bunu biraz..." - çıplak kolunu başının üzerine kaldırdı ve düşünürken elini döndürdü - "*rahatsız edici* buluyorum."

Bridget elinden geldiğince hoş bir şekilde, ama ne yazık ki pek de hoş olmayan bir şekilde, "Özür dilerim, Majesteleri," dedi.

Dük ipek gibi mırıldandı: "Oh, hiç de değil," dedi. "Başkaları için ne kadar rahatsız edici olursa olsun, insan doğasına engel olamaz."

Adamın masmavi gözleri aniden onu yakalamak için dikildi, sert ve acımasızdı ve kadın onun yırtıcı bakışları arasında nefessiz kaldı. İnsanlık dışı, neredeyse uhrevi bir şeyin gözlerine bakmak gibiydi. Ona bakarken göğsü ağrıyordu, hava hala içinde kilitliydi, ama aynı zamanda bacaklarının arasındaki yer de ağrıyordu. Birden önlüğünün nişastasının, elbisesinin yününün ve kalçalarının kemiğinin altında, noktalar halinde gerilmiş yumuşak meme uçları olduğunun farkına vardı.

Sonra nefes aldı, ciğerlerini tatlı havayla doldurdu, adam gözleri yarı kapalı onu izlerken ve sanki bir eldiven indirilmiş gibi garip bir coşku hissetti. Sanki sahada eşit rakiplermiş gibi.

Ki bu tamamen saçmaydı.

Muhtemelen bu sabah üçüncü bardak çayı içmemeliydi.

"Kimin için çalıştığınızı merak ediyorum Bayan Crumb?" diye fısıldadı. "Neden, sizin için, Majesteleri," diye cevap verdi, onun bakışlarını tutarak.

Homurdandı.

Omurgasından aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissetti.

Dük aniden canlanarak, "Şimdi defolun gidin, ayartıcılarım!" diye bağırdı.

Yataktan sıçradı ve masanın üzerinde dikkatsizce duran bir keseyi kaptığı gibi, kıkırdayan kadınların ellerine şok edici miktarda altın doldurdu. Onları, hâlâ çıplak ve gülerek, giysilerini ve ayakkabılarını tutarak paketledi,

Kapıdan dışarı.

Bridget sessizce kapıya doğru ilerledi ve gözleri faltaşı gibi açılmış uşağa işaret etti. Adama -yine Bob'a- düzgün bir şekilde giyindiklerinde kadınlara hizmetçilerin kapısına kadar eşlik etmesi talimatını verdi.

Kadın Dük'ün yatak odasına döndüğünde Dük gözlerinde alaycı bir ışıkla onu izliyordu. "Ne kadar işgüzar bir kadınsınız Bayan Crumb."

"Eşyalarınızdan hiçbiri kaybolmadığında bana teşekkür edeceksiniz, Majesteleri," diye cevap verdi.

"Öyle mi olacak?" Çırılçıplak masasına doğru yürüdü ve masanın üzerine eğilerek kadına kaslı poposunun oldukça skandal bir görüntüsünü sundu. Sol yanağında bir tür kara leke var gibiydi. Aman Tanrım, *dövmeye* benziyordu. Ne-? "Bazen çok acınası bir zevkim oluyor. Eşyalarımdan birkaçı ortadan kaybolsa herhalde *daha iyi* olur. Neden, Bayan Crumb," dedi adam ve kadın adamın kendisine dönduğunu görünce bakışlarını gecikmeli olarak yukarı kaldırdı - lanet *olsun*! "Kıçımı mı süzüyordun?"

Ağzını açtı ve sonra tam olarak ne söyleyeceğinden emin olamadı. Onu kovacak mıydı, kovmayacak mıydı? "BEN... BEN-"

"Evet?" Ona doğru uzun bir adım attı.

Birdenbire, şimdiye kadar başarıyla görmezden geldiği şeyin ezici bir şekilde farkına vardı: O. Çıplaktı. *Çıplaktı.*

Omuzları genişti, göğsünün soluk pembe meme uçları sımsıkıydı ve aralarında sadece birkaç kıvrık altın rengi kıl vardı. Gövdesi mükemmel bir V şeklinde daralarak ince bir bele ve sığ bir göbek deliğine dönüşüyordu. Biraz daha koyu renkli kıllardan oluşan ince bir çizgi cinsel organına doğru uzanıyordu.

Sözde yokluğu sırasında Bridget, Dük'ün yatağının yanında asılı duran gerçek boyutlardaki çıplak portresini incelemek için bolca zaman bulmuştu. Uzun zamandır onun erkekliğinin boyutlarının abartılı olduğunu düşünüyordu.

Değildiler.

Aleti kaslı kalçalarının arasında kırmızı ve sağlıklı bir şekilde sallanıyordu. Testisleri hafif tüylü ve güzeldi -tabii böyle şeylere güzel *denebilirse*- ve bacakları düpedüz güzeldi. Ayakları bile -*ayakları*- tuhaf bir şekilde güzeldi, uzun parmaklı ve yüksek kemerli.

Ayak parmakları eteklerine değince aceleyle başını kaldırdı ve adamın kendisine çok yakın durduğunu, ağzında hınzır bir gülümsemenin oynaştığını gördü.

"Ah, Bayan Crumb, ne bakış ama," diye mırıldandı, sesi derin bir mırıltıya dönüşmüştü, çıplak göğsü kar beyazı önlüğüne sürtünüyordu.

"Neden, bilmiyorum

Taşaklarımı korumak için mi..."-bakışları onun ağzına kaydı-"yoksa seni öpmek için mi?"

"Beni kucaklamamalısın," dedi hızla, sesi olması gerekenden çok daha soluksuzdu.

Başını eğdi, kara kaşları kalktı, ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kıvrıldı ve sanki bu fikri düşünüyormuş gibi daha da yaklaştı. "Yapmamalı mıyım?"

Adamın sıcak nefesi dudaklarına fısıldadı ve kadın
gözlerini kapattı. Oh, Tanrım, o-

Biri ciyakladı ve Bridget onun kendisi olmadığından neredeyse emindi.

Bridget gözlerini açtı ve ne yazık ki onursuz bir şekilde geriye doğru koşmaya başladı.

Kapının girişinde ince yapılı bir genç duruyordu. Düzgün kahverengi bir ceket, yelek ve pantolon giymişti ama başına kırmızı-sarı baskılı bir bez sarmıştı.

"Ah, Mehmed, işte buradasın," dedi dük, sanki çıplak ve -Allah'a şükür- heyecanlı bir haldeyken bir kadını kucaklamak üzereyken rahatsız edilmeye alışkınmış gibi.

Bridget bakışlarını aceleyle dükün kendini göstermeyi tercih eden bağışından kaçırdı. Yüzü sıcacıktı ve parmaklarının arkasını yanaklarına bastırmamak için ellerini önünde kavuşturdu.

Kapıdaki çocuk da en az onun kadar utanmış görünüyordu. Elinde dumanı tüten bir sürahi su vardı ama tekrar geri çekilmeye başladı. "Sen fahişesin, Dük. Ben giderim."

Çocuğun arkasında Dük'ün uşağı Attwell belirdi, biraz ürkmüş görünüyordu.

Montgomery Dükü - utanmayan tek kişi - bir kahkaha patlattı. "Hayır, hayır, Mehmed. Fahişeler -en azından *benimkiler- bundan* çok daha süslü kıyafetler *giyerler.*"

Ve Bridget'in elbisesine oldukça aşağılayıcı bir şekilde el salladı.

Beyni bir kez daha devreye girerken dudakları büzüldü. "Kim bu?"

"Mehmed, dediğim gibi." Hem Mehmed hem de Attwell yatak odasına girdiler.

Çocuk elindeki su testisini dikkatle yere bıraktı ve Attwell soyunma odasına geçti. "Mehmed, Muhammed peygamberin bir takipçisi ve eğer Hıristiyan filozoflara inanılacaksa, şüphesiz kaderi cehennem. Elbette *onun* halkı hepimizin sonunun cehennem *olacağını* düşünüyor, bu yüzden sanırım sonunda herkes neşeli bir tür erimiş Babil'de buluşacak. İki Mehmed'i de sipariş ettim.

ve Attwell'i kaldıkları handan Hermes House'a gelmeleri için ikna ettim."

"Ama..." Bridget kaşlarını çattı. Attwell'le daha önce tanışmıştı, hatta onu daha bu sabah mutfakta görmüştü.

Dük ona baktı ve sonra tekrar baktı, dudaklarında yavaşça bir gülümseme oluştu - kadının hoşuna gitmeyen bir gülümseme. "Mehmed'in evde olduğunu fark etmedin, değil mi?"

"I-"

"Ve bilmemekten *hoşlanmıyorsun.*" Sırıtarak kolunu uzattı ve Attwell - sonunda *Tanrı'ya* şükür- ona arkasında altın ve yeşil işlemeli bir ejderha olan gösterişli mor ipek bir banyan giydirdi.

"Hermes Evi'nde olup biten her şeyden haberdar olmak benim işim," diye yanıtladı Bridget. "Majesteleri."

"Ama onun burada olduğunu bilmiyordunuz, değil mi?" dedi Dük, çok gıcık bir ses tonuyla. "Biliyor musun, bana Hıristiyan adını hiç söylemedin."

"Hayır, yapmadım," dedi toparlanarak. Adam Şeytan'ın ete kemiğe bürünmüş haliydi ama Londra'nın en iyi kahyası olarak boşuna tanınmıyordu. "Mehmed'i ne zaman işe aldın?"

Dük umursamaz bir tavırla, "Geçen yıl yurtdışı seyahatimden İngiltere'ye döndüğümde benimle gelmişti," dedi. "Ama sonra Manş Denizi'ni geçerken hastalandı, ben de onu iyileşmesi için Bath'daki evimde bıraktım. Attwell onu Eylül ayında Londra'ya getirdi."

Bridget dudaklarını büzdü. Çocuk artık yeterince sağlıklı görünüyordu. "Mehmed Hermes Evi'nde mi yaşayacak, Majesteleri?"

"Ah, sanırım öyle," dedi dük, gözlerini masummuş gibi açarak. "Başka türlü benim katamitim olarak nasıl hizmet edecek?"

Dükün o günkü kıyafetlerini bir sandalyeye yerleştiren Attwell'in boğazı düğümlendi.

Bridget uşağı suçlayamazdı. Kendisi sadece gözlerini düke dikti.

Ona melek gibi gülümsedi.

"*Katamit* nedir?" Mehmed sordu. Nemli teni, iri kahverengi gözleri ve beyaz dişleriyle çok sevimli bir çocuktu. Şu anda küçük bir masanın üzerinde tıraş için gerekli aletleri toplamakla meşguldü.

Montgomery, "Kedileri seven biri," diye cevap verdi ve bir sandalye çekip odanın ortasına oturdu.

"Kedileri severim," dedi Mehmed hemen.

İbrikten bir leğene sıcak su doldurdu, bir bezi ıslattı, sıktı ve dükün yüzünün alt yarısına şefkatle örttü.

Bridget boğazını temizledi. Dükün onu neden buraya çağırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu -eğer gitmesine izin vermeyecekse- ama yapacak işleri vardı. "Mehmed, ben Bayan Crumb, evin hizmetçisiyim. Sen ne zaman-"

"Nasılsınız!" Sözü, Mehmed'in şık bir adımla öne çıkıp eğilmesiyle kesildi; vücudunun üst kısmı tamamen yere paraleldi ve kolları iki yanına yapışmıştı.

"Erm." Adam doğrulurken Bridget gözlerini kırpıştırdı ve ona gülümsedi. "Evet. Nasılsınız. I-"

"Ben iyiyim!" Mehmed çok yüksek sesle söyledi ve Bridget, dükün nemli bezinin altında gülüyor gibi göründüğünü fark etmekten kendini alamadı.

Attwell ise olanları görmezden geliyordu. Dükün uşağını son derece soğukkanlı bir adam olarak bulmuştu.

"Sevindim," dedi nazikçe ama kararlı bir şekilde. "Dük'ün giyinmesine yardım etmeyi bitirdiğinde lütfen mutfağa gel ve seninle bu evdeki yerini konuşalım."

Gitmek için döndü.

"O kadar çabuk değil Bayan Crumb," dedi lanet olası patronu, yüzündeki bezi çekip aldıktan sonra. "Seninle işim henüz bitmedi."

Derin bir nefes aldı. Sonra bir tane

daha. Ve bir *tane daha*.

Sonra yüzüne sıkıca yapıştırılmış küçük, kibar bir gülümsemeyle döndü. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Majesteleri?"

"Şunlara bir bakın," dedi çıldırmış adam, eliyle masasını işaret ederek.

Bridget ilk kez baktı ve masasının üzerinde bir yığın mücevher olduğunu fark etti -daha önce de epeyce erkek çıplaklığı olmuştu-. Düke sorgulayıcı bir bakış fırlattı, şimdi Mehmed tarafından köpürtülüyordu.

Mavi gözleri ona doğru parlıyordu. "Devam et. Isırmayacaklar, sizi temin ederim."

Nefesinin altında kamburlaştı ve masaya doğru yürüdü. Orada iki kolye duruyordu, ikisi de inanılmaz derecede gösterişliydi. Bunlar bir düşesin, prensesin ya da kraliçenin takacağı şeylerdi. Bir hanımefendinin hizmetçisi

Hanımının boynuna takmak için böyle bir kolye takmıştı ama aksi takdirde Bridget'in konumundaki biri bin yıl geçse de böyle harika şeylerle uğraşmazdı. İlk kolye elmas ve safirden yapılmıştı ve bir yığın halinde birbirine dolanmıştı. Diğeri ise opal ve diğer daha küçük değerli taşlarla iç içe geçmiş yakutlar ve büyük, barok incilerden yapılmış gibi görünüyordu. Onlara baktı ve tuhaf bir şekilde bu taşların nereden geldiğini merak etti. Uzak Hindistan'dan mı? İran'daki bir madenden mi? Ya inciler? Hangi egzotik denizleri görmüşlerdi? Korsanlar onlar için savaşmış mıydı?

"Hangisini daha çok seviyorsun?" diye sordu dükün sesi arkasından ve onun aptalca düşüncelerini böldü. "Soruyorum çünkü nişanlıma bir tane hediye edeceğim."

Bunun üzerine başını kaldırdı. "Evlenecek misiniz?"

Mehmed onu dikkatle tıraş ederken gözlerini kapatmıştı ama şimdi açtı. "Ah, evet."

"Ama kime?" diye ağzından kaçırdı.

Eşi olarak ne tür bir kadın seçerdi? Bir aristokrat tabii ki, ama bunun ötesinde? Hayal bile edemiyordu. Kolay yönetilen bir hanımefendi ister miydi? Güzelliği ya da zekâsıyla tanınan bir kadın mı? Yoksa böyle şeyler hiç umurunda değil miydi?

"Şimdi, geline henüz haber vermedim ve hizmetçimden önce onun bilmesi gerektiğini düşünüyorum, öyle değil mi?"

Onunla dalga mı geçiyordu? Öyle olmalı. Hiç kimse, çılgın aristokratlar bile, işlerini bu şekilde yürütmezdi.

"Eee?" Hâlâ onu izliyordu, tembelce, iyi beslenmiş bir kedi gibi, bir fareye vuramayacak kadar uykulu.

Gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Hangisini seviyorsunuz Bayan Crumb?" dedi yavaşça - sanki burada garip davranan oymuş gibi.

Bridget, bir hizmetçinin bir düşesin mücevherlerini seçmesinin -eğer gerçekten doğruyu söylüyorsa- *oldukça* uygunsuz olduğunu söyleyebilirdi ama ne anlamı olurdu ki?

Onun yerine daha da yaklaşarak parçaları dikkatle inceledi.

"Onlara dokunabilirsin," dedi. "İstersen onları tutabilirsin."

Onu görmezden geldi ama her bir kolyeyi düzeltti. Yakut olan çok daha gösterişliydi, birkaç kat incisi ve mücevheri vardı.

Biraz daha sakin olan safirleri eline aldı. "Bunlar."

"Güzel," dedi. "Safirleri hemen kuyumculara iade ettireceğim ve yakutları müstakbel eşim için saklayacağım."

Ona baktı.

Adam gülümseyerek bekledi, ama kadın sabretmeyi ve dilini ısırmayı öğrenmişti-

küçük yaştan itibaren.

Kolyeyi yavaşça masanın üzerine geri koydu. "Hepsi bu kadar mı, Majesteleri?"

"Oh, iyi. Koş ve ön merdivenleri ovala ya da her ne yapıyorsan onu yap."

Mantıksız bir şekilde sinirlenerek yutkundu -kendine hakim olmak için iyi *değildi- ve* döndü. Belindeki çıngırak hafif bir tıngırtı çıkardı.

"Sevgilin miydi?"

Durdu ve ona baktı; kıpırdamamaya çok ama *çok* dikkat ediyordu.

Chatelaine'e başını salladı. "Size o inanılmaz pratik süs eşyasını veren kişi mi? En azından göğüslerinizin arasına asmak için bir yüzük ya da madalyon alamaz mıydı? Bahse girerim tüm o yün ve kemiklerin altında çok güzel göğüsleriniz vardır."

Gözlerini chatelaine'ine dikti. Sağlam çelikten yapılmıştı ama ortadaki parça mavi ve kırmızı emaye kaplı güzel bir diskti. Ondan dört zincir sarkıyordu, her birinde ana diske uygun daha küçük emaye diskler vardı. Zincirlerde bir anahtarlık, küçük bir makas, çok küçük, çok keskin bir katlanır bıçak ve saati asılıydı. Her hizmetçinin chatelainesi yoktu ama birçoğunun vardı. Yine de çok azınınki onunki kadar güzeldi.

Ve haklıydı: bu bir hediyeydi.

Onun bakışlarına karşılık verdi, umuyordu ki kendi bakışları hiçbir şey göstermiyordu. "Hepsi bu kadarsa, Majesteleri? Korkarım işimin başına dönmeliyim."

Arkasından kapı açıldı. "Majesteleri, bir mektup var."

Bob, Dük'ün hemen yırtıp açtığı mektupla aceleyle onun yanından geçti.

Sonra başka bir dilde bir şey söyledi ve Mehmed'in ondan uzaklaşmasına neden oldu.

Dük başını kaldırdı ama ne onu ne de odada başka birini görüyor gibiydi. "Kız kardeşim lanet olası bir *halktan* biriyle evleniyor."

VAL, sedan sandalye Londra sokaklarında sarsılıp sallanırken tricorne'unu aşağı çekti. Hava kararmadan önce güpegündüz sokaklarda olmak bir riskti.

King onun şartlarına boyun eğmişti ama mecburdu. Sevgili Eve'in Asa Makepeace'le evlenmesine izin veremezdi. Adam bir biniciydi, Harte's Folly'nin sahibiydi, Val'in kendi sebeplerinden dolayı finanse etmeyi seçtiği bir eğlence bahçesiydi ve tüm korkunç şeylerin yanı sıra, bir bira üreticisinin oğluydu.

Val, sözde şehri terk ettiğinde mali işlerden üvey kız kardeşi Eve'i sorumlu tutmuştu.

Geriye dönüp baktığımda bunun bariz bir hata olduğunu görüyorum.

Eve utangaç bir kadındı. Yıllarını dünyadan s a k l a n a r a k geçirmiş, ortak geçmişleri yüzünden travma yaşamış bir kadın. Doğru, istediği zaman bir katır kadar inatçı da olabiliyordu ama onu asla Makepeace'le karşı karşıya gelecek bir pozisyona s o k m a m a l ı y d ı. Belli ki Makepeace onun için fazla ezici olmuştu. Zevk bahçesi sahibinin Havva'ya onunla evlenmeyi kabul etmesi için ne yaptığını bir tek Tanrı biliyordu.

Sandalyesi sessiz bir sokağa dönüp bir evin yanından aşağı inerken Val nefesinin altından homurdandı. Sandalyeden indi ve bastonuyla yan taraftaki bir kapıya sertçe vurdu.

Afrika kökenli, uzun boylu, kar beyazı bir peruk takmış bir adam cevap verdi. Adı Jean-Marie Pépin'di ve Val tarafından Eve'i koruması için tutulmuştu.

Jean-Marie bas bir sesle, "Majesteleri," diye mırıldandı, yüzü merakla ifadesizdi. Val bir an için Jean-Marie'nin onu eve almayacağı gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Dük kaşını kaldırdı.

Uşak başını eğdi ve sessizce geri çekilerek kapıyı açtı. "Oturma odasında."

Val sertçe başını salladı ve merdivenlerden yukarı fırlayarak kapıdan Eve'in kutsal odasına girdi ve "Seni ne ele geçirdiyse sevgili kızım, lanet *olsun,* bu da ne?" dedi.

Çünkü girişinde devasa -ve son derece çirkin- bir köpek pek de hoş karşılanmayan bir tavırla ayağa kalkmıştı.

"Bu benim köpeğim Henry," dedi Eve masasının arkasından, sanki güneşli bir gün olduğunu duyuruyormuş gibi umursamaz bir tavırla.

Val ona ters ters baktı. Son duyduğuna göre kız köpeklerden ölesiye korkuyormuş. "Senin köpeğin yok ki."

Eve kaşlarını kaldırdı. Kan bağlarına ve babalarının altın sarısı saçlarına ve mavi gözlerine rağmen, sade bir kadındı.

annesinin uzun burnu. "Artık biliyorum."

Canavarın etrafından dolanarak gözünü ondan ayırmadı. "Ve sahip olduğun tek şey bu değil - ya da ben öyle duydum."

Kadın temkinli görünüyordu. "Kıtadan ne zaman döndün Val? Dönmeye niyetli olduğunuza dair hiçbir haber almadım. Aslında seni bulmak için oraya kendim gitmeyi düşünmüştüm."

"Asa Makepeace ile evlenmeden önce mi sonra mı?" Val karşılık verdi. "Aslında sonra."

Ona baktı. Sahtekâr bir altın arayıcısı tarafından evlenmeye zorlanan bir genç kız gibi *davranmıyordu* ama kız kardeşinin geçmişini biliyordu. Eve, Makepeace gibi azgın bir adamla isteyerek evlenmezdi.

"Seni zorluyor mu?"

Gerçekten de şaşırmış görünüyordu. "Hayır, tabii ki hayır. Neden böyle bir şey düşündün ki?"

"Çünkü sen piç de olsa bir dükün kızısın ve o da sıradan bir kabadayı." Val avucunu açtı. "Eğer istediğin evlilikse hayatım, sana çok daha iyi birini bulabilirim. En azından *unvanlı* birini."

"*Senin* daha iyi olduğunu düşündüğün birini *istemiyorum,*" dedi Eve ve sesi gerçekten de yükseldi. Yanakları da pembeleşmişti. Belki de Makepeace ona bir şekilde ilaç vermişti? Val, Levant'a yaptığı seyahatlerde ikna etmek için kullanılabilecek ilaçlarla ilgili hikâyeler duymuştu. "Val! Beni dinliyor musun sen?"

"Evet, evet," dedi dalgın dalgın. "Bu örnek zevk bahçesi sahibi nerede?"

"Al."

Val erkek sesine doğru döndü.

Asa Makepeace kapıda duruyordu, iri yarı, pantolon ve gömlek giymişti ama yelek, palto, ayakkabı ya da çorap *giymemişti.* Belli ki yataktan kalkıp gelmişti.

Eve'in yatağı. Val kırmızı gördü.

Sol eli yeleğinin içindeydi, sağ elini kaldırmış bastonunu tutuyordu ve göğsünde küçük bir avuç içi hissettiğinde Makepeace'e doğru ilerliyordu.

Yere baktı.

Eve ona baktı. "Her ne yapmak üzereysen, *yapma.*"

Onun gözlerinin içine baktı -kendi gözleriyle aynı mavi gözler- izliyor, araştırıyordu. "Senin yatağındaydı."

"Evet," dedi tereddütsüz, yine kızarmasına rağmen. "Öyleydi. Ama bana zarar vermedi. Beni asla incitmedi Val." Bir nefes aldı. "Aslında tam tersi."

Emin olmak için bir süre daha onun bakışlarını üzerinde tuttu ve sonra gözlerini kaldırarak kız kardeşinin sevgili olarak kabul ettiği adama baktı.

Makepeace kapı aralığında hareketsiz durdu. Akıllıca. Makepeace ondan daha ağır olabilirdi ama Val yörüngesinde ilerlemeye devam etseydi, diğer adam yerde kanlar içinde yatıyor olacaktı.

"Neden?" Val ona hırladı.

"Onu seviyorum."

Val gözlerini kısarak Makepeace'e baktı. Başını eğdi. Ve sonra salladı.

Tüm olası cevaplar arasında bunu hiç düşünmemişti. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Aşk... önemli değildi. Aşk - onun anladığı şekliyle - evlilik için bir neden değildi.

Eve'e baktı.

Ve gözlerinde gizlenen hüznü gördü. "Bu doğru. O beni seviyor, Val. Benim onu sevdiğim gibi."

"Yani..." dedi temkinli bir şekilde, "onunla... evleneceksin."

"Evet."

"Ah." Buna söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştı -belki de bilgece ve ağabeyce bir şey- ama aklına hiçbir şey gelmedi. "O güvercin hâlâ sende mi?"

"Val," dedi Eve, onun son derece medeni sorusunu duymazdan gelerek. "Düğüne gelmelisin."

Yüzünü buruşturdu. "Zorunda mıyım?" Makepeace'e baktı, diğer adamın onu orada istemediğinden emindi.

Ama bugün her şey ona karşı dizilmiş gibi görünüyordu.

"Evet," dedi Makepeace ve baskı altında gibi görünmüyordu bile.

Dünya çıldırmış mıydı?

"Delirdin mi sen?" Val emin olmak için sordu.

Makepeace homurdandı.

Ama Eve hâlâ ciddi görünüyordu. "İngiltere'den hiç ayrıldınız mı? Çünkü Asa bana daha dün gece Harte's Folly'de evlenme teklif etti. Eminim haberler

Londra'yı süpürdü, çünkü bunu bir kalabalığın önünde yaptı, ama öyle bile olsa, Kıta'dan bu kadar hızlı gelebilmenize imkân yok."

"Elbette İngiltere'den ayrıldım, sevgili Eve," diye cevap verdi, doğrudan gözlerinin içine bakarak, hiç gözünü kırpmadan, her zamanki gülümsemesinin ağzında oynaşmasına izin vererek. "Daha dün gece geldim ve haberleri bu sabah aldım."

Ağzının kenarları sarktı ve diğer insanlarda bir kalbin yaşayabileceği o boş alanda bir yerde garip bir panik sancı hissetti.

"Sorun şu ki," dedi Eve, "bana ne zaman yalan söyleyip ne zaman söylemediğini hiçbir zaman anlayamadım. Bana yalan söyleyip söylemediğin *umurunda* olmasa bunun bir önemi olmazdı sanırım. Ve umurumda. Eskiden umursamazdım. Ya da belki eskiden kendime umursamadığımı söylerdim. Ama Val," dedi usulca, kendi gözleriyle ona bakarak, "şimdi umurumda."

Döndü ve Makepeace'in koluna girerek nişanlısıyla birlikte sessizce odadan çıktı.

Ve Val, onun bir kalbi olmamasının çok iyi bir şey olduğunu düşündü. Çünkü o zaman kırılabilirdi.

BRIDGET Dük'ün yatak odasındaki gizli kapıyı dikkatle bastırarak açtı ve şamdanını havaya kaldırdı. Dükün ne kadar kalacağını bilmiyordu -kız kardeşini görmeye gitmişti- ama onun gizli inini araştırma fırsatının kaçmasına izin veremezdi.

Mumun titrek alevinin ortaya çıkardığı alan doğal olarak dardı ama beklediğinden daha büyüktü, belki bir metreye en az on metre. Kapının hemen yanına, altına düzgünce yerleştirilmiş bir tabureyle birlikte, mücevherli nesnelerle dolu küçük bir masa kurulmuştu. Masanın üzerinde kitaplarla dolu tek bir raf vardı. Masanın hemen arkasında, üzerinde buruşuk yatak takımları olan bir karyola vardı. Karyolanın ötesinde ise daha fazla koridor vardı - mumun küçük ışığıyla aydınlatılamayacak kadar uzun. Yüce Tanrım. Hermes Evi'ndeki gizli geçitleri ne kadar genişti?

Mumu yere bıraktı ve dikkatle etrafına bakındı. Oda bir bakıma rahattı ama bir dük için, özellikle de Montgomery Dükü için çok Spartalıydı. Onun burada bırakın *ayları,* bir gece bile geçirebileceğini düşünemiyordu.

Tabii, tam olarak onun düşündüğü gibi biri değilse.

Bu düşünce onu rahatsız etti. Dükün evinde uzun süre çalışmıştı.

Üç ay olmuştu ve bu üç ayın iki haftası hariç tamamında ortalıkta görünmemesine rağmen adamı tanıdığını düşünerek rahatlamıştı. Montgomery Dükü kötü kalpli, kibirli bir şantajcıydı. Şeytani ve ikiyüzlü. Görevlerinin ötesinde ikinci bir düşünceyi hak edecek bir adam değildi.

Yine de bu sabahtan beri onu çok düşünmüştü. Kaslı poposu, yırtıcı hayvan gibi bakan gözleri ve onu öpmek için eğilmeden hemen önce ağzının kenarının kıvrılma şekli...

Bridget dudaklarını birbirine bastırdı ve çok az zamanı olabileceğini kendine hatırlatarak aklını görevine verdi.

Tabureyi çekip oturdu ve bunu yaparken üst kenarında bir çiviyle duvara tutturulmuş küçük bir ahşap diski fark etti. Ona dokundu ve disk yana dönerek bir gözetleme deliği ortaya çıkardı. Bridget bir an durakladı ve sonra öne doğru eğilerek gözünü deliğe dayadı. Dükün yatak odasının en ucunu, devasa yatağını ve çalışma masasını net bir şekilde görebiliyordu.

Lanet olsun! Arkasına yaslandı ve tam da o masanın kilidini açtığı zamanı hatırlayarak biraz dehşete kapıldı. O sırada bir kıkırdama duyduğunu sanmış ama bunu bir farenin sesi olarak önemsememişti.

Onun bir aptal olduğunu düşünüyor olmalı.

Evet. Entrikalar ve Şeytani Komplolar Prensi'ni alt etmekten başka çare yoktu. Bridget dar masanın üzerindeki hazinelere dokunmadan inceledi. Ön kolu kadar uzun bir gemi masanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Sedef yelkenleri, altın gövdesi ve parlak güvertesinde mineli minik denizcileri olan hayali -ve şüphesiz pahalı- bir şeydi. Geminin bir ucundan bir anahtar çıkıyordu. Belki de gizli bir bölmesi vardı. Bridget anahtarı çevirdi.

Hemen bir *tıkırtı* ve yumuşak bir vınlama sesi duyuldu.

Bridget telaşla ellerini kaldırdı.

Ne-?

Geminin güvertesinde, minyatür bir trompetçi enstrümanını dudaklarına götürdü ve denizciler etrafta yürürken, kaptan kılıcıyla selam *verirken,* geminin yanlarından minik toplar fırlatılırken ve -Ah, Tanrım!

Toplar aniden minyatür *patlamalar* ve duman dalgalarıyla patladı. Bridget, altın gemiyi masadan havalanmadan önce yakaladığı için ciyakladı. Gemiyi kollarının arasında beşik gibi tutarken, kaptan soluk soluğa

ona küçük bir selam veriyor gibiydi.

Bir maymun ip merdivenden yukarı koştu ve kalçalarını ona gösterdi.

Bridget emaye kaplı küçük canavara kaşlarını çattı. Başlangıç konumuna geri kaydı ve gemi sessizleşti. Bridget, yarı korkuyla tekrar patlayacağından korkarak saatli gemiyi masaya geri koydu ama hiçbir şey olmadı.

Rahat bir nefes aldı ve masanın üzerinde duran çok küçük bir çift bakır cımbızı fark etti. Cımbızın yanında, içinde sonsuz küçüklükte çarklar ve dişliler olan küçük bir tabak vardı. Altın gemiyi kurcalıyor olamazdı herhalde? Böyle bir şeyi inşa etmek için ne tür bir beceri ve para gerektiğini hayal bile edemiyordu. Küçük gemi Dük'ün kendisi gibi tamamen anlamsızdı ama yine de... minik kaptana dokundu. Aynı zamanda şaşırtıcı ve harikaydı... ve *güzeldi.* Eğer bir dük kadar zengin olsaydı, tüm dünyada dilediği her şeye harcayabileceği parası olsaydı, neden olmasın... altın gemi gibi bir şeye harcayabilirdi.

Bridget elini sanki yanmış gibi geri çekti. Aptalca bir

düşünce.

Kararlılıkla masanın geri kalanına döndü. Dört tane mücevherli enfiye kutusu vardı; ikisinin kapaklarının iç kısmında *oldukça* skandal resimler vardı. Hiçbirinde enfiye yoktu. Üçü boştu ve birinde bir tür parfümlü merhem vardı. Bridget bir an kaşlarını çattı ve sonra enfiye kutusunu bir kenara bıraktı. Üç altın saat, mücevherli bir büyüteç ve küçük bir çakı ile birlikte bir araya yığılmıştı. Saatlerden biri tamamen parçalara ayrılmıştı ve Dük'ün burada oturup saati parçalara ayırdığını, meraklı masmavi gözlerle parçaları incelediğini ve sonra tekrar bir araya getirdiğini hayal etti.

Duvarlarından çıkmayı beklerken sıkılmış mıydı? Sabırsız mıydı? Boğulmuş mu?

Başını salladı ve envanterine devam etti. Dükün saklandığı küçük delikte mektuplar yazdığını kanıtlayan kırık kalemler ve küçük, cam ve altın renkli bir mürekkep şişesi vardı ama anlayabildiği kadarıyla burada hiç mektup yoktu.

Kafasını kaldırıp kitaplığa baktı ve küçük bir gülümsemeye engel olamadı.

Ciltler boyut, şekil, yaş ve yıpranma derecesi açısından çeşitlilik gösteriyordu. Bazıları küçük ve yaldızlıydı, mükemmel güzellikteydi. Bazıları çatlamış ve sayfaları dökülmüştü. Parmağını saygıyla sırtlarında gezdirdi ve sonra

teker teker indirdi ve sayfaların arasına gizlenmiş kâğıtları aramak için hafifçe salladı. Burada, çiçeklerle kaplı bir tarlada ilerleyen türbanlı adamların resmedildiği küçük bir cilt vardı. Bir başka kitap -oldukça eski- Latinceydi ve başlık sayfasında bir kafatası ve çapraz kemikler vardı. Machiavelli'nin *Prens'inin* İtalyanca aslını değil de John Donne'un bir şiir kitabını görünce tuhaf bir şekilde şaşırdı. Büyük ciltlerden biri doğal olarak Yunan adalarının bir haritasının iki yanında duran klasik giysili adamların gravürüne açıldı.

Bridget durdu ve resme baktı. Oh... parmağıyla iz sürdü, Atina'yı, Korint'i, Teb'i ve Ege Denizi'ni buldu. Ne kadar egzotik isimler. Ne *harika* isimler.

Bir süre daha baktı ve sonra mekanik bir şekilde kitabı gözden geçirdi. Sayfalarında saklı bir mektup yoktu.

Thucydides'in *Peloponnesos Savaşı Tarihi'ni* dikkatle raftaki diğer ciltlerin yanına yerleştirdi. Bunu yaparken dizi masaya sürtündü ve bir şeyin hışırtıyla yere düştüğünü duydu.

Bridget mumu aldı ve masanın altına baktı. Orada bir kâğıt duruyordu. Masanın alt tarafına baktı. İki ince tahta şerit alt tarafa sabitlenmişti. Kâğıdı tutabilecek büyüklükteydiler.

Kâğıdı aldı ve üzerine ışık düşecek şekilde eğdi ve kalbinin titreyerek durduğunu hissetti.

Bu onun referansıydı, Leydi Amelia Caire'in Bridget'e verdiği referans. Dük'ün iş adamına diğer referans mektuplarıyla birlikte gösterdiği referans.

Hiç düşünmeden mafya şapkasına dokundu ama şapka yerindeydi. Saçları örtülüydü.

Bridget başını kaldırdı ve ürkmüş bir tavşan gibi kıpırdamadan odayı inceledi. Her şey neredeyse geldiği zamanki gibi görünüyordu. Gemiyi düzeltti, tabureyi masanın altına itti ve hem mumunu hem de gazeteyi alarak hızla saklandığı yerden çıktı.

Nefesi çok hızlı geliyordu ama yine de yatak odasından çıkıp koridorda sakin adımlarla yürümeye gayret etti. Diğer hizmetkârların onu duygusal karmaşa içinde görmesine izin vermemeliydi. Aceleyle büyük merdivenden indi, arka koridordan geçerek mutfağa girdi, geçerken Bayan Bram'a ve uşaklardan birine başıyla selam verdi.

Mutfakların yan tarafında kendi küçük odası vardı ve minnetle kapıyı arkasından kapatarak arkasına yaslandı. Burada özenle yapılmış tek kişilik yatağı, bir sandalye, şalını ve şapkasını koymak için bir sıra kanca ve küçük bir çekmeceli dolap vardı. Çekmecelerin üstünde bir lavabo ve sürahi vardı.

Çekmeceli dolaba doğru ilerledi ve belindeki anahtarlardan birini kullanarak en üstteki çekmeceyi açtı. İçinde en değerli eşyaları vardı - gerçekten de dünyada sahip olduğu her şey. Küçük bir para kesesi. Resimli bir *Gulliver'in Seyahatleri*. Ve düzgünce istiflenmiş referans mektupları. Adam şifonyerin kilidini açmış olmalıydı, tıpkı kadının onun masasının kilidini açtığı gibi.

Leydi Caire'den gelen mektubu diğerlerinin üzerine koydu ve ona baktı. Neden bunu almıştı? Bu sadece bir tesadüf müydü? Yoksa biliyor muydu?

Şifonyerin çekmecesini kapatıp kilitledi ve kapının yanındaki küçük yuvarlak aynanın yanına gitti. Yavaşça ellerini kaldırdı ve mafsallı şapkasını çıkardı. Saçları başının arkasında sıkıca düğümlenmişti. Sol gözünün hemen üzerinden başlayan saf beyaz bir çizgi dışında saçları siyahtı. Bir an için çok farklı saçlarına baktı. Beyaz iplikler sadece birkaç yıl önce, üç yirmi yaşına bastığında başlamıştı ama on yıl sonra kafasının tamamen beyaz olacağını şimdiden biliyordu.

Annesininki gibi.

Bridget birkaç gevşek saç telini yerine sıkıştırdı ve şapkasını yerine taktı. Eteklerinin ve önlüğünün düzgün bir şekilde hizalandığından ve düzgün olduğundan emin oldu.

Sonra omuzlarını dikleştirdi ve kapısını açtı. Yunan adaları ya da altın saatli gemilerle ilgili aptalca hayallerini geride bıraktı ve kahya olarak çorak odasından çıktı.

Daha fazlası değil.

Üçüncü Bölüm

Bebeğin annesi ağladı ve babası (yaşlı kral) tepindi ve kükredi, ama hekim sadece omuz silkti. Bunun hiçbir yolu yoktu.
kayıp bir kalbin yerine.
Ve bu.... şuydu
*-Kalpsiz Kral'*dan

"İşte yine mutfaklar," dedi Bridget o akşam Mehmed'i Hermes Evi'ndeki turunun son aşamasına götürürken hızlıca.

O öğleden sonra uşaklardan birinin talihsiz bir şekilde işten çıkarılması nedeniyle Mehmed'in turuna planladığından daha geç başlamıştı. George'u dükün çalışma odasında, masasının üzerine eğilmiş ve elinde altın bir enfiye kutusu tutarken bulmuştu ve gerçekten de zavallı George'un bundan sonra söyleyebileceği pek bir şey yoktu, özellikle de günün o saatinde üst katta bile olmaması gerektiği için.

Üzücü bir görevdi ve aynı masayı sadece birkaç hafta önce karıştırdığı düşünüldüğünde kendisini ikiyüzlü gibi hissetmesine neden oluyordu ama öyleydi işte. Ekibinde bir hırsız olamazdı.

Çocuğa döndü. "Saat altıda hemen kahvaltı yaparız, onda çay içeriz, ikide öğle yemeği, beşte tekrar çay ve Majesteleri yedikten sonra akşam yemeği. Mutfaktan Bayan Bram sorumludur ve ona hanımefendi, Bayan Bram ya da Aşçı diye hitap edeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Biraz bunalmış görünen Mehmed başını salladı.

Bridget ona çok küçük bir gülümseme verecek kadar kendini serbest bıraktı. Bir İngiliz genci için, birincilik pozisyonuna gelmek yeterince zordu.

Londra - tempo daha hızlıydı, aksanlar ve insanlar yeni ve farklıydı. Tamamen farklı bir ülkeden gelen bir delikanlı için bu nasıl bir şey olmalıydı? O anda Dük'ün ikinci uşağı olarak neden Mehmed'i seçtiğini merak etti. Çocuğu evinden bu kadar uzağa götürmek sadece bir heves miydi?

Çocuğun ilk düşündüğünden biraz daha büyük olduğunu fark etmiş ve rahatlamıştı. Başlangıçta on üç ya da on dört yaşında olduğunu düşündüğü çocuk on altı yaşındaydı.

Hala.

Dük, Mehmed'e katamitim derken şaka yapmamış olsaydı... Bu

düşünceyi bir kenara itti. İşverenlerinin kendi

Yatak odaları, kendisini ya da katılmak istemeyen başka bir hizmetliyi dahil etmeye karar verene kadar onu ilgilendirmiyordu.

Söyleyebildiği kadarıyla Mehmed Hermes'in evinde mutlu görünüyordu.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı Mehmed'e sessizce. "Dük seni seviyor ve sonuçta en önemli şey de bu."

Mehmed ona utangaç bir gülümseme verdi ama Bayan Bram'a gergin bir

bakış fırlattı.

Rostosuna son rötuşları yapmakta olan aşçı ona şüpheyle yan gözle baktı. Bayan Bram turun başlarında çocuğun hiçbir şekilde domuz eti yemediğini, ne jambon ne sosis ne de domuz pastırması yediğini öğrenince hiç de memnun olmamıştı. Bridget çocuğu aceleyle götürmüş, Bayan Bram'ı "dinsiz" diye mırıldanırken bırakmıştı. Aşçının, onların yokluğunda çocuğun beslenme konusundaki tuhaflıklarını affedeceğini ummuştu ama belli ki durum böyle değildi.

Bridget boğazını temizledi ve mutfaktaki hizmetkârlara hitap etmek için sesini yükseltti. "Mehmed Dük'ün ikinci uşağı olacak, Bay Attwell'in emrinde çalışacak ve Ekselansları'nın soyunma odasında uyuyacak. Ona ikinci bir uşak gibi saygı göstereceksiniz."

Odaya yavaşça göz gezdirerek söylediklerinin kafasında yer etmesini sağladı. Londralılar genel olarak oldukça sofistike insanlardı ve dünyanın her köşesinden gelen egzotik yabancılara alışkınlardı. Ne de olsa Londra bir liman kentiydi. Yine de yeni bir hizmetkârı saflarına sıkı sıkıya yerleştirmekten zarar gelmezdi. Bir uşak oldukça iyi bir konumdaydı - uşakların üstünde ve sadece uşağın altında, eğer bir tane varsa.

Yoktu. Hermes Evi'nin kahyası Bridget işe alındıktan kısa bir süre sonra emekli olmuştu ve Bridget onun yerine birini bulmaya hiç gerek görmemişti. Neden *kendisine* emir verme hakkını kendinde görebilecek bir adamı işe alsındı ki?

Her halükârda Mehmed'in Hermes Evi'nde kabul göreceğinden emin olmak istiyordu. Attwell ona düşmanlıktan daha iyi olduğunu düşündüğü bir tür iyi huylu kayıtsızlıkla davranıyor gibi görünüyordu, ama çok fazla değil.

Bridget hızlıca başını salladı. "Güzel. Şimdi Mehmed, eğer Bay Attwell'le ve Dük'teki görevlerinle ilgilenmek istersen-"

"Hanımefendi."

Sözünün kesilmesine sinirlenerek arkasını döndü. Mutfak kapısının girişinde uzanan Cal'dı, yakışıklı yüzü dudaklarındaki alaycı ifadeyle gölgelenmişti. "Evet?"

"O, yani Majesteleri sizi *istiyor*." Onursal sıfatına yaptığı vurgu neredeyse bir hakaretti.

Bridget bir an uşağa baktı ama konuyu kapatmaya karar verdi. Cal yıllardır Montgomery'nin hizmetindeydi -aslında gençliğinden beri. Dük ile aralarında bir tür düşkünlük ya da sadakat olduğunu biliyordu. Herhangi bir hamle yapmadan önce bunu öğrenmek en iyisiydi.

Ayrıca, öğleden sonra zaten bir uşak eksiği vardı. Bu nedenle

sadece "Majesteleri nerede?" diye sordu.

Cal başını arkaya doğru salladı. "Yemek odasında."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi ve yanından geçip

gitti.

Bu sabahki tuhaf karşılamadan beri Dük'le yolları kesişmemişti. Yemek odasına yaklaşırken nabzının hızlanmaya başladığını fark etti, onu ne için çağırdığını, hangi tuhaf soruyu ya da isteği sorduğunu merak ediyordu. Yoksa bu sabahtan sonra ondan bıkmış mıydı? Sonunda onu öylece kovacak mıydı?

Yapamadı.

Üç ay boyunca annesinin mektubunu ve dün gece bulduğu minyatürü aramıştı. Minyatür annesinin bir arkadaşına aitti, zengin bir mirasçı olan Bayan Hippolyta Royle'a. Annesi Bridget'ten ona yardım etmesini istemişti. Ama Dük'ün "dönüşü" nedeniyle bu sabah saklandığı yerde sadece birkaç dakikası vardı ve öğleden sonra daha az kullanılan salonlardan birini aramak için bundan daha az zamanı vardı. Daha fazla *zamana* ihtiyacı vardı. Özellikle de *onunla* geçireceği daha fazla zamana.

Bridget yemek odasının kapısının önünde durakladı.

Dük'ün saklandığı yerleri bulmak haftalar, *aylar* sürebilirdi. Ama onunla konuşursa, onu gözlemlerse

onu gafil avlayarak sırlarını öğrenebilir miydi? Belki de… yani *onu baştan çıkarması* değil -o baştan çıkarmayı seven biriydi- ama onunla daha fazla konuşması gerekiyordu? Kendini gevşemeye mi bırakmalıydı? Konuşup dururken, odadaki en zeki kişinin kendisi olduğunu düşünürken kendini ele verebilirdi.

Başörtüsünün düzgün ve düzenli olup olmadığını kontrol etmek için elini kaldırdı, sonra kendini tuttu. Elini yumak yaptı ve bıraktı.

Onun yerine omuzlarını geriye attı.

Ve yemek odasına doğru yürüdü.

VAL, hizmetçisinin yemek odasını boydan boya kat ederek kendisine doğru yürümesini izledi. Aslında oldukça uzun bir mesafeydi, çünkü adam masanın ucunda, yanan ateşe en yakın yerde oturuyordu ama kadın ne onun sessizliğinden ne de bakışlarından korkmuş gibi görünüyordu. Başını dik tuttu ve göz göze geldiler, gözleri karanlık, yoğun ve garip bir şekilde tahrik ediciydi.

Gerçekten de bir hizmetçiye göre çok soğukkanlıydı.

Bunu bir düşün.

Ve oldukça da genç.

"Şu inanılmaz çirkin mafya şapkasını çıkarmayı hiç düşündün mü?" diye sordu kadın yaklaşırken.

Karanlık şehit gözlerinde bir korku titreşimi var mıydı?

Adamın ağzına bir hurma atıp çiğnemesini ilgiyle izledi. "Hayır,

Majesteleri," diye sıkıcı bir şekilde cevap verdi.

Bir an için onu tekrar göndermeyi düşündü. Bu sabah Eve'le yaptığı görüşmeden sonra garip bir şekilde melankolik bir ruh hali içindeydi. Bayan Crumb'ın dikkatini dağıtabileceğini düşünmüştü ama belki de yanılmıştı. Belki de onun yerine Cal'i çağırmalı ve yıllar önce annesinin hangisine daha kötü davrandığı konusunda üstü kapalı bir tartışma yapmalıydı.

Ama sonra dudaklarını yaladı ve kadının bakışları -sadece bir saniyeliğine- onun ağzına kaydı ve kararını verdi. "Gelin oturun Bayan Crumb. Orada dikilerek boynumu ağrıtacaksınız."

Kadın bir sandalye çekip kenara o kadar yakın otururken, devrilmesinden ve burnunun üzerine düşmesinden korkarak bekledi.

Düşünceyle dudakları kıvrılan adam, "Erkek ya da kız kardeşin var mı?" diye sordu.

Adam başka bir randevu seçip beklerken kadın ona baktı.

Sonunda hiç ses çıkarmadan iç çeker gibi oldu ve "Evet, Majesteleri. İki erkek ve bir kız kardeşim var."

"Gerçekten mi?" Gözlerini büyüttü. "Seni tamamen yalnız sanıyordum, karanlıkta tek başına biten bir mantar gibi. Kim onlar? İsimleri ne?"

"Erkek kardeşlerim Ian ve Tom, kız kardeşim Moira. Köyümüzdeki demirci ile evli. Tom bir çiftçi. Ian ise-"

Durdu çünkü adam ona aceleyle elini sallamıştı. *Bu çok* fazla bilgiydi ve çok da sıkıcıydı. Ona da aynı şeyi söyledi ve karşılığında ters ters baktı. Kadın bunu saklamaya çalışabilirdi ama hizmetçisinin kendisinden nefret ettiğine bahse girerdi.

Ona karşı ani bir düşkünlük hissetti.

"Hayır, hayır, hayır," diye açıkladı. "Bu sıkıcı şeyler değil. Hangisiyle konuşmadığını, hangisinin seni kıskandığını ve hangisinin sana çocukken vurduğunu bilmek istiyorum. Bir de içlerinden biri senden bir şey çaldı mı ya da sen küçük bir çocukken kedini veya köpeğini öldürdü mü?"

Bu sefer nedense gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "I..." Sesi uzaklaştı ve durdu. Kaşları koyu renk gözlerinin üzerine düşmüş, birkaç dakika düşünür gibi göründü.

Val iki hurma yedi ve biraz şarap içti. Fransız şarabıydı ve oldukça iyiydi. "Dışarıdayken kız kardeşini gördün mü?" diye sordu sonunda,
Bu da sorusuna hiç cevap olmadı.

"Evet." Çenesini avucunun içine koydu. "Hiç kardeşlerinden birini öptün mü?"

"Hayır," dedi oldukça yüksek sesle, dehşete düşmüş görünüyordu. "Kız kardeşini öptün mü?"

"Hayır." Omuz silkti. "Şey, yanaktan."

"Bunu mu demek istediniz?" diye sordu zayıf bir sesle. Biraz telaşlı görünüyordu, adam bunu fark etmekten memnundu. Bu onun sert kaymaktaşı yüzüne biraz renk getirmişti. Bu sabah yanakları gül kırmızısı yanmıştı ve adam onları yalamak istemişti.

Ve sonra ağzını ısırır.

"Hiç de değil," dedi nazikçe. "Tam olarak düşündüğün şeyi kastetmiştim, en kötüsünü. Neden şaşırdığınızı tam olarak anlayamadım. İnsanlar genellikle en kötüsünü yaparlar, bilirsiniz."

"Evet," dedi, "biliyorum."

Ve bu şimdiye kadar söylediği en ilginç şeydi.

Biraz öne eğildi ama yemek odasının kapıları açıldı ve akşam yemeğini taşıyan bir uşak sürüsü içeri girdi.

Ayağa kalkmaya başladı.

"Otur," diye emretti ve sonra diğerlerinin arasına dalmış olan Cal'e, "Bayan Crumb'a bir tabak daha getir. Akşam yemeğinde bana katılacak."

Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve bu hiç de hoş değildi. "Size katılamam majesteleri," diye tısladı, dudaklarını kıpırdatmadan garip bir şekilde, "ben sizin *hizmetçinizim.*"

"Yani öylesin," diye kabul etti Val. "Ve bu nedenle sana emrettiğim her şeyi yapman gerekiyor."

"Makul ölçülerde," diye düzeltti, sanki pazarlık ediyormuş gibi - ve hâlâ hareketsiz dudaklarıyla. Ne güzel bir numara!

Kaşlarını kaldırdı, eğleniyordu. "Gerçekten

mi?" "Evet, gerçekten."

"Şey, anlayamıyorum" -getirilen son yemeğe bakmak için sandalyesinde yarı doğruldu- "biftek oldukça sıkıcı olsa da sebepsiz değil, bu yüzden belki de kalırsınız."

Tekrar yerine oturdu ve kadının konuyu tartışıp tartışmayacağını görmek için bekledi. En son ne zaman tepkisini tahmin edemediği bir rakibi olduğunu hatırlamıyordu. Aslında bu oldukça ferahlatıcıydı.

Sadece başını sallayıp ellerini kucağında kavuşturdu ve Val'e, çirkin mafya şapkası ve sade siyah yün elbisesiyle hizmetçisinin herhangi bir düşes kadar kendince gururlu olduğu geldi.

Cal tekrar içeri girdi ve Bayan Crumb'ın önüne özenle bir tabak ve çatal bıçak takımı koydu. Val bir zamanlar, uzun zaman önce, aynı özenin annesine de gösterildiğini hatırladı. Uşak Bayan Crumb'ın Hıristiyan adını biliyor muydu? Alt katta bir sevgilisi var mıydı? Bu düşüncenin hiç de hoşuna gitmediğini fark etti.

Val sandalyesinde geriye yaslandı ve uşağın gözleriyle karşılaştı. Kaşlarını yavaşça kaldırdı ve karşısındaki kızarıp eğilip aceleyle odadan çıkana kadar bakmaya devam ederek bekledi.

Diğer uşaklardan biri sinirli bir şekilde bifteği servis etmeye başladı ama Val'in canına tak etmişti. Elini salladı. "Defolun, hepiniz."

Neredeyse odadan fırlıyorlardı.

"Kaba olmana gerek yok," diye azarladı hizmetçisi, oyma makinesini eline alarak

bıçak ve çatal. İki parçayı özenle dilimledi ve havuç, bezelye ve diğer çeşitli malzemelerle birlikte onun tabağına aktardı. O bunu yaparken şarap kadehini doldurdu.

Tereddüt etti, sonra kendine yetersiz bir dilim biftek verdi.

Şarap kadehine doğru sırıttı. Sodom'un masasında oturduğunu mu sanıyordu? Yoksa edep duygusunu bu kadar öfkelendiren şey sadece sınıf duygusu ve aralarındaki farklı rütbeler miydi?

Bu hatırlatma üzerine bardağını yere bıraktı. "Kız kardeşim Harte's Folly'nin sahibiyle nişanlı."

Etini keserken durakladı. "Evet, Majesteleri."

Yüzünü buruşturdu. "Doğru, bu sabah mektubu aldığımda siz de oradaydınız. Kız kardeşimi tanıyor musunuz?"

"Muhasebe defterlerinize bakmak için sık sık Hermes House'a gelirdi, Majesteleri." Tereddüt etti ve sonra ihtiyatla, "Bayan Dinwoody çok hoş bir hanımefendiye benziyor," dedi.

Havuçları huysuz bir şekilde tabağından masaya itti. Havuçlar her zaman çok *turuncu olurdu*. Şimdi bezelyeleri daha çok seviyordu; yuvarlak ve yeşil. Parmaklarıyla bir tane aldı ve dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Havuç sever misin?"

"Evet, Majesteleri," dedi bir tanesini düzgünce yerken.

Adam ona kaşlarını çattı ama kız aldırmıyor gibiydi. "*Sevdiğini* söylüyor onu."

Ona baktı ve dudaklarının ıslak ve kırmızı olduğunu fark etti, tertemiz azize gözleriyle erotik bir tezat oluşturuyordu. O dudaklar, o gözler, onun sikini ağzına alsaydı nasıl görünürlerdi?

Bıçağını ve çatalını bir takırtıyla yere attı. "Açıkla bana, bu şeyi, *aşkım*. Mükemmel derecede zeki bir kız neden kendisinden bu kadar aşağı bir adamla evlenmek istesin ki? İsterse onu sevgili olarak kabul edebilirdi, kesinlikle umurumda olmazdı. O adamla neden evlensin?"

Bayan Crumb çatal ve bıçağını dikkatlice tabağına yerleştirdi ve ellerini kucağında birleştirdi. Yüzünü ona döndü. "Sevgi, insani duyguların en iyisidir. Bizi hayvanlardan ayırır ve bizi Tanrı'ya ve cennete yaklaştırır. Bir erkek ve bir kadın arasındaki aşktan daha büyük bir hediye yoktur."

Bir an ona baktı, ciddi ifadesini inceledi ve sonra sırıttı. "Hiç bir erkeği sevmedin, değil mi?"

Dudaklarını büzdü, biraz da olsa sinirlenmiş görünüyordu. "Hayır."

Bıçağını ve çatalını tekrar eline aldı, kendini daha neşeli hissediyordu.

"Bir kadın mı?" "Pardon, Majesteleri?"

Bıçağını salladı, ucunda bir parça biftek şişi vardı. "Hiç bir kadını sevdin mi?"

Kadın dudaklarını büzdü ve adam bir an için yine sıkıcı bir laf kalabalığı yapacaklarını düşündü. Sonra içini çekti -bu kez duyulabilir bir şekilde. "Anneme düşkündüm ama kastettiğinizin bu olduğundan şüpheliyim. Başka bir kadını romantik bir şekilde hiç sevmedim."

Gülümsedi ve bir lokma biftek yedi. Kadın taşradan gelmişti. Yine de ilk düşündüğünden çok daha sofistike biriydi.

"O zaman..." Ona çok ciddi, neredeyse utangaç bir şekilde baktı. "Hiç başkasını sevmedin mi?"

"Yüce Tanrım, hayır."

"Müstakbel nişanlın bile mi?"

Başını geriye attı ve bu düşünceye güldü. "Hayır. *Oh, hayır.* Bence insanın sevmek için önemli bir parçası olmalı."

Kara kaşlarını yeniden, oldukça sert bir şekilde çattı ve sert bir azize olan benzerliği çok güçlüydü. "Hangi bölüm?"

Omuz silkti ve düşünürken çatalını havada döndürdü. "Bilmem ki? İyiliğe ve Tanrı'ya olan inanç mı? Ya da belki dindarlık? Belki de masumiyet?" Gülümsedi ve ona baktı. "Her halükarda, o temel şey her neyse, bende yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Kaşları düzdü. Koyu renk gözleri ona odaklanmıştı. Şu anda onun için dünyadaki tek erkek o olabilirdi. Baş döndürücü, erotik bir düşünce. "Hiç mi? Çocukken bile mi?"

Başını yavaşça salladı, derisine sızan, kaslarını delip geçen ve kemiklerine kadar işleyen ruh derinliğindeki karanlığın farkındaydı. "Anne karnında bile değil."

Nadiren doğruyu söylerdi - neden zahmet etsin ki? Çok sıkıcıydı ama söylediğinde de çoğu kişi bunu şaka sanırdı.

O yapmadı.

Ona ağırbaşlı bir şekilde baktı ve şehit gözlerine rağmen onu yargılamıyor gibiydi, bu da hiç değilse rahatlatıcı bir şeydi.

Biraz öne eğildi ve çenesini tuttu, teni parmaklarının altında yumuşak ve sıcaktı. Canlı. İnsan gibi. Kadınsı.

Koyu renk gözleri genişledi.

"Siz, Bayan Crumb, hiç de benim gibi değilsiniz. Sizde o parça var, her ne ise. Sevebilirsiniz, bu da şu soruyu gündeme getiriyor: Neden *sevmediniz*?"

Dizginini sallamaya çalışan bir kısrak gibi bir hareket yaptı, ama adam onu tuttu, yüzünü sıkıca sıktı. Belki de çürükler bile bıraktı.

Parmak uçlarını herkesin görebileceği şekilde kızın yüzüne basarak bu düşünceden keyif aldı.

"Neden, benim nazik hizmetçim?"

Burun delikleri alevlendi ve ona ters ters bakarak durdu. "İşimi seviyorum. İstediğimi yapmayı seviyorum. Bir erkeğe aşık olmak beni rahatsız eder, Majesteleri."

Hayranlık içinde nefesini tuttu. "Ne kadar da pratiksiniz, Bayan. Crumb."

Onu öne doğru çekti, yarı yarıya kalkmasını sağladı, bakışları ıslak, kızarmış ağzına ve kızgın kara gözlerine sabitlendi, aleti pantolonunun yırtmacına karşı cesur ve ısrarcı bir şekilde vuruyordu. Belki de onu daha fazla işaretleyecekti. Belki de bir azizin hangi derinliklere düşebileceğini görecekti.

Yemek odasının kapısı açıldı ve kim olduğunu görmek için sinirli bir şekilde döndü, onları tekrar göndermek için ağzını açtı.

Ama sonra Alf olduğunu gördü ve fikrini değiştirdi.

Bayan Crumb'ı bıraktı ve arkasına yaslandı. "Benim için neyin var?"

Kız, Bayan Crumb'a yan gözle bakarak, "Bir mektup," dedi. Hizmetçi kadın soluk soluğa ve taş kesilmiş bir yüzle yerine oturmuştu. "Beni ilk kez gönderdiğin o züppeden. Tam bir öfke içindeydi."

Onun tarafına geçti ve mektubu uzattı.

Mektubu aldı, ekmek bıçağıyla mührünü kırdı ve sağ elinde tutarak bir yandan kadehinden yudumlarken bir yandan da okudu. Gerçekten de Bay Shrugg'dan geliyordu, oldukça telaşlı görünüyordu ve daha fazla zaman için yalvarıyordu, vesaire, vesaire.

Val mektubu masaya bıraktı ve esnedi. İnsanların ne kadar tahmin edilebilir olduğu şaşırtıcı.

Bayan Crumb ayağa kalktı.

Elini kızın koluna vurdu. "Kal." Sonra ona baktı ve gülümsedi. "Sakıncası yoksa?"

Gözleri kısılmıştı ama aslında o bir hizmetçiydi.

Oturdu.

"Teşekkür ederim." Ve Alf'e, "Şuradaki dolaptan bana kalem, kağıt ve kum getir." Alf'e ilgili mobilya parçasını işaret etti.

Kız mektup yazmak için gerekli malzemeleri getirdi ve o da hizmetçisinin dikkatli bakışları altında işine koyuldu.

"Sizin solak olduğunuzu sanıyordum, Majesteleri?" diye sordu, sesi ani çıkmıştı. Oh, onu affetmemişti, değil mi? Ne kadar hoş.

Gülümsedi ve zarif ve ustaca yazmaya devam etti. "Keskin gözlüsünüz Bayan Crumb. Babam solak olmanın affedilmez bir kusur olduğunu düşünürdü. Belki de bunun çok uğursuz olduğunu düşünüyordu."

Bekledi, soruyu sorup sormayacağını, yazarken *nasıl* düzgün bir şekilde sağ elini kullandığını araştırıp araştırmayacağını merak etti, ama görünüşe göre hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Beş dakika sonra iki mektuptan ikincisini mühürledi ve Alf'e uzattı. "Lütfen bu mektubu *Daily Review'un* sahibi Bay Ferguson'a, *bunu* da Bay Shrugg'a iletin."

Kızarmış bifteğe uzun uzun bakan Alf, mektupları ve ona verdiği gineyi de aldı. "Evet, Majesteleri."

"Peki Alf?"

"Evet?"

Nazikçe gülümsedi. "Dikkat et de bakma."

Kızın rengi soldu ve hızla odadan çıktı.

Bayan Crumb'a baktı ve onun Shrugg'dan gelen ve yüzü yukarı dönük duran mektubu okuduğunu fark etti. Ne kadar kabaydı.

Ona baktı, yüz ifadesi dehşete kapılmıştı. "*Kral'*a şantaj mı yapıyorsun?"

HUGH Londra gecelerinin ne kadar soğuk olduğunu unutmuştu. Kolonilerde ve Alpler'de daha çok kar görmüştü ama burada havanın kendisi nemliydi. Nemli ve soğuktu, öyle ki rüzgâr soğuğu giydiği deri, yün ve keten katmanları arasından geçirip iliklerine kadar işliyor gibiydi.

Pelerinini çenesine doğru çekti ve gözlerini evden ayırmadı. Büyük evin arkasında, seyisler yemekte olduğu için çoğunlukla ıssız olan koridorda durdu. Meydandaki diğer küçük evlerin sakinleri tarafından çağrılan bir araba ara sıra gümbürdeyerek geçiyordu.

Şurada.

Çocuk arka bahçeden mews'e açılan kapıdan sessizce kaydı, ince bir gölge gibi. Hugh son yarım saattir onu gözlemiyor olsaydı gözden kaçırabilirdi.

"Oğlum," diye seslendi alçak bir sesle, bilgi karşılığında para teklif etmek istiyordu - ulaklar genellikle rüşvet için olgunlaşırdı - ama delikanlı hemen topuklarının üzerine çıktı.

Hugh küfretti ve peşinden koştu. Onun adımları daha uzundu ama çocuk hızlı ve küçüktü. Karanlık sokakta gözden kaybolursa çocuğu bir daha asla bulamazdı.

Delikanlı köşeyi döndüğünde ona yaklaşıyordu. Bir çığlık ve bir küfür duyuldu. Hugh köşeyi döndüğünde, yakındaki bir dükkânın fenerinin ışığında, çocuğun kanlı deri önlüklü iri bir adamın önünde sinmiş olduğunu gördü. Kasap çocuğu bir kolundan tutmuş ve yumruğunu geriye doğru çekmişti.

Hugh bir adım öne çıktı ve devasa yumruğu yakaladı.

Kasap, engeli hissettiğinde arkasını döndü, kızarmış, hamur gibi yüzü kaşlarını çattı. "Wotcher?"

Hugh gülümsedi. "İşte benim oğlum."

Aksanından dolayı -ya da belki de cüssesinden dolayı- kasap bir küfür savurarak yumruğunu indirdi, tükürdü ve uzaklaştı.

Neyse ki Hugh önce çocuğu emniyete almak için önlem almıştı.

Ödülünü incelemek için döndü.

Çocuğun hırpalanmış şapkasının tepesi Hugh'un omzuna kadar geliyordu. Üzerinde yırtık pırtık bir ceket, yelek ve yamalı bir hortum vardı. Pantolonu kirliydi. Çocuk uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı ama kocaman kahverengi gözlerinde öyle açık bir meydan okumayla Hugh'ya bakıyordu ki, Hugh çocuğu bırakırsa saniyeler içinde gözden kaybolacağını biliyordu.

İç çekti. "Aç mısın?"

Çocuk kaşlarını çattı ve Hugh bir an için cevap vermeyeceğini düşündü. Sonra çocuk bir kez başını salladı ve sert bir sesle, "Evet," dedi.

"Benimle gel o zaman." Hugh döndü ama kolunun ucunda ölü bir ağırlık buldu. Kaşlarını kaldırarak arkasına baktı.

"Nereye gidiyoruz?"

Ah. Demek sorun buydu. Hugh zihinsel olarak irkildi. Çocuk belli ki sokaklarda büyümüştü ve yetişkin erkeklerin yarattığı tehlikeleri iyi biliyordu.

Ama tek söylediği, "Buradan çok uzakta olmayan bir birahane var. The White Hare."

Belirli, halka açık bir hedef çocuğu biraz rahatlatmış görünüyordu ve yola koyuldular. Hugh yine de sorumluluğunu sıkı sıkıya tuttuğundan emindi. Daha şimdiden bir kumar kaybetmişti: George adındaki uşak son derece beceriksiz bir casus çıkmıştı. Adam şantaj kanıtı ararken ilk seferinde yakalanmış ve kovulmuştu; sonra da Hugh'dan hiçbir şey göstermeden ödeme talep etme küstahlığında bulunmuştu. Bu da ona Hermes House'da sadece bir bağlantı bırakmıştı ki bu rakam Hugh'nun iç huzuru için çok düşüktü.

Sokaklarda hızla ilerliyorlardı, konuşmuyorlardı ama Hugh birkaç kez sorumlusu olan çocuğa bakıp onu değerlendirdi.

Sonunda Beyaz Tavşan'a yaklaştıklarında, "Adın ne senin?" diye sordu. Çocuk da ona bir bakış attı. "Alf. Seninki ne o zaman?"

Bu ukala ses tonu karşısında Hugh'nun ağzının bir köşesi kalktı. "Bana Kyle diyebilirsin."

Çocuk sırıtarak şaşırtıcı derecede beyaz ve düzgün dişlerini gösterdi. "Haklısın, şef."

Hugh birahanenin kapısını iterek açtı ve içerideki odanın sıcaklığı dışarı taştı. Burası gürültülüydü ve bira ile kızarmış et kokularıyla doluydu. Kalabalığın arasından omuzlayarak ilerledi ve bir köşede küçük bir masa buldu. Ateşe yakın değildi ama biraz mahremiyet sağlıyordu ve bu şartlar altında daha iyiydi.

Kırmızı pazen kombinezonunun üzerinde lekeli deri elbisesi olan, çürük yüzlü bir kadın onlara doğru yürüdü. "Ne alırsın, aşkım?"

Hugh aksanını kasıtlı olarak sertleştirdi. "Arkadaşım ve benim için bira, biraz da her şeyiyle bifteğiniz."

"Hemen, aşkım."

Alf'e dönmeden önce kadın gidene kadar bekledi.

Çocuk spekülatif bir şekilde ona bakıyordu ve Hugh onun hâlâ bileğini masanın altında tuttuğunu fark etti.

Bir kaşını kaldırdı. "Seni bırakırsam kaçar mısın?"

Alf onu taklit ederek kendi kaşını kaldırdı. "En azından yemek gelene kadar olmaz."

Hugh bir kahkaha homurtusuyla arkasına yaslandı ve narin bileğini bıraktı. "Sanırım dürüst olduğun için memnun olmalıyım."

Çocuk çenesini yukarı kaldırdı. "S'pose you oughter."

"O zaman ben de sana karşı dürüst olacağım," dedi Hugh. "Dük hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Çocuğun dudakları düzleşti. "'Is Grace geçilecek bir adam değil."

Hugh öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Kral'a şantaj yapıyor."

"Zavallı Georgie. O ihtiyar için çok endişeleniyorum," diye söylendi Alf. Hugh, Alf'in yaşı hakkındaki tahminini zihinsel olarak birkaç yıl yukarı çekti.

"Olsa bile-"

Barmen iki bira fincanı ve iki tabak dolusu dumanı tüten et ve sebzeyle dolu bir tepsiyle döndü. İkramları yere bıraktı ve iri kollarını kalçalarının üzerine koydu. "Başka bir şey var mı?"

"Bu iş görür," diye yanıtladı Hugh.

Kadının geri çekilişini izledi ve sonra masaya döndüğünde Alf'in sanki günlerdir bir şey yememiş gibi ağzına yemek tıkıştırdığını gördü.

Belki de yapmamıştır.

Hugh birasını aldı ve çocuğun patates ve bifteği parçalayışını izlerken uzun bir yudum aldı. Dük ona iyi para ödüyor muydu?

Başını salladı ve kendi tabağına baktı. Onu ilgilendirmez. "Dinleyin. Kral'ı umursamıyor olabilirsiniz ama ülkeyi *umursadığınız* kesin ve Kral da ülkedir. Dükün yaptığı şey vatana ihanettir."

Alf başını kaldırıp baktı, dudaklarının kenarında bir sos lekesi vardı. "İhanet mi?" "Vatana ihanet," dedi Hugh ciddiyetle, sonunda bir şey bulmuş olabileceği için rahatlamıştı.

çocuğa ulaştı. "Ama Dük'ün Kral'a şantaj yapmak için kullandığı belgeleri bulmama yardım edersen, bu haince faaliyeti durdurmuş olacaksın."

"Başım belaya girmeyecek mi?" Alf endişeyle sordu. Cebine iki parça ekmek koydu.

"Hayır," dedi Hugh masanın üzerine eğilerek. "Sadece nerede olduğunu bilmem gerek-"

Alf'in tüm masayı, bira bardaklarını, et ve sos tabaklarını kucağına devirmesiyle yarıda kesildi.

Hugh bağırdı ve geri çekildi.

Yakındaki müşteriler etrafa bakındı, bazıları ayağa kalktı, bazıları haykırdı.

Alf, Hugh'nun hayranlık duymadan edemediği bir ustalıkla eğildi ve koştu

-Hatta bira, havuç ve sığır eti parçalarıyla kaplıydı. Delikanlı masaların altından geçerek birahane müşterilerinin arasından ve barmen kızın

etrafından dolaştı.

Yemin ederek kaldırdığı dört kupa birayla doğruca kapıdan çıktı. Kapı aralığında sadece bir an duraklayıp arkasına baktı ve Hugh'a göz kırpıp gösterişli bir selam verdi.

Ve sonra Alf gitti.

Dördüncü Bölüm

Bebek büyüdü. Güveleri sütünde boğmak ya da saray kedisini zindana kapatmak gibi korkunç şeyler yaptığında babası iç çekti, annesi ağladı ve saray mensupları fısıldadı. Ama hepsi aynı fikirdeydi: Kalbi olmayan bir çocuğa kimse doğruyu yanlıştan ayırmayı öğretemezdi....

-*Kalpsiz Kral'*dan

Bridget'in karşısında oturan kadın onu doğurmuştu ve yine de ona *anne* demeyi düşünmek bile son derece gülünçtü.

Leydi Amelia Caire aristokrat zarafetinin vücut bulmuş haliydi. Bir vikontun kızı olarak gençliğinde ünlü bir güzeldi. Şimdi, yedinci on yılında, hâlâ büyüleyici bir güzelliğe sahipti.

Bridget ona hiç benzemiyordu.

Küçük ama çok önemli bir konu dışında.

Leydi Caire, küçük siyah ve gümüş dantel sıralarıyla süslenmiş gece mavisi bir çuval elbise giymişti. Saçları bembeyazdı; bunun nedeni yaşı değil, aileden gelen tuhaf bir özellikti. Hem kendisi hem de tek oğlu Lord Caire'in saçları erken yaşlarda beyazlamıştı. Saçlarını başına yakın bir şekilde toplar ve siyah dantelden neredeyse ortaçağdan kalma üçgen bir başlıkla süslerdi.

Bridget, Leydi Caire'in siyah dantelin saçlarının beyazıyla ne kadar iyi bir tezat oluşturduğunu bildiğinden emindi.

"Ne yazık ki geri döndü," diye düşündü Leydi Caire, kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi vardı. "Ve Kral'a gerçekten şantaj yapmak için." Ürperdi. "Bu sabah *Daily Review'u* gördünüz mü? Yunus Derneği'yle ilgili bir sürü şey. Tamamen saçmalık, ama bir kraliyet bağlantısından söz ettiler ve

Şimdi bana Montgomery'nin her şeyin arkasında olduğunu söyle. Adam tam bir şeytan. Hiç utanması yok."

Buna söylenecek fazla bir şey yoktu, bu yüzden Bridget hiçbir şey söylemedi. Leydi Caire'in salonunda duruyordu; neredeyse dükünkilerden biri kadar özenli bir odaydı ama kimse onun abartılı mobilya zevkine erişememişti. Beyaz Korint sütunları kapıyı koruyor, başlıkları altınla seçiliyordu. Yeşiller ve pembelerle boyanmış zarif koltuklar odanın dört bir yanına dağılmıştı. Tavanda, kabarık bulutların arasında saklambaç oynayan meleklerle güzel bir mavi gökyüzü resmedilmişti.

Bir keresinde, Bridget on iki yaşında hizmete yeni girdiğinde, üst tabakanın harikaları ve savurgan harcamalarıyla dolu koruyucu ailesinin evine dönmüştü. Üvey annesi -sevgiyle anne dediği kadın- onu dinliyor ve bir tencere bezelye lapasını karıştırıyordu, dönüp güldü ve aristokrasinin ellerinden gelse bir kedinin bıyıklarına altın takacaklarını söyledi.

Şimdi Mam'ın Leydi Caire'in salonuna ne yapacağını merak ediyordu.

Bridget bakışlarını tavandan indirdiğinde Leydi Caire'in onu sabırsızlıkla izlediğini gördü. Kendini uyuklarken yakalanmış bir bulaşıkçı gibi hissederek aceleyle doğruldu.

"Eve döndüğüne göre mektupları hâlâ bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Leydi Caire sordu.

"Deneyebilirim leydim," dedi Bridget ihtiyatla. "Ama burası çok büyük bir ev ve böyle küçük bir şeyi saklamak için pek çok yer var ve dük çok zeki. Ve artık aradığımı *bildiğine göre*..." Omuz silkti.

Leydi Caire yüzünü buruşturdu.

"O..." Bridget boğazını temizledi. "Yani... sizden başka bir şey yapmanızı istedi mi?" Birkaç ay önce Dük, Leydi Caire'i kız kardeşini, aralarında minyatürün sahibi Bayan Hippolyta Royle'un da bulunduğu, Londra sosyetesinin en nüfuzlu hanımlarından oluşan bir yardım grubu olan Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu Yararına Hanımlar Sendikası'yla tanıştırmaya zorlamıştı.

"Hayır," diye yanıtladı Leydi Caire. "Ama her an bunu yapabilir." Çok sert bir şekilde gülümsedi. "Sadece oğlumun -Lord Caire'in- bunu öğrenmesini istemem. Hakkımdaki en kötü şeyleri bilmesini istemem."

Bridget başını salladı ve yere baktı. Her ne kadar aptalca olsa da bir parça acı hissetmekten kendini alamadı. Çünkü tabii ki *o* da

Lady Caire ile ilgili en kötü şey.

"Elimden geleni yapacağım,"

diye söz verdi. "Bridget?"

Annesinin bakışlarıyla karşılaştı, kendi adının kullanılmasıyla irkildi. "Evet, leydim?"

Leydi Caire tereddüt etti. "O sizin için bir tehlike mi?" Bridget onun tuhaf, ısrarlı alaylarını düşündü.

Dün gece yüzünü sıkıca kavrayışını. Onu sandalyesinden kalkmaya zorladı. Onu masanın üzerinden ağzına doğru çekişini. Kalbinin ne kadar sert ve öfkeyle attığını.

Ve küçük, hain bir parçasının onun dudaklarını nasıl sabırsızlıkla arzuladığını.

Onu doğuran kadının gözlerinin içine baktı. Onu büyütmek için bir evi ve koruyucu bir annesi olmasını sağlayan kadının. Londra'ya gittiğinde ona referanslar veren, Bridget'in altı yirmi yaşlarında mesleğinin zirvelerine ulaşmasını sağlayan kadının. "Hayır leydim."

Yaşlı kadının yüzü rahatlayarak yumuşadı. "Güzel. O halde kaldığınız yerden devam edin. Ama lütfen, eğer kendinizi biraz olsun endişeli hissediyorsanız, hemen Hermes Evi'ni terk edin. Montgomery Dükü tehlikeli bir adam, bildiğinizi sanıyorum. Bana söz ver."

Bridget, hanımefendi onun güvenliği için endişelendiğini ifade ettiği için utangaç bir sıcaklık hissederek, "Öyle yapacağım leydim," dedi. "Teşekkür ederim."

Leydi Caire başını çevirdi. "Şüphesiz size teşekkür etmesi gereken kişi benim," dedi oldukça resmi bir şekilde.

Bridget ellerine baktı ve dalgınlıkla tırnaklarını avuçlarına geçirdiğini fark etti. Derin bir nefes aldı. Bu bayana hayatını ve sadakatini borçluydu... başka hiçbir şeyini değil. "Gidebilir miyim leydim? Bu öğleden sonra yerine getirmem gereken görevlerim var."

"Elbette, elbette." Leydi Caire elini zarif bir şekilde salladı. Bridget reverans yaptı ve sessizce odadan çıktı.

Kâhyaya başıyla selam verdi ve hizmetkârların girişinden çıktı, siyah şalını omuzlarına sıkıca sararken bir rüzgâr eteklerini süpürdü. Gökyüzü koyu gri ve uğursuzdu, Londra'da aceleyle ilerlerken yüzüne iri yağmur damlaları tükürüyordu. Bir köşede tatlı tatlı şarkı söyleyen küçük bir kadının yanından geçti, sırtında bir bebek, kucağında bir başkası ve

dilencinin uzattığı avucuna atmak için bir peni çıkardı. Sonra hem arabaları çeken büyük atlara hem de arkalarında bıraktıkları kokulu yığınlara dikkat ederek caddeyi geçti. Karşı tarafa geçtiğinde, yanından tırısla geçen ve "Yol açın!" diye bağıran iki sandalyeci tarafından aniden durduruldu. Yol açın!" diye bağıran iki başkan tarafından durduruldu.

Sedan sandalyede oturan iri yarı bir adam, yanından geçerken başını çevirip ona baktı, yüz ifadesi sanki bir köpekmiş gibi sıkılmıştı.

Bridget'in içinden adamın arkasından çok kaba bir hareket yapmak geldi. Aristokratlar halktan insanlara, ne duyguları ne de istekleri olan bir çöpmüş gibi davranırlardı. Ne arzuları ne de hayalleri. Hizmetkârlar sadece efendilerine yiyecek ve giyeceklerini getirmek, kirli tabaklarını ve dolu sidik kaplarını götürmek için oradaydı. Önlük ve mafya şapkası giymiş maymunlar da olabilirlerdi. Hayır, daha da kötüsü, boyalı gülümsemeleri olan, başlarını sallamak ve eğilmek için boyun ve bellerinden menteşelenmiş ahşap kuklalar.

Bridget akan gözlerini sildi. Onu böyle acı bir mizaca neyin soktuğunu bilmiyordu. Soğuktan olmalı. Soğuk havadan hiç hoşlanmazdı.

Portakal ve balık satıcılarından, bir kapı aralığında zar oynayan çıraklardan, dolgun peruklu ve siyah kadife takım elbiseli yaşlı bir adamdan ve kendisine oldukça uygunsuz yorumlar yapan iki denizciden kaçarak yoluna devam etti.

Hermes House'un arkasından geçen sokağa vardığında, Bridget'in burnu soğuktu ve şüpheleniyordu ki kızarmıştı ve hâlâ huysuz bir ruh hali içindeydi.

Mews'ten gelen çocukların yüksek sesli, heyecanlı bağırışlarını duyduğunda da ruh hali pek iyi değildi. Orada neyin peşinde olduklarını ancak Tanrı bilirdi. Bridget şalını daha sıkı çekti ve seyislerin nereye gittiğini merak ederek koridordan aşağı doğru yürüdü. Genellikle aylak aylak dolaşanları hemen kovarlardı.

Ama bir havlama ve miyavlama sesi duyana kadar kalbi yerinden çıkacak gibi olmadı.

Bridget eteklerini topladı ve koşmaya başladı.

Ahırın arka tarafında bir grup çocuğun yerdeki bir şeyin etrafını sardığını gördü. Nefes nefese kaldığı sırada, neredeyse bir erkek kadar büyük bir çocuk bacağını geri çekti ve tekmeledi.

Yerdeki şey inledi.

"Hayır!" Bridget bağırdı ama bir silah sesi onu bastırdı.

Döndüğünde Montgomery Dükü'nü gördü; gömlek kolları, pembe işlemeli yeleği ve pantolonuyla ayakta duruyordu, kalçası eğikti, sol elinde dumanı tüten bir tabanca neredeyse umursamazca havadaydı.

Çocuklara, dişlerini gösteren bir yılan kadar tatlı bir şekilde gülümsedi. "Lütfen bu alanı boşaltmaz mısınız?"

Çocuklar şaşkınlıktan ya da korkudan donmuş gibiydiler.

Dük başını eğdi ve yüzündeki gülümseme kaybolup yerini bomboş ve bir şekilde çok daha korkutucu bir ifadeye bıraktı. "*Şimdi.*"

Çılgınca bir koşuşturmaca oldu ve sonra o ve dük dışında koridor terk edildi.

Bridget gözlerini kırpıştırdı ve boynundaki bir iple yerdeki bir kazığa oldukça utanç verici bir şekilde bağlanmış olan küçük teriyerine doğru koştu. Çamurun içinde yan yatmıştı ama onu görünce kuyruğu toprağa çarptı. Kendini silkeleyerek ayağa fırladı ve ona doğru topallamaya çalıştı ama kordon tarafından durduruldu.

Çamurun içinde diz çöktü ve adamın boynundaki ipi çekmeye çalıştı ama ip çok sıkı bağlanmıştı ve elleri titriyordu.

Dük'ün arkasına çömeldiğini, kollarının sıcak ve sert bir şekilde ona uzandığını hissetti ve Dük öne doğru eğilip kulağına "İşte," diye mırıldanmadan önce bir anlık şaşkınlık yaşadı.

Açtığı chatelaine bıçağını kızın eline verdi. Kadın

minnetle aldı. "Teşekkür ederim."

Kordonu dikkatlice kesti ve küçük köpeği kucağına aldı, vücudu sıcak ve oldukça kokuyordu.

Terrier hemen onun çenesini yalamaya başladı.

Bridget, Dük'ün dilinin fırçasını gözünün kenarında hissederken bile hıçkırarak nefes aldı.

"Gözyaşlarının tadı kurtuluş gibi." Sesi derindi, kadının sırtında yankılanıyordu ve neredeyse şaşkın gibiydi.

Ürperdi, nefesi kesildi ama etrafına bakmaya cesaret edemedi ve sonra adam gitmişti.

Dudaklarını ısırarak ellerini köpeğin küçük, kıpır kıpır vücudunda gezdirdi ve kırık kemik olup olmadığını anlamaya çalıştı. Söyleyebildiği kadarıyla, teriyer yara bere içindeydi ama bir gözünün üzerinde biraz kan olmasına rağmen iyiydi. Ona hayranlıkla baktı ve bir anda adının Pip olduğu aklına geldi.

Pip.

Yukarı baktı.

Dük hâlâ oradaydı, loş ışıkta onu izliyordu, güzel altın saçları batan güneşte parlıyordu.

Boğazını temizledi. "Ben... teşekkür ederim. Onu kurtardığın için."

Loş ışıkta yüz ifadesini anlamak zordu ama gülümsediğini düşündü.

Hâlâ Pip'i tutuyordu, onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Çocuklar onu yine bulup belki de bu kez öldürecekler miydi? "Ben... şey... köpekleri sevdiğini bilmiyordum?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Ama senin var." Kapıya doğru döndü ve omzunun üzerinden seslendi: "İstersen onu eve getir."

"Bunu yapamam," dedi dehşete kapılarak.

Durdu ve arkasına baktı. "Neden olmasın?"

"Ben evinizde hizmetçiyim. Evcil hayvan beslemiyoruz. *Kurallar* var."

Adamın başını oldukça net bir şekilde eğdiğini ve bahçedeki yılanın zamanın başlangıcında yapması gerektiği gibi usulca güldüğünü gördü. "Kuralların canı cehenneme, Bayan Crumb."

Hugh, Hermes Evi'nin ana merdivenlerinden yukarı süzülürken saat sabahın üçünü gösteriyordu. İçerideki adam tarafından kilitlenmeden bırakılmış bir kapıdan içeri girmişti. Aynı adama bu gece bu işi yapması için güvenmemesi çok kötüydü ama bazı şeyler iyi yapılmak isteniyorsa tek başına yapılmalıydı. Bu yüzden Hugh artık sadece hafızasıyla hareket ediyordu - daha önce evin içinin krokisini ezberlemişti. Işığı yakmaya cesaret edemiyordu. Henüz değil. Koridorda bir uşağın yanından geçmişti bile; neyse ki uyukluyordu. Merdivenleri ayaklarının ucuna basarak, her adımı dikkatle değerlendirerek, durup dinleyerek çıktı. Her yer sessizdi ama bu büyük evde birçok insan yaşıyordu ve bunlardan herhangi biri tesadüfen gece yarısı gezintisine çıkmaya karar verebilirdi.

Üst kat ipeksi siyahtı. Bir hareket. Hugh geri çekildi ve sonra kendini aptal gibi hissetti. Üst koridordaki aynada kendi yansıması vardı. Koridorda ilerledi ve sondaki kapıya vardı. Krokideki haritaya göre burası Montgomery'nin kütüphanesiydi.

Kapıyı açtığında gıcırdadı.

Bir nefes verdi ve kapıyı hızla arkasından kapattı.

İçeride bir mum buldu ve cebinden çakmaktaşı ile çeliği çıkarıp yaktı. Kütüphane çok büyüktü -neredeyse evin arka tarafının tamamını kaplıyor olmalıydı- ve kitaplarla doluydu. Aradığı kâğıtlar herhangi birinin içinde olabilirdi.

Ama Hugh artık avını tanımaya başlamıştı. Montgomery bariz olanı sevmezdi. Zeki bir adamdı, belki de kendi iyiliği için fazla zekiydi. Ve Hugh'nun muhbiri ona Montgomery'nin sık sık şöminenin önünde, odanın uzak ucunda bulunduğunu söylemişti.

Hugh odanın içinde uzun adımlarla yürüdü.

Şöminenin kendisi siyah fayansla kaplıydı ama şömine rafı ve çevresi beyaz mermerdi, muhteşem bir şekilde yontulmuş ve yaldızlanmıştı. Kanatlı meleklerin havada tuttuğu merkezi oval bir madalyon vardı. Bunun arkasında büyük bir barok ayna vardı. Şöminenin etrafında açık yeşile boyanmış ahşap paneller vardı.

Hugh mumu yere bıraktı ve ellerini panellerin üzerinde gezdirmeye başladı, küt parmak uçlarıyla hafifçe hissediyor ve bastırıyordu. Bu tür şeyler sabır ve insanın sinirlerine hâkim olmasını gerektiriyordu. Hermes'in Evi'nde ne kadar uzun süre kalırsa keşfedileceğinin o kadar kesin olduğunu biliyordu. Ama araştırmasını aceleye getirirse, almaya geldiği şeyi kaçırma riskiyle karşı karşıya kalabilirdi.

Sabır ve detaylara gösterilen özen başarı için çok önemliydi.

Ve başarılı olmak zorundaydı. Montgomery daha şimdiden bir gazeteye lanet olası gizli cemiyeti ve Kral'ın oğlu Prens William'ın bu cemiyetle bağlantısını ima eden mektuplar göndermişti. Montgomery belli ki elindeki şantaj malzemesini kullanmaktan çekinmiyordu. Gizli soruşturmalar da bunu doğruluyordu: Montgomery sadece bir yıl önce ülkede ikinci bir karısı olan zengin bir tütün ithalatçısını mahvetmişti. Adam görünüşe göre Montgomery'nin taleplerine boyun eğmeyi reddetmiş ve sonuç olarak dük şantaj malzemesini serbest bırakmıştı. Adam, iki eşli olduğu gerçeği ortaya çıkınca İngiltere'den kaçmak zorunda kalmıştı.

Bu nedenle Hugh derin bir nefes aldı ve şöminenin yeni bir bölümünü aramaya başladı. Yarım saat sonra, belirgin bir *tıkırtı* duyduğunda sırtı sertleşmeye başlamıştı. Garip bir şekilde bu ses ahşap panelin kendisinde değil, meleklerden birinin kanatlarındaydı. İlk başta mekanizmayı çözemedi. Mermer kanat dönüyor ya da eğiliyor gibi görünmüyordu ama *içeri doğru* bastırdığında bir şey harekete geçti ve kanat yana kayarak meleğin sırtındaki boşluğu ortaya çıkardı. İçeriye baktı. Boşluk bir çocuğun yumruğundan daha büyük değildi.

Ve boştu.

Arkasında biri mırıldandı ve Hugh'nun ensesindeki tüyler diken diken oldu. Döndü.

Tek mumun loş ışığında Montgomery'nin patrisyen yakışıklılığı gülümserken neredeyse şeytani bir hal alıyordu. "*Bu büyük bir* hayal kırıklığı olmalı."

Kapısına vurulması Bridget'i sarsarak uyandırdı.

Yatağın üstünde, ayaklarının dibinde uyumakta ısrar eden Pip ayağa fırladı ve çılgınca havlamaya başladı.

Bridget sendeleyerek ayağa kalktı, üzerindeki örtüyü sürüklüyordu. Kapının yanındaki küçük aynadan gecelik başlığının çenesinin altında sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol edecek kadar aklı vardı ve sonra kapıyı açtı.

Dışarıda, üzerinde sadece pantolon ve gömlek olan, yalınayak ve elinde bir mum tutan Bob'un yüzü bembeyazdı. Arkasında birkaç hizmetçi ve üzerinde sarı-turuncu baskılı bir örtü olan Cook duruyordu.

"Dükün kütüphanesinde bir hırsız var!" Bob, taşra aksanıyla birdenbire haykırdı.

"Nöbetçiyi çağır ve onu dışarı at," diye tersledi Bridget. Uykusunun bölünmesinden hiç hoşlanmıyordu. Terrier herkesin ayak parmaklarını incelemekle meşguldü.

"Bize izin vermez," diye yanıtladı Bob. "Kim izin vermez ki?"

"Dük," dedi Bob. "Hırsızla birlikte içeride ve son gördüğüm kadarıyla onu öldürmek istiyor."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Bridget. "Diğer uşaklar nerede?" "Bill ve Cal kütüphanede," dedi Bob. "Görevli olan Bill'di.

Ön kapının yanında duruyordu ve bağırışları duyunca alarm verdi. Sam ve Will size haber vermek için benimle geldiler."

"Pekâlâ." Bridget başıyla onayladı. "Bayan Bram, rica etsem hizmetçileri mutfağa götürüp bir demlik çay hazırlar mısınız? Eminim tüm bunlar bittiğinde herkesin biraz çaya ihtiyacı olacak."

"Haklısın." Aşçı başıyla onayladı ve önündeki hayal kırıklığına uğramış hizmetçileri kovdu.

"Geri kalanınız" -Bridget uşaklara seslendi- "lütfen beni takip edin."

Bob'un mumundan bir mum yaktı ve hızlı adımlarla salona girerek üç uşakla Pip'ten oluşan alayı evin önüne ve büyük merdivene kadar götürdü. Bob, Bill'in bağırarak alarm verdiğini söylemiÇti, ama Çimdi yukarıdan hiçbir ses gelmiyordu, bu yüzden adımlarını hızlandırarak neredeyse koÇacaktı.

Dük bir hırsızı öldürdüyse, çayı içmesi *saatler sürebilirdi.* Üst kata çıktı ve koridorda aceleyle ilerledi. Kütüphaneye yaklaştığında iki uşağın odanın dışında durduğunu ve içeri girmeye korkan ürkek çocuklar gibi içeriye baktıklarını gördü. *Aptallar.* Onları iterek geçti. ve odaya doğru yelken açtı.

Ve sonra kısa bir süre durdu. Gözleriyle karşılaştığı manzara gerçekten de olağanüstüydü.

Hermes Evi'ndeki tüm gösterişli odalar arasında kütüphane açık ara en abartılısıydı. Panellerle kaplı duvarlar deniz köpüğü yeşiline boyanmıştı. Altın Korint başlıklı siyah mermerden çift sütunlar kütüphanenin her iki duvarından aşağıya doğru uzanıyor, kemerleri destekliyordu ve kemerlerin içinde binlerce kitap barındıran egzotik ahşap kitaplıklar vardı. Zemin siyah-pembe dama tahtalı mermerdi. Tavan, tanrı Hermes'in çeşitli efsanelerinden sahnelerle boyanmıştı; bu sahnelerin hepsinde Hermes çıplaktı ve Montgomery Dükü'nün kendisine oldukça benziyordu.

Kütüphanenin ortasında Dük ve başka bir adam duruyordu.

Montgomery Dükü, arkasında kocaman altın ve yeşil bir ejderha işlenmiş olan mor banyanını giymişti. Yalınayaktı ve kıvırcık saçları omuzlarına dökülmüştü.

Tamamen siyah giyinmiş, üç köşeli bir şapka takmış ve yüzünün alt yarısını siyah bir eşarpla sarmış olan son derece iri bir adamla bir tür düello yapıyor gibi görünüyordu. Dük ve yabancı birbirlerinin etrafında dönüyorlardı ve Bridget her ikisinin de elinde birer bıçak olduğunu fark edince dehşete kapıldı.

Dükünki küçük bir çakıydı, sol elinde neredeyse umursamazca tutuyordu, altın başparmak yüzüğü mum ışığında göz kırpıyordu. Siyahlı adam bir çeşit hançer tutuyordu.

Dük bu kadar iri bir adama karşı kazanamazdı. Lanet bir *çakıyla* silahlanmamıştı. Aklından ne geçiyordu?

Bir şekilde müdahale etmek niyetiyle ilerlemeye başlamıştı ki, iri adam hamle yaptı, dükü ortasından yakaladı ve onu kitap raflarından birine şiddetle çarptı. Müthiş bir gürültü oldu ve kitaplar yağdı.

ikisinin de üzerine çöktü.

Pip, sanki yapılanları onaylamadığını ifade ediyormuÇ gibi onun ayaklarına doğru sert bir havlama sesi çıkardı.

Her iki savaşçı da uzuvları birbirine dolanarak yere düştü, yabancı üstteydi ve dükün kollarını kontrol etmeye çalışırken geniş sırtı geriliyordu. Dük yılan gibi hızlı bir hamle yaptı. Metalik bir tıkırtı duyuldu; siyahlı adam dükün bıçak darbesini kendi bıçağıyla savuşturmayı başardı. Savuşturmanın gücü küçük bıçağı dükün elinden fırlattı.

Mermer zeminde sekerek ilerledi.

Ve sonra duydu: Dük *gülüyordu,* parlayan saçlarından bir tutam dudaklarına takılmıştı.

Sanki kendi kütüphanesinde hayatı için savaşıyormuş gibi değil de bir arkadaşıyla şakalaşıyormuş gibi alçak sesle kıkırdıyordu. Savaşmak
-*Ve kaybediyor*.

"Vazgeç Montgomery," diye homurdandı yabancı, sol ön kolunu dükün boğazına sıkıca dayamıştı.

"Oh, hiç sanmıyorum," diye soluk soluğa kaldı dük. "Evime, kütüphaneme, kutsal *mekanıma* girmişken olmaz. Seni efendilerine geri göndermeden önce dilini kesip lanet olası boğazına sokacağım."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu siyah giyimli adam, sesi ikisinden daha makul geliyordu. "*Kaybettiniz.*"

Bridget aynı fikirde olmaktan kendini alamadı. İri adam, Dük'ün gösterişli mor ipek formunu cüssesinin altında saklıyordu. Dük pes etmeliydi.

Dudağını ısırdı. Yabancı bir şantaj kurbanı mıydı? Eğer öyleyse-

"Öyle mi?" Bir parıltı ve ardından hınzırca kıvrılan altın saplı bir hançer, yabancının eşarbın altında açıkta kalan boğazına sertçe bastırarak eti kesti. Dükün üst dudağı vahşi bir hırıltıyla kıvrıldı. "Çekil. *Çekil.* Beni."

Bridget dükün ikinci hançeri *sağ* elinde tuttuğunu gördü. Yabancının çıplak boğazından aşağı bir kan izi damlıyordu.

Siyahlı adam da aynı şekilde sersemlemiş görünüyordu. Yumruğunu açtı, hançeri yere çarptı. "Sakin ol."

Çok yavaşça geri çekildi, boynundaki bıçağın baskısı hiç dinmiyordu, iki adam da diz çökene kadar başını doğal olmayan bir şekilde yukarıda tuttu. "Solak olduğunu sanıyordum."

Dük sırıttı -sadece dişlerini gösteriyordu ve pek de güven verici değildi. "Tek bir tarafa bağlı kalmanın bir dünya olasılığı dışarıda bıraktığını düşünüyorum."

Hızlı bir hareketle ileri uzandı ve diğer adamın yüzündeki atkıyı kaptı. Ortaya çıkan adam, kalın alnı ve elmacık kemikleriyle bir boksörün yüz hatlarına sahipti ve üzerinde oldukça belirgin bir çıkıntı bulunan büyük bir burnu vardı. Şapkası ve peruğu dövüş sırasında düşmüş, kafatasına yakın kesilmiş siyah saçları ortaya çıkmıştı. Vahşi bir şekilde yakışıklıydı - özellikle kalın dudakları ahlaksız bir İtalyan meleğine ait olabilirdi.

Montgomery Dükü'nün yanında ise bir Arap aygırının yanındaki saban atına benziyordu.

Dük, bıçağı nihayet diğer adamın boğazından çekerek, "Ah, bu kraliyet kabadayılarının adamı," diye nefes aldı. Ayağa kalktı ve yabancıya da kalkmasını işaret etti. Gözlerini esirinden ayırmadan elini kapıya doğru salladı. "Siz hariç hepiniz gidebilirsiniz, Bayan Crumb. Bir de küçük köpeğiniz. İkinize de koruma için ihtiyacım olabilir. Ya da tanık olarak."

Üç uşak ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Dük, "Kapıyı kapatın ve buraya gelin Bayan Crumb," diye seslendi.

Bridget onun dediğini yaptı, mumu eline aldı ve Pip'in dikkatini altın fil Çeklindeki heykelden uzaklaĢtırmak için parmaklarını Çaklattı. Birden, teriyerin yatmadan önce banyo yaptığından beri bahçeye uğramadığını fark etti ve Dük'ün kütüphanesinde onu utandırmayacağını umdu.

Dük ona yaklaşırken, "Hiç kraliyet ailesinden biriyle tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır, Majesteleri," dedi temkinli bir şekilde.

"O zaman şanslısınız. Size Hugh Fitzroy'u takdim edeyim, Kyle Dükü, gerçi kendisi tam bir kraliyet mensubu sayılmaz, Roy'undaki Fitz de buradan geliyor." Montgomery Dükü, Bridget'in tiksinmeye başladığı o sinsi gülümsemesini vurdumduymaz Kyle Dükü'ne yöneltti. "Hizmetçim Bayan Crumb. Bana söylemediği için size Hıristiyan ismini veremiyorum ama ona kendi seçtiğim bir ismi vermem gerektiğini düşünmeye başladım. Ne dersiniz? Ona iffetli ve saf Annis adını vereyim mi? Yoksa çok mutlu olduğu için Félicité mi?"

Bridget'e yan gözle baktı ve Bridget ifadesini boş bırakmaya çalışsa da, onun sataşmalarına duyduğu öfkenin bir kısmı görünebilirdi

aracılığıyla.

Kyle'a dönerek kıkırdadı. "Hayır, çok haklısın. İkisi de onun hakkını vermiyor. Ah, ama bu adam ne tuhaf bir ördek," diye devam etti, şimdi Bridget'e hitap etmeye geri dönmüş gibiydi. "Ne balık ne de pis, ne de güzel, güzel prens. Gördüğünüz gibi, majesteleri kraliyet hamurundan fışkıran en asil spermden doğmuş olsa da, annesi bir aktristten başka bir şey değildi." Birden Bridget'e döndü. "Judith Dwyer'ı hiç duydun mu? Duymadın mı? Şey, o pek-"

Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla sözü kesildi. "*Montgomery.*"

Bridget gözünü kırpamadan kavisli bıçak Kyle'ın boğazına dayanmıştı. Bir an nefes alamadı, çünkü Montgomery'nin diğer adamın boğazını gerçekten keseceğinden çok korkuyordu.

Sonra Dük kolunu indirdi ve kadın usulca, çok usulca içine çekti.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Montgomery ve bu ses Bridget'in sinirlerini titretti. "Düşüncesizliğinle hizmetçimi korkuttun. Şunu asla unutma: Burada *benim* bölgemde davetsiz olarak bulunuyorsun. Burada sana her şeyi yapabilirim." Nazikçe gülümsedi. "Her şeyi."

Kyle'ın sinirleri gerçekten de çok sağlam olmalı ki gözünü bile kırpmadı. "Geri dönmezsem bunun sonuçları olur."

Montgomery'nin gözleri büyüdü, mavi ve kurnazdı. "Görüyorsun ya, işte seninle benim aramdaki fark bu. Böyle bir açıklama yaptığında, bunun beni etkileyeceğini sanıyorsun. Ama etkilemez. Umurumda değil. *Umursamıyorum.* Seni bir karıncanın üzerine basar gibi kolayca ve *çok* daha az vicdan azabıyla öldürebilirim. Belki de yarın senin tepkilerinle yüzleşirim. Belki de yüzleşmem. Ama bu güneşin doğuşu için. Bu gece gölgeler hüküm sürüyor ve kan damarlarımda şarkı söylüyor. Kaslarım kemiklerinizden et koparma isteğiyle titriyor. Söyle bana" -kollarını iki yana açtı- "bu ahlaksız dünyada kim beni zevklerimden vazgeçirebilir?"

Mor ipek banyosunun içinde yalınayak ayakta dururken, birkaç mumun titrek ışığında ayaklarının dibine kitaplar saçılmışken, elinde hâlâ o mücevherli, kıvrımlı hançeri tutarken, tarih yazılmadan önce doğmuş bir druid rahibi olabilirdi.

İnsanlar insan kurban etmenin yasak olduğunu bilmeden önce.

Bridget kendini onun kolunda buldu. Bunun nasıl olduğunu zorlukla düşünebildi. Gündüz olsaydı, daha iyi dinlenmiş olsaydı, daha iyi hazırlanmış olsaydı, içinde en azından bir fincan çay olsaydı

kendini daha iyi kontrol edebiliyordu.

Hal böyle olunca, Dük'ün tehlikeli ve çılgın gözleriyle ona baktığı ve eylemi çoktan gerçekleştirdiği bir halde kalakaldı.

Yutkundu, dudakları titriyordu ve çenesini kaldırdı. "Yapma. Lütfen."

Sanki yeni bir şarkı duymuş gibi başını eğdi. Ya da daha önce hiç duymadığı bir ses. Yabancı ve garip bir şey.

Onun elini tuttu ve tutarken Kyle'a baktı. "Git. Efendilerine başarısız olduğunu ve beklemekten yorulduğumu söyle. Onlara Kral'ı yarın saat birde Hyde Park'ta istediğimi söyle. Tanıkların önünde beni kabul etmezse saat üçe kadar her şeyi gazetelere vereceğimi söyle. Anladınız mı?"

Kraliyet piçine baktı, basit sözlerinin efendisini ikna ettiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Montgomery'nin hâlâ onun elini tuttuğunun farkındaydı.

Kyle'ın çenesinde bir kas gerildi ama o sadece başını eğdi.

Şapkasını, peruğunu ve bıçağını aldı ve kütüphanenin kapısına doğru yürüdü.

Dük, kızın elini ağzına götürdü ve mum ışığında parlayan masmavi gözleriyle kızın bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdu.

Ve sonra dişlerinin kenarı.

Dudaklarının sıcak yumuşaklığını, kirli sakalının hassas tenine değdiğini hissetti ve bir tür şok vücudunun merkezine doğru ilerledi.

Adam onu bıraktı ve bileği gecenin soğuğunu hissetti. "Séraphine. Yanan. Bilmem gerekirdi. Şimdi sen ve küçük köpeğin Kyle'ın kapıya ulaştığından emin olsanız iyi olur. Çıkarken evin geri kalanını karıştırmaya başlarsa gerçekten üzücü bir şey olur, değil mi?"

Beşinci Bölüm

Kalpsiz prens, uzun boylu, geniş ve kolları meşe ağacı gibi olan kaslı bir genç oldu. Sarayın diğer çocuklarıyla dövüştüğünde onları bowling lobutları gibi yere sererdi.
Ve kısa sürede bir daha ayağa kalkmamayı öğrendiler....

-*Kalpsiz Kral'*dan

Bridget, Montgomery'ye olan yakınlığından dolayı hâlâ sersemlemiş bir halde, Kyle Dükü'nün peşinden koşarken nefesini tutmaya çalışıyordu. Terrier en azından heyecanlı bir gece macerasında olduklarını düşünüyor gibiydi.

Üst koridorun sonunda Kyle Dükü'nü gördü ve arkasından, "Majesteleri," diye seslendi.

Durdu ve yarı dönerek, kendisine doğru yürüyen kadını ciddi gözlerle izledi.

"Dük size kapının yolunu göstermemi istedi, Majesteleri," dedi olabildiğince diplomatik bir şekilde, çünkü daha önce hiç aristokrat bir hırsıza evden çıkana kadar eşlik etmesi gerekmemişti.

Başını eğdi.

Duraksadı ve adamın boynundaki kesiğe baktı. Gerçekten de oldukça kötü görünüyordu ve hâlâ kan sızıyordu. Bu onun kararını verdi.

Doğruldu, sargısını düzeltti - mümkün olduğunca. "Beni takip edin lütfen."

Bridget ana merdivene yöneldi, hem küçük köpek hem de iri dük onu takip ediyordu. Bob ön kapının yanındaydı, artık evin

çoktan girilmişti. Ona başıyla selam verdi ve dükü mutfaklara geri götürdü.

Beklediği gibi, herkes burada toplanmış, mutfak masasının etrafında muhtemelen hoş bir dedikodu yapıyordu.

Aşçı onun girişiyle ayağa kalktı. "Bayan Crumb."

Bridget başıyla onayladı. "Bayan Bram. Alice'i biraz sıcak su ve bir torba temiz keten bezle küçük salona gönderme nezaketini gösterir misiniz? Bir de bir demlik çay."

Cevap beklemeden Dük'ü yukarıda bahsedilen odaya götürdü. Lavanta rengine boyanmıştı, yaldızlı bayraklarla birbirine bağlanmış beyaz sütunlarla kaplıydı ve sadece gül salonundan daha büyük olduğu için küçüktü.

Önünde mermer kaplı alçak bir masa bulunan mor ve altın rengi koltuklardan birini işaret etti. "Umarım sakıncası yoktur, Majesteleri. Diğer hizmetkârlarla tanıştırılmaktan hoşlanmayacağınızı düşündüm."

Tam kendini koltuğa bırakmıştı ki kapı çalındı.

Çok güzel ama oldukça yavaş bir hizmetçi olan Alice kapıyı omuzlayarak açtı. Elinde bir tepsi, içinde buharlı su dolu bir sürahi, çaydanlık ve fincanlar vardı; keten torba da kolunun üzerindeydi. Orada öylece durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde Kyle Dükü'ne bakıyordu.

Bridget hızla, "Tepsiyi masaya koy lütfen, Alice," dedi. Pip de arkalarından koĢarak içeri girmiĢti ve Şimdi odanın uzak tarafındaki bir grup sandalyeyi inceliyordu.

Alice tepsiyi dikkatle indirdi ve çantayı ona uzattı ama sonra öylece durup Kyle'a bakmaya devam etti.

"Gidebilirsin," dedi Bridget, Alice'e tam olarak ne yapması gerektiğini söylemeye uzun zamandır alışkındı.

Hizmetçi uysalca gitti.

Bridget iki fincan çay doldurdu. "Şeker ya da süt alır mısınız, Majesteleri?"

"Ben de," diye mırıldandı Kyle, sonunda konuşarak ve sonra fincanı ona uzatırken, "Teşekkür ederim, hem çay için hem de yukarıda yaptıkların için." Kyle onun bakışlarıyla karşılaştı ve Kyle ilk kez onun gözlerinin sıcak kahverengi olduğunu ve bir kızınki gibi kirpiklerle dolu olduğunu gördü. Sert yüzünde neredeyse güzel duruyorlardı. "Senin konumundaki bir kadının efendisiyle arzuları arasına girmesinin büyük cesaret gerektirdiğini biliyorum."

Ne diyeceğini bilemeyerek gözlerini kırpıştırdı. Onun teşekkürünü kabul etmek, işvereni olan dükün hatalı olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi ki bu da oldukça vefasızca olurdu.

Onun ikilemini anlamış gibiydi. Orantısız bir şekilde ve çok çekici bir şekilde gülümsedi. "Önemli değil. Sadece sana teşekkür etmek istedim. Sen konuşmasaydın ne olurdu bilmiyorum."

Montgomery'nin çılgın bir büyücü gibi dikildiğini hatırladı... ve sonrasındaki öpücüğü. Hatırladıkça bileği neredeyse yanıyordu.

"Evet, şey..." Boğazını temizledi ve çayından bir yudum aldıktan sonra bardağı bırakıp sıcak su dolu sürahiye uzandı. "Gitmeden önce boğazınıza bakmamız gerektiğini düşündüm, Majesteleri." Çantasından bir bezi ıslattı. "İzninizle mi?"

Başını salladı.

Eğildi ve bezi adamın boynundaki kesiğe hafifçe bastırdı. Adam

usulca tısladı.

Kesik çok geniş değildi ama ilk başta düşündüğünden daha derindi. Dükün kullandığı bıçak çok keskin olmalıydı ve onu korkunç bir hassasiyetle kullanmıştı.

Tabii Montgomery rakibini öldürmeyi umursamıyorsa o başka.

Bridget bu düşünceyle ürperdi ve çantada uygun uzunlukta bir bez bulmak için aceleyle geri çekildi. Ne kadar nazik olmaya çalışsa da yara yeniden kanamaya başlamıştı ve ped yapmak için bir parça ketene ihtiyacı vardı.

Sonunda istediğini bulduktan sonra ona döndü ve pedi dikkatlice yaranın üzerine yerleştirdi. "Şunu orada tutun, Majesteleri."

Adam kadının dediğini yaptı ve sonra kadın uzun bir bezi adamın boynuna dolamaya başladı. İşine o kadar odaklanmıştı ki, neredeyse bitirdiğinde başını kaldırıp bakana kadar iri adama ne kadar yakın olduğunu fark etmedi.

Uzun kirpikli gözleriyle onu izliyordu ve parmakları titredi.

"O bir cani, biliyorsun," dedi Kyle kesin bir ifadeyle, "senin efendin. Anladığınızı düşündüğüm üzere Kral'a şantaj yapıyor."

Yutkundu ve gözlerini kaçırarak adamın boğazındaki bandajı bağlamaya odaklandı.

Ama onun sakin sesini bastıramadı. "Mantıklı bir kadına benziyorsun.

İyi bir kadın. Efendinizin yaptıklarını onaylayamayacağınızı biliyorum."

Bu konuda hiçbir yorum yapmadı, sadece ayağa kalktı ve yaptığı işin kalıntılarını topladı.

"Bayan Crumb." Adam onun kolunu tuttu ve kadın durup ona baktı. "Muhtemelen konumunuzdan endişe duyduğunuzu anlıyorum, ama lütfen bana inanın, eğer bir gün işe ihtiyacınız olursa, size en az burası kadar iyi bir pozisyon sağlayacağıma söz veriyorum. Sizden tek isteğim, kralınıza yardımcı olabilecek *herhangi* bir bilgiye ulaşırsanız bunu bana iletmeniz."

Bridget huzursuzca kaşlarını çatarak, "Ama siz zaten onun şartlarını kabul ettiniz, Majesteleri," dedi. "Sözünüzden dönecek misiniz?"

"Hayır." Acı acı gülümsedi. "Montgomery'nin gerçekten de tehdit ettiği şeyi yapacağından ve sonuçlarını lanetleyeceğinden hiç şüphem yok."

"Peki bundan sonra size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir şeyler saklayacaktır," dedi Kyle. "Şantajcılar her zaman yapar. Bu türle ilgili biraz deneyimim var. Montgomery haklıydı: Ben bir tür... bir..." Kendini küçümseyen bir yüz ifadesi takındı. "Sanırım *kaba saba işlerin adamı da* iyi bir tanım. Gün ışığına çıkmayan pislikleri temizlemek için gizlice Kral için çalışıyorum. Montgomery'nin sahip olduğu şey de böyle bir şey. Yayınlanması halinde monarşinin dengesini bozacak ve belki de bu toprakları kaosa sürükleyecek. En son böyle bir şey olduğunda on yıldan fazla süren bir iç savaş yaşadık, binlerce kişi öldü ve aileler parçalandı." Adam ona baktı, kahverengi gözleri yumuşaktı. "Bunu istemediğini biliyorum."

Doğrudan cevap vermek yerine, küçük misafir odasının kapısını açtı. "Bu taraftan, Majesteleri."

İç çekti, ama onun yanından geçti.

Pip koşarak geldi ve hızlı adımlarla kapıdan çıktı.

Bridget dükü ön kapıya kadar geçirdi ve onun merdivenlerden inişini izledi. Londra hâlâ karanlıktı, bu gece ay yoktu. Kyle Dükü karanlığın içinde iyi geceler diledi ve gözden kayboldu. Pip iÇini yaparken Bridget titreyerek durdu ve sonra aceleyle içeri girdi.

Mutfağa geri döndü.

Hizmetkârlardan birkaçı yataklarına çekilmişti ama çoğu hâlâ ayaktaydı.

Etrafındaki küçük topluluğa baktı. "Hareketli bir gece geçirdiğimizi biliyorum ama günün başlamasına daha bir saat var. Hepimizin yataklarımıza girip o bir saati mümkün olduğunca uyuyarak geçirmemizi öneriyorum."

Omuzların çökmesinden ve birkaç mırıltıdan bunun pek de popüler bir öneri olmadığını anlayabiliyordu ama pratik bir *öneriydi.*

Ve her halükarda oldukça yorgundu.

Bridget küçük odasına doğru yürüdü, kapıyı arkasından sıkıca kapattı ve sargısını çıkardı. Minnetle yatağına tırmandı ve yorganı omuzlarına çekerek biraz titredi. Sabahın erken saatlerinde ateş her zaman biraz sönmüş olurdu ama o genellikle bu saatlerde uyurdu.

Pip kalçasının hemen arkasındaki yatağa sıçrayınca sarsıntıyı hissetti. Birkaç kez döndü ve sonra sıkı bir top gibi kıvrılıp yattı.

Yorganı soğuk burnunun üzerine çekerken Bridget uykulu bir şekilde neden Kyle Dükü'ne elinden geldiğince yardım etmeyi kabul etmediğini düşündü. Belli ki o iyilik için çalışıyordu ve Montgomery... şey, o sadece kendisi için çalışıyordu, değil mi? Kötülüğün tarafındaydı. Neden eline fırsat geçtiğinde ona ihanet etmemişti? Ona dokunma şeklini düşündü, kendisini bir kadın gibi hissetmesini sağlamıştı. Bir avuç öpücük, bir ısırık ve bir yalama için kendi onurunu satmış mıydı?

Yoksa ona *kuralları siktir etmesini* söylediğinde, Kyle'a dokunduğunda onu tehdit etmekten vazgeçtiğinde, ona gülünç ve egzotik bir isim taktığında bakışları yüzünden miydi?

Ona baktığında ve onu sadece bir hizmetçi olarak değil, bir insan olarak gördüğünde? Sanki onun çelişkili düşüncelerini yankılıyormuş gibi, teriyer ağır bir iç çekti.

VAL ertesi gün öğleden sonra Hyde Park'a girerken cep saatini inceledi. Altın kapağın iç tarafında, soluk pembe bir Venüs'ün Mars'ın -ya da muhtemelen Vulcan'ın- sikini emdiği oldukça müstehcen bir sahne vardı. Erkek her kimse, o kadar esmerdi ki kıpkırmızı kesilmişti. Ya da belki de tanrıçanın performansına verdiği tepki buydu. Her halükârda saatin diğer tarafı daha yavan bir şekilde saati gösteriyordu: on iki kırk beş. Bu da parkın güney tarafına ve sosyetenin geçit törenlerini sevdiği Rotten Row'a gitmek için tam zamanında geldiği anlamına geliyordu.

Saati kapatıp yeleğinin içine soktu ve başını çevirdi.

gri atının başını güneye çevirdi. Altın saati ona Bayan Crumb'ı hatırlatıyordu. Yataktan şaşırmış bir şekilde kalkan çoğu kadın, bir çeşit uyumsuzluk içinde olurdu. Saçlar ustaca toplanmış. Omuzlar açıkta. Göğüsler zevkle

Sarkan elbiseler tarafından
ortaya çıkarıldı. Hizmetçisi
değil. Oh, hayır.

Bayan Crumb gündüzkü canavarlığından bile daha iğrenç bir gecelik giymişti ve çenesinin altından bağlanan devasa kanatları vardı. Belki de keldi. Böyle bir olasılık var mıydı? Kel bir kadın hizmetçisi var mıydı? Bu düşünce ilgisini çekti. Onun saçını hiç görmüş *müydü?* Ama hayır, kesinlikle daha önce bir tutam koyu renk saç görmüştü.

Öyle değil mi?

Sonra da ambalajı.

Val giydiği hacimli şal üzerine düşündü. Çok sade, beyaz üzerine küçük gri bir şeyler basılmıştı. O kadar gizleyiciydi ki, metrelerce vardı. Ayak parmaklarını bile görememişti!

Şimdi, eğer onu giydirebilseydi -ve neden giydirmesin- ona kırmızılar giydirirdi; gül, kızıl ve derin, şehvetli bir kızıl. O karanlık sorgucunun gözleri kıpkırmızı kumaştan bir folyodan *yanardı,* gizemli, kadınsı. Güzel.

Bu düşünceyle irkildi. Sade Bayan Crumb güzel miydi? Çoğu kişi öyle düşünmeyebilir, ama ah, eğer yanarsa-

"Montgomery."

Kaba hırıltı sağından geldi ve eğer houri hizmetçileriyle ilgili hayaller kurmuyor olsaydı, bu hırıltı onu gafil avlamayacaktı.

Yine de, Wakefield Dükü'nün açık bir arabadan kendisine ters ters baktığını görmeye pek de hazırlıklı değildi.

"Londra'da ne *halt* ediyorsun?" diye sordu adam.

Yan yana giden bir çift yakınlarda oyalanırken başka bir at arabası yavaşladı.

Wakefield uzun boylu ve asil bir adamdı ve Val'in aklına geldikçe yüzünde alışılagelmiş bir ifade vardı. Wakefield'ın ailesi de Val'ınki kadar eskiydi ama benzerlik burada sona eriyordu. Wakefield belli ki düklük görevlerini çocuk yaşta kafasına kazımıştı, çünkü parlamentonun temel direğiydi, sosyetenin önde gelenlerinden biriydi, Kral'ın sırdaşıydı, vesaire ve sıkıcı vesaire. Adam son derece sıkıcıydı ve Val ondan nefret ediyordu.

Dükün yanında zeki bir yüzü ve çarpıcı gri gözleri olan sade bir kadın vardı. Wakefield aniden gelenekleri yıkmaya ve sevimsiz bir metres edinmeye karar vermediyse, bu düşes olmalıydı.

Aslında, gözler gerçekten de *çok* güzeldi.

Val yavaşça gülümsedi ve Wakefield'ı tamamen görmezden gelerek eğildi. "Majesteleri, sizi tanıştırma şerefine nail olduğumu sanmıyorum. Ben Montgomery." "Biliyorum," dedi güzel bir kontralto sesiyle. "Kız kardeşimi kaçırdınız. hukuk, oldukça düşkün olduğum."

Val yüzünü buruşturdu. "İtiraf etmeliyim ki çok kötü davrandım."

"Bu bir *suçtu,*" diye hırladı Wakefield. "Bana bir beyefendi olarak İngiltere'yi sonsuza dek terk edeceğine dair söz vermiştin."

"Öyle mi *y a p t ı m* ?" Val gözlerini kocaman açarak sordu. "Böyle bir konuşma hatırlamıyorum-"

"Bu tür şeylerle ilgili kurallar var ve-"

"Kurallarınızı *sikeyim,*" diye hırladı Val, hızlı

ve alçak sesle.

Wakefield'ın başı geriye doğru kalktı. "Eğer gerçekten istediğin buysa seni mahkemeye çıkarabilirim."

"Ama sen *yapabilir misin*?" Val'in kanı hızla akıyor, başı hızla çarpıyor, görüşü önündeki adama doğru daralıyordu.

Wakefield yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

Val yeleğinin iki düğmesini açtı. Hançerini göğsüne dayamıştı, gerekirse çıkarmaya hazırdı.

Dudakları kıvrıldı. "Kız kardeşiniz çok güzel bir kız ve yanılmıyorsam yeni evlendi. Tebrik etmek gerek sanırım, gerçi anladığım kadarıyla kaçırılma skandalı yüzünden nikâhın aceleye gelmesi gerekmiş. Skandal çok korkunç bir şey. Lekelenmek, öyle değil mi?"

Wakefield'ın boğazından çıkan alçak, gırtlaktan gelen ses oldukça hayvancaydı. Düşes elini kocasının üst koluna koymuş, belli ki onu dizginliyordu. Etraflarında, skandal ihtimaline sineklerin boka üşüşmesi gibi üşüşen bir kalabalık vardı. Wakefield'ın toplumsal kabul edilebilirlik bağlarını koparması için ne gerekecekti, diye merak etti, kanının gürültüsünü dinleyerek? Birkaç kelime daha mı? Karısına sinsi bir gülümseme mi?

Elini yeleğinin içine soktu ve hançerinin kabzasını hissetti.

Tehlikenin ve hayatın kendisinin keskin kenarını hissediyordu.

Yavaş nal sesleri, araba tekerleklerinin gıcırtısı ve belli belirsiz bir hışırtı.

Val etrafına bakındı.

Tam da Kral'ın arabası geçerken.

Adamın kendisi de kraliçesinin yanında oturmuş, gözlerini kırpmadan önüne bakıyordu.

Ama kraliyet arabası yanaştığında gayet net bir şekilde başını salladı, bir kez Wakefield'a, sonra tekrar.

Val'e.

Ve sonra araba geçti.

Val, Wakefield'a karşı kesin bir zafer kazandığını ve savaş potansiyelinin sona erdiğini bilerek derin bir şekilde eğildiği yerden doğruldu.

As o kaymış onun el gelen onun yelek o
strove değil için hayal kırıklığı hissediyorum.

"OTUR." BRIDGET o öğleden sonra geç saatlerde bahçede komutu net ve kararlı bir şekilde söyledi.

Pip onun ayaklarının dibinde duruyordu, gözleri tetikteydi, bir kulağı yukarıda, bir kulağı aşağıdaydı.
ondan elindeki hamur parçasına baktı.

Geçici olarak kuyruğunu
salladı. Ancak oturmadı.

Yanında Mehmed kıkırdadı. "Bu cur 'otur' numarasını bilmiyor sanırım."

Bridget iç çekti. Anlaşılan Mehmed'in geldiği topraklarda köpekler düzenli olarak evcil hayvan olarak tutulmuyordu. Bu yüzden teriyeri merak ediyor, ona sanki yola getirilmiş vahşi bir kaplanmış gibi temkinli bir hayranlıkla yaklaşıyordu.

"Evet, şey," diye yanıtladı sabırla, "fazla pratiği yok, değil mi?"
Ben de öyle, diye ekledi zihinsel olarak.

Daha önce hiç köpeği olmamıştı. Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Otur."

O anda -büyük olasılıkla tamamen şans eseri- Pip poposunu yere indirdi.

"Oh!" Bridget, Pip'in hiç vakit kaybetmeden mideye indirdiği ekmeği hemen yere bıraktı ve Mehmed sevinçle bağırdı.

Bu, teriyerin ayağa fırlayıp heyecanla havlamasına ve Bridget'in tüm egzersizi boşa çıkarabileceğini düşünmesine neden olan talihsiz bir etki yarattı. Yine de mutlu köpeğe ana dilinde gevezelik eden Mehmed'in sırıtan yüzüne baktı ve görüşlerini dile getirmemeye karar verdi. Bunun yerine sonbahar güneşini hissetmek için yüzünü arkaya yatırdı. Yılın bu geç döneminde böylesine güzel bir Londra gününe nadiren rastlanırdı

Ve nadiren de olsa dışarıda eğlenebiliyordu. Ama dün geceden sonra yarım saatlik bir mola vermesine izin verilebileceğini düşündü. Hermes Evi'nin bahçesinde, koyu kırmızı tuğla duvara karşı renk değiştiren birkaç küçük ağaç vardı; özenle kesilmiş yaprak dökmeyen çitlerin yanında hoş bir manzara.

Bridget bakışlarını indirirken dudağını ısırdı. Belki de Dük'ün kurallara karşı anarşik umursamazlığı ona da bulaşmıştı.

Mutfak kapısı açıldı ve Alf aceleyle dışarı çıktı.

Bridget'in kaşları birbirine çatıldı. Dük Alf'ten ne istiyordu?

Haberci ukalaca bir el salladı ve koridorda gözden kayboldu. Bridget eteklerini düzeltti. "Gelin, görevlerimize dönmeliyiz."

Mehmed ayıldı ve itaatkâr bir tavırla ona ayak uydurdu, ama Pip oyununu bırakmaya daha az istekliydi. Birkaç adımda bir sıçrayıp çocuğun paltosunu ısırıyordu.

"Burası güzel bir saray," dedi Mehmed yürürken. "Çok soğuk olmasına rağmen."

Bridget buna gülümsedi, kış ve kar geldiğinde çocuğun ne yapacağını merak ediyordu. "Memleketinizde çok büyük bir evde mi yaşıyordunuz?"

"Bunun kadar büyük değil," dedi. "Ama bahçesinde çok sıcak günlerde serinleten bir çeşmesi olan güzel bir evdi. Babam baharat tüccarıydı, iki karısı olan zengin bir adamdı. Ben onun üçüncü oğluyum ve en sevdiğiyim." Ona sırıttı.

Bridget kaşlarını çattı. Çocuğu dinlerken yürümeyi bırakmıştı. Kâfir topraklarda işler çok farklı olabilirdi ama herhalde iki karısı ve güzel bir evi olan zengin bir adamın oğlunun hizmetçi olmasına neden olacak kadar farklı değildi. "Dükün hizmetine nasıl girdin o zaman Mehmed?"

Gülümsemesi neşeli yüzünden düştü ve neredeyse sorduğuna pişman olacaktı. "Babam *vezir-i azamla* kötü bir tartışma yaşadı." Onun yüzündeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki açıklamaya çalıştı. "*Vezir-i azam* çok büyük bir adamdır. Kral gibidir ama kral değildir. Belki kralın büyük dostudur."

Bir an düşündü. "Belki de başbakan?" "Nedir bu?"

Sir Robert Walpole'un kim olduğunu ve hem Kral hem de İngiltere hükümeti ile olan ilişkisini mümkün olduğunca kısa ve öz bir şekilde şu şekilde açıkladı

Mehmed dikkatle dinledi. Çocuk, dil farklılıklarına rağmen oldukça karmaşık kavramları çok çabuk kavradı.

"Belki de böyle, evet." Yeni kelimelerle biraz neşelendi ve "Başbakan. Başbakan" diye kendi kendine birkaç kez tekrarladıktan sonra hikâyesine devam etti. "*Vezir-i azam* bir atı çok beğenmiş *ve* satın almak istemiş. Ama babam bunu bilmiyordu ve onun yerine atı satın aldı. *Vezir-i azam* bunu öğrenince çok kızmış. Babamın atı ona vermesi gerektiğini söyledi. Babam tabii ki bunu yaptı ve çok özür diledi ama artık çok geçti, kaderi böyleydi."

"Ama neden?" diye sordu Bridget, kafası karışmış bir halde.

"At," dedi Mehmed, giderek heyecanlanarak. "Biz dövüşmeyi seven atları severiz. Bu tür atlar çok güçlüdür, çok hızlıdır, çok güzeldir. Babamın aldığı, *vezir-i azamın* istediği at böyle bir attı. Ama at ahırda çocuklarla kavga etmiş ve ahıra çarparak kendini çok kötü yaralamış. Bu yaralar yüzünden babam atın erkeklik organlarını kesmek zorunda kaldı." Burada Mehmed, Bridget'in zamanında gözlerini kaçırmış olmayı dilemesine neden olan son derece açık bir hareket yaptı. "Atın kızları ve oğulları olamazdı. *Vezir-i azam çok ama* çok kızdı."

"Ne oldu?" Bridget kendini hikâyeye kaptırmıG bir halde sordu. Pip uzaklaGmıGtı ve Gimdi üst tarafı çitlerden birinin altındaydı. Orada çok kötü bir Gey bulmamıG olmasını umuyordu.

Mehmed omuz silkti. "*Vezir-i azam* borcunun ödenmesini talep etti. İnsan parçaları için insan parçaları."

Bridget'in ağzı açıldı ve sonra açık kaldı. "Ama bu ne anlama geliyor?"

Mehmed içini çekti, sesi yaşına göre fazla yorgun, fazla alaycıydı. "Yani babamın ailesinden erkek parçaları istiyordu. Babamın zaten oğulları vardı. Ağabeylerimin zaten oğulları vardı. Ama benim?" Tekrar omuz silkti. "Gencim ve oğlum yok. At gibi. *Vezir-i azam,* babamın ona olan borcunu ödemek için hadım edilip köle olarak satılacağımı söyledi."

"Ama... ama..." Bridget kendini bocalarken buldu. Bu barbarcaydı - gerçi kendi memleketinde daha kötülerini yapan aristokratlar tanıyordu. Görünüşe göre gücü elinde bulunduranlar dünyanın her yerinde istediklerini yapıyorlardı. Nazikçe sordu, "Öyle mi...?"

Pırıl pırıl parlayan yüzüne hoş ve geniş bir gülümseme yayıldı. "Dük, o

vezir-i azamı ziyaret etmek. Beni gördü ve beğendi. *Vezir-i azama* bu büyüklükte bir yakut gösterdi." İşaret parmağıyla başparmağını iki santim ayırdı. "Dük, 'Bunu sana Mehmed *ve* erkeklik organları için veriyorum' dedi. *Vezir-i azam* da 'Çok iyi' demiş, ben de dükü alıp gitmişim!" Mehmed masalının zaferle bittiğini görünce gülümsedi ve sonra biraz da hüzünle ekledi: "Ama bazen annemi özlüyorum."

Bridget sempatiyle, "Elbette biliyorsun," diye mırıldandı, çünkü hizmete ilk girdiğinde Mam'ı özlediğini hatırlıyordu.

Yine de bu, Dük'e tamamen farklı bir ışık tutuyordu. Aslında Mehmed'i korkunç bir kaderden *kurtarmıştı, hem de* oldukça yüksek bir bedelle. Bu onun saf kötü olduğu fikriyle uyuşmuyordu, değil mi? Dük neden Mehmed'i kurtarsın ki? Bunu bir hevesle mi yapmıştı yoksa başka bir nedeni mi vardı?

Bridget boğazını temizledi. "Şimdi de Dük'ün tıraş olmasına ve giyinmesine yardım et.

Dük için yaptığınız *tek şey* bu mu?"

"Hayır!" Mehmed gururla "Hayır!" deyince kadının yüreği ağzına geldi. Dük gerçekten de bu tatlı, zeki çocuğu bir fahişe olarak kullanıyorsa onu boğacaktı. "Ayrıca Dük'e kendi dilimde yazmayı öğretiyorum, tambur çalıyorum ve şarkı söylüyorum. Çok güzel bir sesim var," diye ekledi hiç alçakgönüllülük göstermeden ve kız onu öpebilirdi.

Bridget hızlıca, "Evet, eminim öyledir," dedi ve çocuk için küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Bana hikâyeni anlattığın için teşekkür ederim Mehmed, sanırım Dük'ün seni görmek isteyip istemediğini öğrensen iyi olur."

Ancak Dük'ün görmek istediği kişinin Mehmed olmadığı ortaya çıktı.

"Séraphine!" diye bağırdı yatak odasına girdiğinde. Çıplak kolunu bir tür selamlama hareketi olarak havaya kaldırdı, çünkü *elbette* banyodaydı.

Bridget ciddiyetle, "Majesteleri," diye cevap verdi. Kısa bir süre adının aslında Séraphine olmadığını söylemeyi düşündü ama sonra bunun anlamsız olduğuna karar verdi. "Beni görmek istediğinizi söylediler."

"Öyle mi?" diye sordu tavana. "Sanırım yaptım. Lütfen. Bir sandalye çek. Rahat edebilirsin. Buraya, Çimdi." Ön patilerini bakır küvetin kenarına koymuÇ olan ve merakla suyu koklayan Pip'e kaşlarını çatarak baktı. "Bana katılman için yeterince iyi tanıdığımızı sanmıyorum."

Dük, banyosunun yüzeyine hafifçe vurarak su damlacıklarını

Pip'in yüzü.

Terrier hapşırdı ve küvetten aşağı indi. Tekrar hapşırdı, başını salladı ve altını keşfetmek için Dük'ün yatağına doğru koşar adımlarla ilerledi.

Bridget bir sandalye buldu ve onu küvetten güvenli bir mesafeye, birkaç metre uzağa yerleştirdi.

Hâlâ tavana bakıyordu ama ağzının bir köşesi yukarı kıvrılmıştı. "Korkaklık mı, Bayan Crumb? Tut-tut."

Bridget boğazını temizledi, kiminle konuştuğunu ve adamın bir kez daha *çıplak* olduğunu göz önünde bulundurarak bu görüşmeyi mümkün olduğunca iş gibi tutmaya kararlıydı. "Benimle ne hakkında görüşmek istemiştiniz, Majesteleri?"

"Şey," diye mırıldandı, iki kolunu da bir sıçrayışta havaya kaldırdı ve sanki sadece kendisinin görebildiği bir sihir yapıyormuş gibi birbirlerine dolamaya başladı. "Seni kürelerin devrimini tartışmak için çağırabilirdim. Yıldızlar arasında yol alırken yukarıda şarkı mı söylüyorlar? Her zamankinden daha güçlü teleskoplar inşa etmemize, karanlığın içinden bakmamıza rağmen tam olarak duyamadığımız bir şarkı mı?" Başını eğdi, kolları aniden hareketsiz kaldı. "İtalyan kâfir hayır diyor, güneşin şarkısından başka şarkı yok diyor, Grave Newton da başını sallayıp onaylıyor. Ama sana soruyorum, eğer öyleyse, yani güneşi merkez alıyorsak, o zaman neden papanın bütün adamları aynı fikirde değil? Tanrı öldü mü? Yoksa gezegenlerle göksel bilardo mu oynuyor?" Parmağını ona doğrulttu, masmavi gözleri çılgınca parlıyordu. "Ve söyle bana, yanan hizmetçi, eğer Newton ve onun gibiler haklıysa, neden hepimiz ateşli bir hiçlik patlamasıyla güneşe çarpmadık?"

Küçük bir sessizlik oldu.

Sonra Bridget boğazını temizledi. "Anladığım kadarıyla, bunun nedeni Dünya'nın momentumu."

Dük ellerini indirdi. "Ne dedin sen?"

Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. "Sen de bundan bahsediyordun, değil mi? Bay Galileo'nun Dünya'nın Güneş'in etrafında hareket ettiğine dair teorisi ve Papa tarafından utanç verici bir şekilde hapsedilmesi ve Bay Newton'un yerçekimini keşfetmesi, sonra da Dünya'nın neden Güneş'in içine düşmediğini sordunuz ve ben de bunun Dünya'nın Güneş'in etrafında dönerken sahip olduğu momentumdan kaynaklandığını söyledim. En azından," diye duraksadı, "Bay Kepler'in böyle yazdığına inanıyorum."

Kollarını küvetin üzerinde kavuşturup çenesini onların üzerine koydu ve öylece ona baktı, görkemli bir şekilde çıplak bir adama, bir *düke,* tüm dikkatini ona, Bridget Crumb'a vermişti. Omuzları mum ışığında kaymaktaşı gibi parlıyordu ve altın sarısı saçları boynunda nemli bir şekilde kıvrılıyordu.

"Sen," diye mırıldandı sonunda, "anlaşılmaz bir bulmacasın. Kepler'i ne zaman okudun?"

"Bir kır evinde hizmetçiyken ihmal edilmiş bir kütüphane vardı. Kitapların bazılarını kurtlar yemişti ve ev sahibi onların yakılacağını söyledi. Yok edilmeden önce okumak için onları aldım. Bu hırsızlık değildi," diye ekledi aceleyle. "Daha sonra onları yaktım."

"Başka ne var?" diye fısıldadı. "Kepler dışında mı?"

Omuz silkti. "Roma İmparatorluğu'nun tarihi. İngiltere'nin balıkları ve suda yaşayan hayvanları üzerine bir kitap. Bir yemek kitabı. Ve Shakespeare'in trajedileri."

"Ne kadar da eklektik."

"Okumam gereken tek şey onlardı." Eğer şimdi onunla dalga geçerse, çekip gider ve sonuçlarına da katlanırdı.

"Yani hepsini okudun mu?" diye sordu sanki büyülenmiş gibi. "Evet."

"Her kelimesi mi? Semenderlerle ilgili

kısımları bile mi?" "Evet."

"Ah, Séraphine'im," diye nefes aldı ve garip olan, sesinin eğlenmiş gibi çıkmamasıydı.

Sesi hayranlık uyandırıcıydı.

"Pekâlâ," dedi büyük bir sıçramanın üzerine dik oturarak. "Artık kitapsız kalmayacaksınız Bayan Crumb. Bugünden itibaren kütüphanemde özgürce dolaşabilirsiniz, saygılarımla."

Gözlerini dikti. "I-"

Sırıttı, biraz hınzırca görünmüyordu. "Kitaplarıma baktın mı? Başlıklarıma mı baktın? Sırtlarımı okşadı mı?"

Yanaklarındaki sıcaklık geri döndü, çünkü tabii ki *vardı*. Yaldızlı sayfaları olan devasa ciltler, dantel gibi görünen yazıları olan küçük, narin kitaplar vardı. Raf raf yeni pırıl pırıl kitaplar ve tek bir dokunuşla parçalanmaya hazır görünecek kadar eski kitaplar vardı.

Dük'ün kütüphanesi tek kelimeyle *harikaydı*.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi, bu sözleri içtenlikle söylüyordu.

"Çok naziksiniz."

"Hayır, Bayan Crumb," dedi. "Ben pek çok şeyim ama kibarlık bunlardan biri değil."

Ona baktı ve sözlerini reddedemeyeceğini biliyordu. "Öyle bile olsa."

"Öyle bile olsa." Ellerini çırparak Pip'i ürküttü, o da hızla dıGarı çıktı.

Yatağın altından havlayarak çıktı, kuyruğu bir top tozla süslenmişti. Dük, "Sus bakalım," dedi ve köpek yerine oturdu.

Bridget kaşlarını çattı.

Dük, "Ve şimdi de sizi çağırma nedenim, Bayan Crumb," dedi ve bakışları hemen ona döndüğünde gözlerinin muzipçe parladığını gördü. "Planlarım sonuç verdi, düşmanlarım yenildi, Kral'ın kendisinden bir onay aldım ve karşılığında ona oğlunun mektuplarını gönderdim ve tüm bunlardan dolayı Londra'ya dönüşümü kutlamak için bir zafer balosu düzenlemeye karar verdim."

Bridget hemen dikkat kesildi. Dükün isteyeceği ölçekte bir balo için muhtemelen bir aylık planlama ve çalışma gerekecekti. Gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. "Ve bunu iki hafta içinde düzenleyeceğim. zaman."

Altıncı Bölüm

Zamanla yaşlı kral ölmüş ve yerine Kalpsiz Kral geçmiş. Yeni kral, krallığının çok küçük olduğuna karar verdi, bu yüzden komşularının krallıklarını istila etti ve altın zırhlara bürünerek savaşa girdi. Ve Çünkü yüreği yoktu.... kendisiyle savaşan ordulara aman vermedi.

-*Kalpsiz Kral*'dan

İki hafta sonra Val balo salonunun köşesinde bir an durakladı ve başarısının tatlı, baş döndürücü likörünü içti. Londra'daki her önemli kişi buradaydı - bazıları kendi istekleri dışında buradaydı, çünkü davetlerini reddetmeleri halinde olacaklar hakkında nazik ve o kadar da nazik olmayan imalarda bulunmak zorunda kalmıştı. Burada topuklu ayakkabılarıyla sallanan, ürkütücü pürüzlü yüzü yüksek peruğunun altından bakan yaşlı bir asi vardı. Bu adam bir zamanlar kralların ve kraliçelerin kulaklarına sırlar fısıldamıştı ve şimdi korkunç bir hastalıktan ölmek üzere olduğu söyleniyordu. Orada bir parlamento üyesinin kurnaz genç karısı, kocasından çok daha zeki ve onun seçilmesinin nedeni. Önde gelen bir Whig ailesinden geliyordu - babası ve iki erkek kardeşi de Parlamento üyesiydi - ve oldukça ilginç bir şekilde baldızına fazla yakındı. Ve köşede, boyalı bir yelpazenin arkasından dikkatle izleyen bir Fransız aristokrat. Kendi hükümetine ve onun fiyatını karşılamak isteyen herkese sırlar satıyordu.

Val gülümsedi ve nefesini içine çekti, potansiyeli ve gücü soludu. Oh, bu çok güzeldi. Balo salonu pembe ve beyaz sera gülleriyle doluydu, yüzlercesi parfümleriyle havayı ağırlaştırıyordu. Altın rengi

Kumaşlar pencerelere örtülmüş ve duvarlar boyunca oraya buraya yerleştirilmiş masalara bağlanmıştı. Bu renkler, çoğu balo için özel olarak tutulmuş düzinelerce uşağın kıyafetlerinde de tekrarlanıyordu.

Bu. Bu *onundu*.

Val sırıttı ve altın bastonunu kullanarak, yaratılmasına neden olduğu şeyin içine doğru adım attı.

Kyle Dükü'ne ironik bir şekilde başını salladı, bir kadeh şarap içiyor ve temkinli bir uyanıklık görüntüsünü koruyordu.

Bu gece popüler bir ifadeydi.

Val kraliyet ailesinin bir üyesiyle hoşbeş ettikten sonra Dyemore Dükü Leonard de Chartres ile karşılaştı. Dük uzun boylu bir adamdı, gençken geniş omuzluydu ama artık kamburlaşmaya başlamıştı. Sadece yüzünün kırışıklığını ortaya çıkaran zarif bir torba peruk takıyordu.

Val, babasının çağdaşı olan Dyemore'a özenli bir selam verdi ve doğrulurken yaşlı adamın kahve lekeli uzun dişlerini göstererek kendisine gülümsediğini gördü.

Dyemore ciğer lekeli elini Val'in koluna koydu. "Montgomery! Daha da güzelleşmişsin. Sonunda Londra sosyetesinde hak ettiğin yeri bulmana çok sevindim. Kıyılarımızdan çok uzun yıllar uzak kalmıştın." Son sözünü Dyemore'un mor dudaklarını sinsice bükerek söylemişti.

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandı Val. "Yemin ederim, dünyanın çevresini dolaştım ve döndüğümde her şeyin değiştiğini, herkesin yaşlandığını, neredeyse çürüdüğünü gördüm."

Dyemore'un gülümsemesi, kuşkusuz incelikli olmayan bu iğneleme karşısında bozulmadı ama ağzının kenarları kıvrıldı ve oradaki kırışıklıkları derinleştirdi. "Diğer alanlarda da hak ettiğin yeri almaya karar verdin mi? Biliyorum, baban da bunu isterdi."

Dyemore büyük, romatizmalı elini Val'in kolundan omzuna götürdü.

Val durdu, dükün eline baktı ve kolunun geriye düştüğünü, yaşlı adamın bileğinin iç tarafındaki küçük bir dövmenin ortaya çıktığını fark etti. Bir yunus balığı şeklindeydi. "Gerçekten mi? Şimdiye kadar... kulübün feshedildiğini sanıyordum?"

"Oh, hayır, oh, hayır!" Dyemore kıkırdadı. "Her zaman olduğu gibi, hatta belki de babanızın zamanından bile daha önemli. Çok sayıda üyemiz var.

Sadece liderliğimden emekli olmaya karar verdiğimde yeni bir varise ihtiyacımız var."

Val başını kaldırıp Dyemore'un gözlerine baktı; parlak, kan çanağı yeşili. Uzun, çok uzun zaman önce aynı gözlerin bir kurt kafası maskesinin arkasından parladığını gördüğünü hatırladı. Yine de dükün bahsettiği şey sonuçta güce giden başka bir yoldu, değil mi? Hem de ne güçtü bu; İngiltere'nin düzinelerce aristokratını kölesi haline getirmek...

Bu düşünce Val'in kanını dondurdu ama gülümsemesini sakin tuttu. "Belirli koşullar altında, uygun olabilirim, Majesteleri."

Bu seferki gülümseme, çok güzel bir kadının ya da çocuğun ağzından orgazm olmuş bir erkeğinki gibi açıkçası tatmin ediciydi. "O zaman biraz sohbet etmeliyiz. Belki beni çay içmeye ziyaret edersin?"

"Belki de öyle yaparım, efendim." Val bir kez daha eğilerek selam verdi ve yoluna devam etti, önce hızlı bir banyo için üst kata çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu.

Ancak Leydi Ann Herrick'in henüz tanışmadığı başka bir hanımla kol kola gezdiğini görünce dikkati dağıldı. Leydi Herrick, geçen bahar bir ilişki yaşadığı zengin bir duldu. Kadının yüzündeki ifadeye bakılırsa, yeniden tanışmak onun için sorun olmayacaktı ama adam o sularda çoktan yüzmüştü. Arkadaşı ise başka bir konuydu. Ufak tefek, dolgun kızıl saçlı - muhtemelen kınalı- bir kadın, sikin nasıl kullanılacağını bilen bir kadın görünümündeydi. Kaşlarını ona doğru kaldırdı ve Leydi Herrick'in gülümsemesi aniden soldu, ancak arkadaşının yüzü neredeyse tam ters orantılı olarak parladı.

Bayan Crumb'ın yarın onu sahte kızıl saçlıyla yatarken bulursa yüzünün nasıl görüneceğini merak ediyordu. Dikkatle gizlenmiş hoş bir onaylamama. Daha az iyi gizlenmiş kızgınlık. Kesmek ve azarlamak için yapılan keskin yorumlar. Ah, onunla harika bir tartışma yaşayacak ve öfkesi yükseldikçe yanakları o sıcak kırmızıya dönecekti.

Sıcaklığı hissetmek için avuçlarını onun yanaklarına koyardı. Duygularını özümsemek için.

"Val."

Ses Eve'e aitti, bu yüzden doğal olarak döndü, ağzında hala yarım bir gülümseme vardı.

Yine de kız kardeşinin yüzü ciddiydi, kolunda *o* adamla ona doğru ilerlerken. "Val, bunu nasıl yaptın? Kendini Londra sosyetesine nasıl yeniden kabul ettirdin?"

Ama ona dehşetle bakarken aklında başka, daha önemli meseleler vardı. "*Ne* giyiyorsun sen?"

Aşağıya baktı... şey, ona bir elbise demek gerekirdi. Ne de olsa vücudunu sarıyor, uygun olmasa da onu yeterince örtüyordu.

Biraz incinmiş görünüyordu. "Yeni elbisemi beğenmedin mi?"

"Bu..." Yutkundu ve başını çevirdi, çünkü gözleri bu manzarayı gerçekten kaldıramıyordu. "*Sarı.*"

Yanındaki adam huzursuz bir hareket yaptı. "Bana yardım et, Montgomery-"

Val kız kardeşine, "Sen ve ben aynı renge sahibiz," diye yalvardı. Mantığını tamamen kaybetmemişti herhalde? Yüce Tanrım, aşkın insana yaptığı şey bu muydu? "Altın sarısı saçlarımız, açık tenimiz, mavi gözlerimiz var."

"Evet, biliyorum," dedi şaşkın bir sesle.

"*Maviler,*" dedi basitçe, çünkü belki de kızın beyni daha karmaşık kelimeleri algılayamayacak kadar bulanıktı. "*Mavinin* tonları bize çok yakışıyor."

Kollarını iki yana açarak bu gece giydiği soluk gümüşi mavi takım elbiseyi ona gösterdi.

"Gördün mü?"

Makepeace sanki aklına tuhaf bir düşünce gelmiş gibi burnunu kırıştırdı. "Ama sen hep pembe giysiler içinde dolaşıyorsun."

Val sabırsızca, "Evet, evet," diyerek onu başından savdı. "Her şeyin içinde iyi görünüyorum, gerçekten. Ama güvende olmak için sarı *değil* mavi giy, sevgili Eve."

"Harika görünüyor," dedi Makepeace yoğun bir sesle, bu da onun aşk konusunda aklını kaçırdığını kanıtlıyordu, çünkü Val kız kardeşine tapıyor olabilirdi ama kimse ona güzel diyemezdi. "Elbise onun üzerinde mükemmel duruyor."

"Teşekkür ederim Asa," dedi Eve. "Ama Val ile konuşmam gereken çok daha önemli bir konu var." Asa karşı çıkmak için ağzını açtı -sonuçta çok az şey insanın tuvaletinin önüne geçebilirdi- ama kadın hiç duraksamadan devam etti. "Kral'ın gözüne nasıl girdin?"

Ağzını yavaşça kapattı ve gülümsedi. "Neden, Eve, neden Majesteleri'nin gözüne girmeyeyim ki?"

"Çünkü," dedi üzüntüyle, "sen bir yalancı, şantajcı ve bildiğim kadarıyla çok daha kötüsüsün."

Gözlerini kırpıştırdı, biraz... irkildi. Evet, irkildi. Daha önce de kendisine çok daha iğrenç şeyler söylenmişti ama kız kardeşi tarafından hiç

söylenmemişti.

Eve tarafından asla.

"Sevgilim," dedi huysuzca.

"Bunu yapmaya devam edemezsiniz," dedi. "İnsanları incitmeye devam edemezsiniz.

Sevdiğim insanlar. Arkadaşım olan insanlar."

"Majesteleriyle kucak kucağa olduğunuzu pek sanmıyorum," dedi gülümseyerek, ama sözleri havada kalmış gibiydi.

"Hayır, Val," dedi, yüzü sertleşmişti. "*Hayır.*"

Gençken çok korkardı. Solgun küçük bir hayalet gibi, gölgelerin içine kayar, acımasız büyüklerinden saklanır, fark edilmemeye çalışırdı.

Onu bir kez kurtarmıştı. Bir peri masalındaki prens gibi onu alıp götürmüştü ama bu uzun zaman önceydi, çok uzaktaydı ve belki de artık bir önemi yoktu. Normal insanlar arasında böyle şeyler nasıl sayılırdı?

Çünkü buzları çözülmüştü. Bunu şimdi görebiliyordu. Artık o donmuş, korkmuş, fark edilmekten korkan küçük kız değildi. Yaşamaktan korkuyordu. Bunun için Makepeace'e teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Eve'ini, kız kardeşini aldığı ve ona sıcak bir hayat üflediği için. Ama tek düşünebildiği, Makepeace'in bunu yaparken Val'in onunla olan son bağını da koparmış olduğuydu.

Onu donmuş soğukta yalnız bırakarak.

Aşırı sıcak balo salonunda gerçekten ürperdi.

"Seni seviyorum," dedi sessizce. "Her zaman seveceğim. Ama buna bir son vermelisin. *Durmalısın.*"

Makepeace'in koluna girdi ve ondan uzaklaştı.

Biraz körlemesine döndü. Oda aydınlıktı ve gevezelik ediyordu ve o Londra'nın kralıydı. Öyleydi. *Öyleydi.*

Yine de burada, kalabalık balo salonunda kan kaybından ölecekmiş gibi hissediyordu, vücudundan tüm sıcaklık damlıyordu.

Kahrolası hizmetçisi neredeydi? Onu sıcak tutmak *onun* göreviydi. Muhtemelen arka koridorlarda fark edilmeden süzülüyordu, tıpkı bir sorgulayıcı gibi her zaman siyah giyiyordu. Ona bunu hak ettiğini söyleyecekti. Kız kardeşinin haklı olduğunu. Ve sonra karanlık, yakıcı gözleri ağzına düşüp biraz genişleyecek ve eteklerini yukarı fırlatmayı, ağırbaşlı yün ve ketenleri yırtmayı ve amının da o gözler kadar sıcak ve erimiş olup olmadığını öğrenmeyi düşünecekti.

Kıpkırmızı kadifeyi ve yanan gözleri düşünerek kapıya doğru ilerledi ve bir kadın yüzü belirdi.

Ah. Bir taş ocağı. Onun entrikalarının ve kötülüklerinin bir kurbanı.

Rotasını değiştirerek kadının önünü kesti. Kadın, babası olan yaşlı bir adamın kolundaydı.

Val ona ani bir selam verdi. "Bayan Royle. Efendim."

Hippolyta Royle, servetini kazanmak için Doğu Hint Adaları'na gitmiş ve gerçekten de iyi bir iş çıkarmış olan Sir George Royle'un tek kızıydı. Sonuç olarak Bayan Royle'un İngiltere'de çok az rakibi olan bir çeyizi vardı.

"Majesteleri." Hanımefendinin oval, gururlu ve doğal olarak zeytin tenli yüzü onu görünce soldu.

Aslında, aniden ortaya çıkmasına verilen bu tür tepkilere oldukça alışkındı.

Şantajcı ve hepsi.

Kadının elini tutup dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerinin üzerinden baktı. Kızın parmakları titriyordu. "Bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Royle?"

Oh, onu reddetmek istiyordu, bunu söyleyebilirdi. Dut kırmızısı dolgun dudakları birbirine bastırılmış, kara kaşları toplanmıştı. Hanımefendi pek de mutlu görünmüyordu.

Babasının gözünden kaçmayan bir durumdu bu. "Canım benim?"

Yaşlı adamın elini okşadı. "Bir şey yok baba. Sadece burası çok sıcak."

"O zaman belki de pencerelere yaklaşırsak-"

"Val mırıldandı, nabzı hızla atıyor, burun delikleri alevleniyordu. Eğer kız saklanmak için hamle yaparsa, Val sıçrayacak ve dişlerini ona geçirecekti. O bir avdı, *onun* avıydı ve gitmesine izin vermeyecekti. O bir ödüldü ve her şeyden önce onun geçit törenini yapacaktı. "Lütfen."

Yaşlı adam itiraz edecekmiş gibi kaşlarını çattı ama kadın derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Elbette, Majesteleri."

"Muhteşem." Elini uzattı.

Kadın elindekini onunkinin içine koydu ve adam kimin baktığını, kimin not aldığını görmek için etrafına bakındı. Bir an için kaşlarını çattı, sinirlendi, çünkü gerçekten not almak istediği kişi lanet olası odada bile değildi. Hizmetlilerin sık sık balolara gitmemesi ne kadar da utanç vericiydi.

Onu dans pistine götürdü ve adımları ondan çok daha zarif bir şekilde attı ama sorun değildi. Dans ustalarını kiralayabilirdi.

Daha sonra ona daha iyi öğretirim.

Onu bekleyen ebeveynine geri götürürken başını onunkine doğru eğdi ve "Gelecek hafta seni ararım, olur mu?" dedi.

Kolundaki el sarsıldı ama kadın soğukkanlılığını korudu. "Affedersiniz, Majesteleri?"

"Sana kur yapmak niyetindeyim," dedi nazikçe ve sonra bunu açıkça belirtmek için ekledi, "ve seni karım yapmak."

Yutkundu. "Oh, hayır."

Adam gülümsedi. "Oh,

evet."

Durdu ve yüzünü ona döndü, ince siyah gözleri irileşmiş ve narin burun delikleri açılmıştı. "Senden hoşlanmıyorum. Bu senin için hiç önemli değil mi?"

"Hayır." Ona nazikçe gülümsedi, göğsü hareketsiz ve donuktu. "Kimse benden hoşlanmıyor."

BRIDGET, Hermes Evi'nin kalabalık mutfağında dolaşırken uşak ve hizmetçilerden oluşan ordusunu gözden geçirdi. İlk bakışta tam bir kaos gibi görünen mutfak, yakından incelendiğinde konsantre bir çalışmaya dönüşüyordu. İki uşak, omuzlarında gümüş tepsiler dolusu şarap kadehi taşıyarak aceleyle yanından geçti, şüphesiz beyefendilerin oyun salonuna gidiyorlardı. Bir sıra mutfak hizmetçisi, altın jöle içinde somon ezmesinden tabak tabak hazırlıyordu. Başka bir masada üç uşak, kiralık bir kâhyanın gözetiminde devasa bir gümüş kâsede punç hazırlıyordu.

Bridget kendi kendine başını salladı. İki hafta boyunca neredeyse uykusuz kaldıktan sonra

Neredeyse imkânsızı başarmıştı: önceden hiçbir uyarı yapılmadan ve ev sahibesi olmadan başarılı bir balo. Ne yazık ki kahyaların tarihi yok, çünkü olsaydı, bu gece çağlar boyunca anlatılacak bir efsaneye dönüşebilirdi, diye düşündü tuhaf bir şekilde.

Gerçekten de biraz uykuya ihtiyacı vardı ve Pip'in çoktan yatağına kıvrılmıG olduğuna Güphe olmayan küçük odasını özlemle düGündü.

Ama henüz dinlenememişti.

Şu anda balonun başladığı gibi görkemli bir şekilde bittiğinden emin olmalıydı.

Hermes Evi'nin hizmetçilerinden biri olan Peg'e işaret etti. "Bir tane ayarla

Müzisyenler için bir tepsi şarap, biraz ekmek, peynir ve et." Bridget iki uşağı işaret etti. "Mükemmel müzik için övgülerimi ileterek tepsileri müzisyenlere götüreceksiniz."

İki adamdan yaşlı olanı başını sallayarak, "Evet,

hanımefendi," dedi. "Peki Peg?"

"Hanımefendi?" Peg dikkatle başını kaldırdı.

"Şarabı iyice suladığınızdan emin olun. Daha oynayacakları saatler var."

Bridget Peg'in cevabını beklemeden döndü ve Bayan Bram'e doğru

ilerledi,

O sırada uşaklardan biri nefes nefese mutfaktan içeri girdi. "Beyler salonda darbe aldılar. Bir vazo kırıldı ve her yer kan oldu. Sanırım biri havaya uçtu."

Yüzü bembeyazdı.

Bob dudak büktü. "Ölen var mı?"

Kiralık uşak gözlerini kocaman açarak ona döndü. "Hayır mı?"

"O zaman en iyisi temizlenelim," dedi Bob hızlıca. "Sen ve ben beylere yardım ederiz, hizmetçiler de çamaşırları yıkar, tamam mı?"

Bridget, Bob'la göz göze geldi ve Bayan Bram'a doğru yoluna devam etmeden önce başıyla onayladı.

Aşçı eğilmişti, kızarmış yüzü parlıyordu, küçük, narin beyaz şekerlerden oluşan bir tabağın üzerindeydi. Her birinin üzerine minicik pembe bir gül yerleştiriyordu.

Bridget sesini alçaltarak, "Yeterince yiyeceğin var mı sence?" diye sordu.

"Yeterli ve güvenli olması için biraz daha fazla," dedi Bayan Bram memnuniyetle. "Ama çok yakındı."

Çok yaklaşmıştı. Bu akşamki gece yarısı yemeği için gereken tüm yiyecek ve içecekleri temin etmek ve hazırlamak hiç de kolay olmamıştı ve Bridget aşçının da en az kendisi kadar çok çalıştığını biliyordu.

Bridget, "Bayan Bram, mükemmel bir iş çıkardığınız için takdir edilmelisiniz," dedi.

"Ve siz, Bayan Crumb, ve siz," diye yanıtladı aşçı.

Bridget bir an için diğer kadınla yorgun bir gülümsemeyi paylaştı.

Sonra hizmetçilerden biri omzuna dokundu. "Sizinle konuşmak isteyen bir hanımefendi var, hanımefendi."

Bridget, gece için tutulan hizmetçilerden biri olan kıza baktı. "Ben mi? Beni ismimle mi sordu?"

Hizmetçi başıyla onayladı. "Bayan Crumb. O da böyle söyledi."

Bridget, "Teşekkür ederim," dedi ve Bayan Bram'a başıyla selam vererek mutfak kapısına doğru ilerledi.

İlk başta koridor -kuşkusuz kötü aydınlatılmıştı- sadece acele eden hizmetlilerle dolu görünüyordu.

Ama sonra krem ve altın rengi bir elbise giymiş zarif bir figür öne çıktı. "Bayan Crumb."

Bridget, Bayan Hippolyta Royle'u hemen tanıdı.

Bridget aceleyle ona doğru koştu. "Hanımefendi, bu taraftan lütfen."

Kadınsı bir ihtiyacı olan bir konuğa yardım ediyormuş gibi görünmeyi umarak sessizce önden gitti. Koridorun sonunda sağa dönüp merdivenlerden ana kata çıkmak yerine sola, daha küçük bir koridora yöneldi. Burada birkaç kapı vardı ve bir tanesinin kilidini açmak için anahtarlığını kullandı, Bayan Royle'u bir depoya sokmadan önce görülmediklerinden emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca baktı. Duvarlara dizilmiş raflarda peynirler, likörler, turşular, şifalı otlar ve merhemler, balmumu, yağlar ve sirkeler vardı.

Duvarda, iç tarafında panjurlar bulunan küçük bir pencere vardı. Bridget konuğuna dönmeden önce panjurları açarak sokaktaki araba fenerlerinden gelen ışığı içeri aldı. "Beni hangi konuda görmek istediniz hanımefendi?"

Bayan Royle bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Yüzü oval ve oldukça güzeldi, ten rengi alçak ışıkta neredeyse zeytindi, koyu maun rengi saçları başının arkasında karmaşık halkalar halinde geriye doğru toplanmıştı.

Gözlerini açtığında çaresiz görünüyordu. "Oh, Bayan Crumb, bu gece bana beni çağıracağını söyledi. Benimle *evlenmek istiyormuş*."

Bridget bakakaldı, çünkü Bayan Royle'un haklı olduğunu hemen anlamıştı. Dükün bahsettiği gizemli nişanlı bu olmalıydı. Nedense Bridget bunun zaten tanıdığı biri olabileceğini hiç düşünmemişti. Göğsüne yabancı bir duygu, öfkeye benzer bir şey girdi. Çok fazla çalışıyordu, uykusuzluktan bitkin düşmüştü. Bu haber onu bu kadar etkilememeliydi.

Aristokrasi her zaman evlenirdi ve nadiren sevgi gibi sıradan bir şey için evlenirlerdi. *Elbette* Dük, İngiltere'nin en gözde varisi olan Bayan Royle'a evlenmesi için şantaj yapacaktı. Sırf Pip'i Bridget için kurtardığı için, sırf Mehmed'i kölelikten ve daha kötüsünden kurtardığı için, sırf

Ona kütüphanesini kullanmayı bu kadar güzel bir şekilde teklif etmiş olması, aslında her zamanki gibi olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kötülük. Boş. Kendine hizmet eden.

Bridget'in bu konuda düşünebileceği başka bir şey, başka bir duygu var mıydı? Bunlar dikkate alınmayacaktı.

Onun duyguları önemli değildi.

Dağınık düşüncelerini toparlayarak doğruldu. "Anladığım kadarıyla Majesteleri'nin davası çekici değil?"

"Hayır." Bayan Royle elini bir an için ağzına götürdü ve sonra tekrar bıraktı. "*Hayır,* hiç de değil."

Bridget başını salladı. Anlıyordu. Dük çok değişken bir yaratıktı ama bunu büyük serveti, ezici yakışıklılığı ve henüz keşfetmeye vakit bulamadığı muhteşem kütüphanesi dengeliyordu. Ayrıca, onun konuşmalarını gizliden gizliye eğlenceli buluyordu. En azından bazen.

Yine de. İstemediği bir evlilik için şantaja uğrayan *o değildi.*

Bayan Royle onun ellerini tuttu. "Minyatürü *bulmalısınız,* Bayan Crumb. Montgomery Dükü'yle evlenemem. O iğrenç bir adam. Onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesi bile..."

Yutkundu ve gözlerini kapattı.

Bridget diğer kadının ellerini sıktı. Bayan Royle varlıklı ve sıradan bir hizmetçinin çok üstünde bir mevkide olabilirdi ama Bridget şu anda onun için üzülüyordu.

"Elimden geleni yapacağım hanımefendi, gerçekten yapacağım." Tereddüt etti, tartışıyordu. Bayan Royle'a minyatürün bir noktada gerçekten elinde olduğunu söylemenin diğer kadını rahatlatacağını düşünmüyordu - tam tersi. Onun yerine, "Kendini gösterdiği kadar korkunç biri değil," dedi.

Bayan Royle kaşlarını çattı ve ellerini geri çekti. "Ne demek istiyorsunuz?"

Bridget kendini garip hissederek gözlerini kırpıştırdı. Bu kadar düşüncesizce konuşmamalıydı. "Sanırım insanları şaşırtmayı seviyor. Eğer onunla gerçekten ilgisini çeken bir şey hakkında konuşursanız..."

Bayan Royle ona tuhaf tuhaf baktığı için sözlerini yarıda kesti.

Doğal olarak. Bir hizmetçi bir dükle konuşmayı nereden bilebilir ki?

Bridget boğazını temizledi, ellerini belinde kavuşturdu ve şöyle dedi

Daha resmi bir şekilde, "Evet, pekala. Ben görevlerime, siz de baloya dönseniz iyi olur hanımefendi. Minyatürünüzü arayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Bayan Royle kendini hazırlar gibi bir nefes aldı. "Sanki tek umudum sizmişsiniz gibi hissediyorum. Sanki bir avcı tarafından takip ediliyorum." Pek de inandırıcı olmayan bir gülümseme takındı. "Öğle yemeği olmak istemezdim."

Bridget cesaretle gülümseyerek Bayan Royle için kapıyı açtı ve onun koridorda gözden kayboluşunu izledi.

Sonra pencerenin panjurlarını kapattı ve çıkmadan önce kapıyı arkasından kilitledi. Hizmetkârların koridorunda yeniden ortaya çıktığında kimse bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Bridget hizmetçilerin ve uşakların telaşlı akışına baktı ve bir karar verdi. Koridordan geri döndü ve sonra başka bir geçide saptı. Bu koridor boyunca tek başına yürüdü, eğlence seslerini dinledi, bir dönüş daha yaptı ve balo salonunun arkasından geçen bir hizmetli salonuna geldi. Burada küçük bir kapı vardı ve kolunu çevirerek kapıyı açtı ve içeri girdi.

Belirsiz bir köşeden çıktı - ne de olsa burası hizmetkârların girişiydi, onun gibiler içindi. Müzisyenler hemen sağındaydı, heykel ve vazolardan oluşan bir grup kapıyı yarı yarıya kapatıyordu.

Balo salonu boğucu derecede sıcaktı - sayısız yanan mumla birlikte bir araya toplanmış bu kadar çok beden burayı neredeyse doğal bir cehenneme çevirmişti. Parlak ipekler ve kadifeler yavaşça süzülüyordu. İzdiham nedeniyle kimse hızlı hareket edemiyordu. Yüzlerce insan olmasına rağmen onu hemen gördü.

Montgomery Dükü her zaman ilgi odağı olurdu.

Hepsi.

Küçük bir grup beyefendinin arasında duruyordu. Karmaşık giyimli bir aristokrat.

Dük odayı gözden geçirirken, iki kuyruklu peruk dirseğinde ciddiyetle konuşuyordu. Montgomery balo için özel olarak dikilmiş soluk mavi bir takım elbise giymişti; son iki haftadır zavallı terzinin azarlandığını duyduğundan beri bunu biliyordu. Manşetlerinde, ceplerinde ve kenarlarında gümüş işlemeler olan bu takım gerçekten de muhteşem bir eserdi. Altın sarısı saçları geniş siyah bir kurdeleyle arkadan bağlanmıştı ve sol elinde altın bir baston tutuyordu.

Bu, ülkenin kralına şantaj yapan adamdı. Kendi annesine şantaj yapan ve hâlâ ona şantaj yapma imkânını elinde tutan adam.

Geleceği. Bayan Royle'a evlenmesi için şantaj yapmayı amaçlayan.

Korkunç, kötü bir adamdı ve büyük ihtimalle deliydi. O da bunu biliyordu.

Ve yine de.

Sanki onun düşüncelerini duymuş gibi başını çevirdi ve gözleri onunkilerle buluştu.

Adam onu görmeden önce eğilmeliydi. Yapılacak en mantıklı şey, en *akıllıca* şey bu olurdu. Bunun yerine çenesini kaldırdı ve sanki bir dükle eşitmiş gibi ona baktı.

Dük, kendisiyle konuşmaya devam eden beyefendiye aldırmadan dönüp ona doğru yürüdü.

Sanki onunla arasında hiçbir şey yokmuş gibi o kalabalık balo salonundan geçti. Ve tüm o insanlar sanki o dalgaları yaran bir gemiymiş gibi ayrıldılar. Neden ayrılmasınlar ki? O Montgomery Dükü'ydü. Önünde hiçbir engel yoktu. Bundan emindi.

Onun yanına gitti, elini tuttu ve basitçe "Gel" dedi.

VAL, göğsüne hayvani bir şey çarparak misafirlerinin arasından geçti. Hizmetçisini arkasından sürüklüyordu ve arada sırada tuhaf bir bakışla karşılaştığında dişlerini göstererek ona bakıyordu. Yoldan geçen bir uşaktan bir kadeh şarap aldı -bu geceki dördüncü şarabıydı- ve sonra balkonlardan birine açılan Fransız kapılarına yöneldi.

Elini sadece altınları kenara itecek kadar uzun süre bıraktı.

perdeler, kapılar açılır ve kapıları arkalarından tekrar kapatmadan önce onu dışarı çekerler.

Balo için kapıları açmak için mevsim çok geç ve çok soğuktu. Buna karar vermişlerdi. Ya da daha doğrusu *kız böyle* karar vermişti. Tartışmayı hatırladığında, terzisinin manşetlerindeki düğmeleri korkunç bir şekilde yerleştirmesi dikkatini dağıtmıştı.

Her halükarda, sonuç balkonun terk edilmiş olmasıydı.

"Burası çok soğuk, Majesteleri," dedi.

"Pencerelerden gelen sıcaklıkla olmaz," diye cevap verdi, ki bu en azından kısmen doğruydu. "Bak."

Onu bahçeye ve ötesindeki her şeye bakması için çevirdi. "Oh," diye mırıldandı. "Ay dolunay."

"Evet." Omuzlarını evinin soğuk taşına dayadı, başını geriye yasladı ve tacının üzerinden gök cismine baktı. Öyle görünüyordu ki

Londra'nın çatıları üzerinde solgun, parlak ve korkunç büyüklükte asılı duracaktı. Şaraptan bir yudum aldı. Dilinde ekşi ve zengin bir tat bıraktı. "Bir zamanlar aydan dilek dilemeyi seven bir kız tanımıştım."

"Ne diledi?" Bayan Crumb alçak sesle sordu. Karanlıkta dalgın dalgın Bayan Crumb'ın sesinin çok güzel olduğunu fark etti. Kadınsı ve ciddi. Sırları fısıldayan bir ses. Teselli eden ve bağışlatan bir ses.

Kız göremese de omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Kızsal şeylerdi sanırım. Onu gece geç saatlerde Ainsdale Kalesi'ndeki dullar kulesinin tepesine götürürdüm ve ayın doğuşunu izlerdik. Dul kadının kulesi çok yüksekti ama o korkmazdı. Bazen mutfaktan bir pasta çalardım ve orada piknik yapardık. Çıplak taş zeminde oturmak zorunda kalmasın diye bir battaniye de getirirdim."

Bayan Crumb sanki yüzünü ona dönecekmiş de sonra fikrini değiştirmiş gibi yarım kalan bir hareket yaptı.

Şarap kadehinin yanında sallanmasına izin verdi. "Ona ayda bir tavşan yaşadığını söyledim ve o da bana inandı. O zaman ona söylediğim her şeye inandı."

"Ne tavşanı?"

"İşte." Kendini toparladı ve doğruldu.

Onu geri çekti, göğsüne yasladı ve çenesini omzuna koydu. Çay ve ev işleriyle ilgili şeyler kokuyordu ve sıcaktı, çok sıcaktı. Onun sağ elini kendi eline aldı ve ayın izini sürdü. "Görüyor musun? İşte uzun kulaklar, işte kuyruk, işte ön ayaklar, işte sırt."

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

"Ona tavşanın lavanta rengi kürkü olduğunu ve orada pembe ay yoncası yediğini söyledim." Hatırladıkça ağzı buruşuyordu. "Büyük mavi gözleriyle beni izlerdi, ağzı yarı açıktı, elbisesinde bir parça hamur vardı. Her kelimeye asılırdı."

Nefesini duyabiliyor, uzuvlarının titrediğini hissedebiliyordu. Ondan korkuyor muydu?

"Bana inanıyor musun?" diye sordu kulağına doğru, dudakları şarapla ıslanmıştı. O bir hizmetçiydi ve kralların, düklerin ve tavşan ayları dileyen küçük kızların büyük planlarında hizmetçilerin bir önemi yoktu.

Ama o sessizdi, lanet olası kahya.

Bir an için birlikte nefes aldılar, orada, gece havasında, önlerinde parıldayan Londra, pagan bir ay tarafından örtülmüştü.

Sonunda kıpırdandı ve "Kıza ne oldu?" diye sordu.

Şarap bardağını boşaltarak ondan ayrıldı. "Büyüdü ve beni bir yalancı olarak tanıdı."

Elini yüzüne götürdü ve balo salonunun kapılarını iterek açtı, ona dönüp bakmadan içeri girdi.

Sıcaklık baş döndürücüydü. Sesler homurdanan bir kakofoniydi. Parfüm kokan ve terleyen bedenlerin kokusu mide bulandırıcıydı.

Piç uşak Cal, elinde bir kadeh şarapla kalabalığın arasından çıktı. "Şarap mı, Majesteleri?"

Val şarabı aldı ve bir yudumda içti. "Gözümün önünden kaybol."

Nedense bu Cal'ı gülümsetti.

Val başını salladı ve altın bastonunu belindeki halkadan çıkardı. Sonra başını kaldırdı ve sırıttı. O Montgomery Dükü'ydü. Kral'a başarıyla şantaj yapmıştı. Kendine bir eş şantajı yapmak üzereydi. Kimse onu sevmiyordu.

Ve bu onun hoşuna gidiyordu.

Yedinci Bölüm

Kısa süre sonra Kral Kalpsiz'in, karşı taraftaki komutanın kuyruğunu kıstırıp kaçması ve düşman ordusunun silahlarını bırakması için parlayan altın zırhıyla kendini göstermesi yeterli oldu. Kılıcını kaldırmasına bile gerek kalmadı.
Ya ondan sonra? Gerçekten de ona karşı çıkacak kimse yoktu....

-*Kalpsiz Kral'*dan

Neden beyefendiler hesaplarını hep gizli köşelerde tutarlardı? Bridget ertesi gün öğleden sonra hizmetçiler balo salonunun dışındaki misafir odalarından birinde geç kalmış bir dağınıklık bulurken bu ebedi temizlik sorusunu düşündü. Alice'le bir baÇka hizmetçinin temizliği iyice hallettiğinden emin olduktan sonra balo salonuna giderek oradaki iÇlerin ne durumda olduğunu kontrol etti. Pip de onun yanında hızla ilerliyordu.

Kendisi ve ev çalışanlarının çoğu bu sabah işe başlamadan önce ancak dört saat uyuyabilmişti. Son araba, güneş Londra'nın üzerinde doğmaya başlarken hareket etmişti.

Mehmed balo salonuna girdiğinde, çok uzun bir merdivenin üzerinde, kristal bir avizeden altın bir kumaş parçasını dikkatle indiren Bob'a nezaret ediyordu. "Bayan Crumb, size ihtiyacım var, lütfen."

Avizenin uğursuzca sallanışını ve merdiveni sabit tutan Bill'in içinden küfredişini izledi. "Bir dakika Mehmed."

"Sanırım bekleyemez. Dük arıyor."

Hızla çocuğa baktı ve onun gözlerinin geniş ve ciddi olduğunu ve çaresiz bir yalvarışla kendisine sabitlendiğini gördü.

Üçüncü bir uşağa işaret etti. "John, lütfen Bill'in merdiveni sabitlemesine yardım et."

"Evet, hanımefendi."

Çocuğu kenara çekti. "Dükün nesi var?"

"Bilmiyorum," dedi Mehmed kederle. "Kapısını açmayacak."

"Peki, Bay Attwell nerede?"

Mehmed omuz silkti. "Bunu ben de bilmiyorum."

"Ekselanslarının yatak odasına giyinme odasından giremez misiniz?"

"Oradaki kapıda da kilit var."

Bridget bir iç çekişi ve yaklaşan baş ağrısını bastırmak için mücadele etti. "Mehmed, bazen İngilizler aşırı içmeyi sever ve ertesi gün çok uzun süre yatarlar. Endişelenmene gerek yok. Baş ağrısı ve huysuzluk dışında, Majesteleri iyi olacak."

İşine devam etmek için döndü ama kolunda hafif bir dokunuş hissetti.

Mehmed sanki ona dokunmak onu yakmış gibi elini geri çekti. "Hanımefendi, lütfen." İri kahverengi gözlerinde yaşlar vardı. "Lütfen. Odadan bir inilti duyuyorum ve dükün sesi iyi gelmiyor gibi. *Lütfen.* Yardım etmelisiniz."

Hasta olma sesleri ancak aşırı yemek yemenin doğal sonucu olabilirdi. Bridget ve yardakçıları sabahı *bunun* farkında olarak geçirmişlerdi. Bu bilgi onun durumunu daha da güçlendirdi.

Hala.

Pragmatik ve pratik mantığına rağmen bedeni çoktan kapıya yönelmiş, merdivenlere doğru adım atmaya başlamıştı. Ya gerçekten hastaysa?

Oh, ona gülecekti! Kapısını açtığında onu, altın bukleler ve pembe meme uçları olan iki ya da üç kadınla yatarken görecekti. Ona o ukala, sinsi gülümsemesini takınacak, Bayan Crumb ya da yanan Séraphine diyecek ve fahişelerini kapıdan çıkarmaya çalışırken muhteşem çıplak vücudunu sergileyecekti. Kadın ona çok kızar, adam da onu telaşlandırırdı ve her şey yoluna girerdi.

Bu sırada üst kata çıkmıştı, Mehmed peşinde, Pip hızla ilerliyordu. Dükün odasına varıncaya kadar boş koridorda, belindeki çıngırağı şıngırdatarak yürüdü.

Bridget hızlıca kapıyı çaldı.

"Majesteleri?" Yanıt gelmedi.

Kulağını boyalı tahtaya dayadı ve dinledi. Her şey sessizdi ve sonra hafif, kuru bir hırıltı duyduğunu sandı.

Geri çekildi, gözlerini kapıya dikti. "Ne oldu?" diye fısıldadı Mehmed. "Bilmiyorum."

Chatelaine'ini eline aldı ve uygun olanı bulana kadar anahtarları hızla çevirdi. Anahtarı kilide soktu, çevirdi ve dükün yatak odasının kapısını iterek açtı.

Oda kötü kokuyordu.

İlk düşüncesi buydu. Karanlıktı, perdeler hâlâ güne karşı çekiliydi, ateş soğuktu. Hastaydı, bu çok açıktı, hem de birden fazla kez, kokusundan.

Dikkatli adımlarla yatağa doğru ilerledi. "Perdeleri çek lütfen Mehmed."

Arkasında Mehmed homurdandı ve parlak bir güneş ışığı yatağa vurdu. "Yüce Tanrım," diye boğuldu.

Dük yatağın üzerinde yanlamasına uzanmış, yarı yatmış, yarı kalkmıştı. Üzerinde önceki geceden kalma pantolonu ve omuzlarından sarkan kirli, kirli bir gömlek vardı. Saçları terden ya da başka bir maddeden simsiyah olmuş, nemli lüleler halinde yüzüne ve boynuna yapışmıştı. *Tanrım,* yüzü griydi, gözleri kapalı ve çöküktü, ağzı açıktı, dudakları soluk ve kabukluydu ve bir an için -*korkunç bir an- onun* çoktan ölmüş olduğunu düşündü.

Sonra adamın terden yağlanmış göğsünün hareket ettiğini gördü.

"Mehmed!" Sesi yüksek ve tizdi ama elinde değildi, panikliyordu. "Hemen bir doktora koş!"

"*Hayır.*" Dükün eli bir şekilde havaya kalktı ve onu şaşırtıcı bir güçle -belki de son gücüyle- kavradı. "Kimseyi çağırmıyorsun, duydun mu beni, Séraphine? Hiç *kimseyi.*"

"Ama sen *hastasın.*"

Adam gözlerini açtı ve kadın nefes nefese kaldı. Her iki gözünde de kan damarları patlamış ve sanki kanıyormuş gibi görünmelerine neden olmuştu. "Zehirlendim."

Adam öksürdü ve kabarmaya başladı ve kadın adamın kendini kaldıracak gücü olmadığını fark etti.

"Bir leğen getir, Mehmed."

Adamın omuzlarını kavradı ve büyük bir çabayla onu çevirdi.

Mehmed'in tuttuğu leğenin üzerinde. Yine de çıkardığı tek şey korkunç yeşilimsi kahverengi bir safraydı. İşi bittiğinde geriye doğru uzandı, nefes nefese kalmıştı, gözleri bir kez daha kapalıydı.

"Beni dinle, Séraphine. Düşmanlarım beni zehirledi. Kimseye güvenemem. Kimseyi içeri alma. Sadece sen ve Mehmed."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Eğer zehirlendiysen, bir doktor çağırmak için daha da fazla nedenin var demektir." Mehmed'in bakışlarıyla karşılaştı. Çocuğun gözleri geniş ve korkmuştu. Muhtemelen o da aynı şekilde bakıyordu. "Size tek başımıza bakamayız. *Öleceksiniz majesteleri.*"

"Val."

Gözlerini kırpıştırdı. Sayıklıyor muydu? "Ne?"

O korkunç kanlı gözlerini tekrar açtı ve her zamanki güzel gülümsemesinin bir parodisi olan çatlak dudaklarıyla gülümsedi. "Eğer öleceksem, benimle ilgilenecek son kişinin bana adımla hitap etmesini isterim. Bana Val deyin."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sen delisin!"

"Evet." Gözlerini tekrar kapattı. "Ama katillerimin yatak odama girmesine izin verecek kadar deli değilim. Bana söz ver, Séraphine."

"Yüce Tanrım."

Gözlerini tekrar açtı ve sadece ona baktı. "Chatelaine'in için bana söz ver, Séraphine."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ. Mehmed'den başkasının buraya girmesine izin vermeyeceğime dair sana söz veriyorum."

Başını salladı, sonra gözlerini çocuğa çevirdi ve muhtemelen çocuğun ana dilinde konuştu. Çocuk gözlerinde yaşlarla cevap verdi.

"Güzel." Dük gözlerini kapattı. "Özür dilerim. Bu durum için..." Kadın bekledi ama adamın dudaklarından çıkan bir sonraki ses oldukça endişe verici bir horlamaydı.

Bridget doğruldu ve gözlerini düke dikti. Panik yeniden yükseliyordu. Orada yatarken çok zayıf görünüyordu ve onun refahından tamamen onu ve genç bir çocuğu sorumlu tutmuştu.

Eğer ölürse, bir dükü öldürmekle suçlanabilirdi.

Asılabilir.

Hayır.

Hayır, bunu düşünmezdi.

Şu anda dükü nasıl daha iyi hale getirebileceğini düşünüyordu.

Bridget doğruldu ve eteklerini düzeltti.

Dükün üzerindeki örtüyü dikkatle çekti. Pip yatağa atladı ve hasta adamın yanına yerleşti. Köpeği kovmayı düĢündü -Dük'ün onu orada isteyeceğinden pek Ģüpheliydi- ama Pip gerekli sıcaklığı sağlayabilirdi.

"Mehmed, lütfen mutfağa git ve sıcak bir sürahi su ile birkaç bez getir. Soran olursa, sadece Ekselansları'nın her zamanki tıraşı için bir şeyler getireceksin, başka bir şey değil. Tabii ki hastalığından bahsetmeyeceğiz." Çocuğa baktı. "*Herhangi birine.*"

Mehmed başıyla onayladı ve kapıdan çıktı. Bridget kapıyı arkasından kilitlemek için odayı geçti.

Sonra şömineye gitti ve külleri karıştırdı. Hâlâ belli belirsiz bir parıltı vardı. Şöminenin üzerindeki kâsede birkaç kâğıt burgu vardı ve birkaç tane alıp yaktı. Onlar alevlendikçe, güzel bir ateş yakana ve oda ısınmaya başlayana kadar kömürleri ekledi.

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı.

Oda darmadağınıktı. Sabahın erken saatlerinde neler olduğunu neredeyse görebiliyordu. Dük dönmüş olmalıydı, belki de kendini çoktan hasta hissediyordu. Burada ceketini ve yeleğini çıkarıp yere atmıştı. Bir tencereye uzanamadan önce burada şiddetle hastalanmıştı. Burada sendeleyip bir sandalyeyi devirmiş ve tekrar hastalanmıştı. Ayakkabının biri ateşin yanındaydı, diğeri... görebildiği kadarıyla tamamen kayıptı. Devrilmiş bir sürahi ve nemli halı ya susuzluğun ya da yıkanma girişiminin habercisiydi.

Son derece zor durumdaydı, acı çekiyordu ve hiç yardım çağırmamıştı.

Kimseye güvenemem.

Bir an şaşkınlıkla onun uyuyan haline baktı. Gerçekten yapamazdı, değil mi?

Mehmed ona gelmeseydi, kapıyı açmasaydı, acı çekecek ve belki de bir kez bile yardım çağırmadan tek başına ölecekti.

Hiç bu kadar yalnız birini tanımamıştı. Bu kadar yalnız birini.

Bridget kendini salladı. Şimdi hastalıklı düşünceler için uygun bir zaman değildi.

Pencereleri birazcık açarak işe başladı. Soğuk havanın hastalar için kötü olduğunu biliyordu ama açıkçası odanın pis kokusuna da dayanamıyordu. Temiz hava biraz yardımcı olmuş gibi görünüyordu ve mobilyaları düzeltmeye başladı.

Kapıdaki hafif bir sıyrık Mehmed'in dönüşünü müjdeledi.

İkisi birlikte dükü soydular ve ellerinden geldiğince süngerle temizlediler.

Bu durumda bile kibar davranıp baygın kalamadı ve bunun yerine en uygunsuz anda, kadın karnının alt kısmına bir bez bastırırken uyandı.

"Oh, Séraphine," diye homurdandı. "Yaklaşıyor musun?"

"Vücudunuzdaki kusmuk ve teri siliyorum," dedi biraz fazla ekşi bir sesle. "Başka bir şey değil."

"Sen... emin misin?" Ve onun dudaklarının her zamanki gülümsemesini takınmaya çalışır gibi seğirdiğini gördüğünü sandı.

Gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Şu an flört etmek için uygun bir zaman değil, Majesteleri." "... flört etmek için her zaman uygun bir an," diye fısıldadı.

Cümle anlaşılmayacak kadar alçaktı. "Özellikle... sikimi tutarken."

"Bu Mehmed."

"Yazık. Gerçi çok yumuşak elleri var." "Humph."

"Hassas... duyarlılıklarınızı mı kırdım?" Hırıltılı bir kahkaha attı ve sonra duramayarak hıçkırmaya başladı - ya da öyle görünüyordu.

Bridget elindeki bezi yere attı ve hâlâ öksüren ve boğulmakta olan adamın doğrulmasına yardım etti.

"Su," diye nefes nefese kalmayı başardı.

Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran bardağa uzandı ve sonra durup bardağa baktı. Odaya girdiklerinde bardağın yarısı doluydu.

Mehmed'e döndü. "Getirdiğin testide başka su var mı?"

"Evet, birazcık," dedi çocuk, aceleyle onu almak için uzaklaşırken.

"Akıllı kız," diye fısıldadı dük. Gözleri yarı kapalıydı ve yanaklarında parlak kırmızı iki nokta vardı.

Mehmed testiyle geri geldi. "Suyu neyle içsin?"

"Sadece sürahiyi dudaklarına tut."

Dük yavaşça iki kez yutkundu ve kadın sürahiyi ağzından çekip onu izledi.

Eğildi ve suyu tekrar kucağına kustu. "Özür dilerim," demeyi başardı.

Ve sonra kasılmaya başladı.

Sağ elini düzgün bir çocuğun kullanması gerektiği gibi kullanacak mısın? diye sordu Maskeli Dük ve Val denedi, denedi ama tüy kalem çok büyüktü ve eli acıyordu, bu yüzden Maskeli Dük Güzel'i aldı ve Güzel gevşeyip yeşil gözleri yarı kapalı kalana kadar boynunu sıktı. Kurallarıma uymazsan olacağı budur, dedi Maskeli Dük.

Val beş yaşındaydı.

"... çay, sadece sığır eti çayı," dedi yanan Séraphine, sesi çok yüksek, gözleri çok parlak, elleri acı verecek kadar sertti. "Biraz içebilir misiniz? Lütfen, lütfen, *lütfen, biraz içebilir misiniz, Majesteleri*?"

"Öleceksem bana Val deyin," diye cevap verdi, ya da öyle olduğunu sandı, ama sonra Séraphine mırıltılar ve ulumalar arasında kayboldu.

Sadece köylüler ve anormaller sol ellerini kullanır, dedi Maskeli Dük. Val tüy kalemi tuttu ama kalem kâğıdın üzerinde kayarak garip karalamalar yaptı. Maskeli Dük Marmelat'ı aldı -yumuşak, kabarık Marmelat- ve Val ağladı ve ağladı. Ama Dük yine de boynunu kırılana kadar sıktı. Kurallarıma uymazsan böyle olur, dedi Maskeli Dük.

Val yedi yaşındaydı.

"O senin *kardeşin,* kardeşinin düşmanlarından biri olduğuna inanıyor olamazsın," diye karşı çıktı Séraphine, sesi sanki günlerdir tartışıyormuş gibi kısıktı. Belki de öyleydi.

"Hiç kimse," dedi. Eve, şimdi ondan nefret eden nazik, saf Eve. "Hiç kimse."

Gözlerini açtı ve bir an için kör olduğunu düşündü. Sonra başını çevirdi ve gece olduğunu fark etti. Ateş odanın diğer tarafında alev alev yanıyordu. Ona baktı. Ocağı aşan, şömineyi yalayan, halının üzerinden atlayan kocaman bir alev.

"Cehenneme gideceğim."

Alevler aniden yükselip yüzüne doğru yükseldi ve sonra

alevler içindeydi.

Sevdiğin her şeyi öldürmek zorunda kalsam da öğreneceksin, dedi Maskeli Dük. Val çok ama çok dikkatli çizdi, eli sabit, tüy kalemi dikti. Ve yine de bir damla mürekkep kâğıdı lekeledi. Maskeli Dük Opal'ı aldı ve boynunu kırdı, Opal gevşek ve ölü bir haldeydi, beyaz ve siyah bedeni hafifçe sallanıyordu. Tıpkı diğerleri gibi. Kurallarıma uymazsan olacağı budur, dedi Maskeli Dük.

Val dokuz yaşındaydı.

"Sakın ölme. Sakın ölme. Ölme." Fısıltı yumuşak ve zayıftı ama yine de sessiz odada açıkça duyulabiliyordu.

Belli ki artık rüya görüyordu ya da çoktan ölmüştü çünkü kimse onun için dua etmedi, yanan Séraphine bile. Bu korkunç boyutlarda bir saygısızlık olurdu. Bu düşünce karşısında gülümsemeye çalıştı ama hiçbir kası oynamadı.

Ah, ölüm, sonunda geldin.

Eğer o olmasaydı, bunu çok iyi karşılayabilirdi.

Maskeli Dük'ün çizmeleri salonda yankılandı. Val dersini yazmaya devam etti -tam elle, mükemmel ve Latince. Ayak sesleri kesildi. Val tüy kalemini bıraktı ve kağıdına hafifçe üfledi. Maskeli Dük bu da ne diye sordu. Val başını kaldırıp baktı. Gri çizgili gövde duvardaki bir kancadan hafifçe sallanıyordu. Kaplan dedi ve Maskeli Dük'e gülümsedi. Kurallarını sikeyim baba.

Val 11 yaşındaydı.

ASILI ADAM, Beyaz Tavşan kadar güzel bir birahane değildi ama Hugh'nun muhbiri Alf gibi genç bir çocuk değildi.

Alf'in o kadar genç ya da masum olduğu ortaya çıkmadı.

Hugh önce onu düşünmüştü.

Hugh karanlık bir köşeye oturmuş, sürpriz olmasın diye sırtını duvara dayamıştı. Birahanenin günün bu saatinde sadece birkaç müşterisi vardı; saat henüz beş olmamıştı. Dört asker ateşin başında kumar oynarken, yalnız bir içici küçük bir fincan cinin üzerine eğilmişti. Başka bir bankta yırtık pırtık giysili bir adam

kıyafet horluyordu, ya bir müdavim ya da barmen kızın acıyarak uyumasına izin verdiği bir dilenci.

Barmen iki sandalyenin üzerine yerleştirilmiş basit bir tahtanın arkasında oturuyor, malları da arkasındaki rafta duruyordu. Şu anda kafasındaki bitleri toplayıp tırnaklarının arasında ezmekle meşgul görünüyordu.

Hugh sulanmış olduğundan şüphelendiği, neredeyse tatsız bir bira olan birasını yudumladı ve başını arkasındaki duvara yaslayarak üç köşeli şapkasının altından odayı izlemeye koyuldu.

Gözlerini kırpıştırarak genişçe esnedi. Peter dün gece yine kâbus görmüş ve uyandığında ölmüş annesi için ağlamıştı. Teselli edilemez bir haldeydi, kıpkırmızı, ağlayan bir çocuktu, aslında bir bebekten fazlası değildi, sadece dört buçuk yaşındaydı. Hugh'yu itmiş, hemşireye vurmuş ve yarı uykudaki yedi yaşlarındaki ağabeyi tarafından biraz teselli edilmiş gibi görünmüştü.

Hugh gecenin geri kalanını oğullarının terk edilmiş yavru köpekler gibi birbirlerine sarılmış uyumalarını izleyerek geçirmişti. Ordulara komuta etmiş ve siyasi entrikaları yönetmişti ama çocuklarının acısı karşısında çaresizdi.

Dış kapı açıldı ve geniş kenarlı, yıpranmış şapkalı bir adam içeri girdi, başı öne eğik, omuzları kamburdu. Yeni gelen adam etrafına hızla göz gezdirdikten sonra merdivenlerden inerek bodrum kattaki birahaneye girdi. Barmenle konuştu ve Hugh'nun yanına geçmeden önce ondan küçük bir teneke bardak cin aldı.

Calvin Cartwright otururken, "Buraya gelmem neredeyse bir saatimi aldı," dedi. "Neden bu kadar uzakta bir buluşma yeri seçtiniz ki?"

Hugh, muhbirinin tırnaklarını teneke bardağına geçirirken sergilediği gergin tavra baktı. "Tanınmak istemediğinizi söylemiştiniz."

"Ve bu yüzden yapmıyorum." Cartwright cininden bir yudum aldı. Yakışıklı bir adamdı, yüz hatları klasik bir şekilde düzgündü ve tamamen unutulabilirdi. Montgomery Dükü'nün yanında çalışan bir uşaktı ve para karşılığında efendisine rapor vermekten büyük mutluluk duyuyordu.

Aslında o kadar mutluydu ki, coşkusu Hugh'yu duraksattı. Onun deneyimine göre, hizmetçilerin çoğu işverenlerini şu ya da bu ölçüde küçümserlerdi - ne de olsa onlarla yanak yanağa yaşarlardı. Ancak çok azı kendilerine barınak, yiyecek ve maaş sağlayan kişiden nefret ederdi.

Ancak Cartwright ile ilk temasından itibaren

uşağın böyle bir adam olduğunu.

Bu da geriye şu soruyu bıraktı: Neden? Montgomery bir şantajcı ve her yönüyle bir haydut olabilirdi ama hizmetkârlarına oldukça iyi para ödüyordu. Cartwright'ın yanı sıra, Hugh sadece dükün masasını karıştırırken yakalanan talihsiz uşağa rüşvet verebilmişti.

"Eee?" Cartwright şimdi talep etti. "Cüzdan sende mi?"

"Evet," dedi Hugh sakince. "Ama önce senin raporuna ihtiyacım var."

Cartwright homurdandı. "Rapora göre her şey cehenneme dönmüş." Cininden bir yudum daha aldı. "Montgomery zehirlenmiş."

Hugh sustu. "*Ne?*"

Uşak oldukça iğrenç bir şekilde sırıttı. "Balo gecesi. Gerçekten hastalandı. O zamandan beri kâhya ve o yabancı çocuk dışında kimseyi odasına almıyor."

Hugh karşısındaki yakışıklı yüze gözlerini kısarak baktı ve Cartwright'ı pek umursamadığına karar verdi. Balo iki gece önceydi. Montgomery gerçekten zehirlendiyse... "Yiyecek ya da içeceğe aşırı düşkünlük ya da sadece kötü bir yemek olmadığını nereden biliyorsun?
-"

Ama uşak başını sallıyordu. Öne doğru eğildi. "*Zehir*. Şarabında -ya da ben öyle duydum." Bir an için düpedüz korkmuş görünüyordu.

"Bunu *kimden* duydun?"

Cartwright cininin geri kalanını yuttu ve ayağa kalkmaya başladı. "O paraya ihtiyacım var."

Hugh ayağını diğer adamın sandalyesine doladı ve masaya doğru çekerek onu tekrar oturmaya zorladı. "O zaman burada kalacak ve sorularıma cevap vereceksin."

Hugh, Cartwright isteksizce başını sallayıp rahatlayana kadar diğer adama sertçe baktı.

"Montgomery hâlâ hayatta mı?" Hugh sordu.

Bu çarpık bir gülümsemeye neden oldu. "O bir şeytan. O zehri aldı, yuttu ve hala yaşıyor... en azından şimdilik."

"*Emin misin*?" Hugh bastırdı. "Onu gördün mü?"

"Onu *görmedim,*" dedi uşak, "ama sesini *duydum*. Odasında mırıldanıp duruyordu. Hizmetçi ve çocuk da içeri girip çıkıyor, ona yiyecek ve içecek getiriyorlar. Oh, gayet iyi yaşıyor. Onu hiçbir şeyin öldürebileceğinden şüpheliyim."

Bu batıl inançlara dayalı bir saçmalıktı, bu yüzden Hugh bunu dikkate almadı. "Onu kim zehirlemiş olabilir?" diye yüksek sesle düşündü.

Cartwright buna bir kahkaha attı. "Herhangi biri. Londra'nın en nefret edilen adamıdır. Ondan merhamet dilenen insanları görmelisin. Yüksek doğumlular ve alçaklar. Ve o onlara asla merhamet göstermez. Asla."

"Onun ölmesini *isteyen* insanlardan bahsediyorsun," dedi Hugh. "Ben onu zehirleme *fırsatına* sahip olan insanlardan bahsediyorum - tamamen farklı bir şey."

Uşak bakışlarını yana kaydırdı. "O baloda yüzlerce kişi vardı. *Fırsatlardan* bahsedelim. Yüzlerce. Herhangi biri olabilirdi. *Herhangi biri.*"

"Hmm." Hugh adamı izledi; gergin, tıkırdayan parmakları, Hugh'nunkilerle buluşamayan gözleri. Cal'ı Montgomery'yi zehirlemesi için başka biri mi tutmuştu? Kim? Ve *neden*? "Dükten neden bu kadar nefret ettiğini bana hiç söylemedin."

Parmaklar bir an durdu ve Cal'ın dudağı korkuya benzer bir şekilde kıvrıldı. "Montgomery'nin merkezi olan Ainsdale Kalesi yakınlarında büyüdüm. Bir kurt sürüsü gibiler. Hepsi birden. Annem, babam ve özellikle dük. Kanlarında şeytan var. Hep vardı. Ainsdale yakınlarında yaşayan herkes bunu bilir."

Hugh kaşını kaldırdı. Daha fazla batıl inanç mı? Yoksa adam gerçekten bir şeyler mi biliyordu? Her halükârda Cal artık işverenine duyduğu antipatiyi saklamayı başaramıyordu. Montgomery hayatına kastedilmesinden sağ çıkarsa, Cal Hermes House'da pek güvende olmayabilirdi.

Hugh içini çekti ve cebinden küçük bir çanta çıkarıp diğer adama uzattı. "Belki de Hermes Evi'ne dönmeseniz daha iyi olur."

Cartwright onun bakışlarını yaralı ahşap masanın üzerinde karşıladı, gözleri korkuyla irileşmişti.

Uşak aniden masanın üzerine eğildi, neredeyse masanın üzerine uzanacaktı, yakışıklı yüzü vahşi bir şeye dönüşmüştü. "Geri döneceğim ve sana nedenini söyleyeceğim: Onu kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyorum. Eski düşesin gözdesiydim ve bana bir sır verdi. Montgomery Dükü'nü asabilecek bir sır. Yazdı, beni de şahit tuttu ve fildişi bir kutuya koydu. Ve o kutu bulunduğunda asılacak. Sıradan bir *hırsız* gibi asılacak."

Hugh bir an için tüküren uşağa şaşkın şaşkın baktı.

Sonra Cartwright ayağa kalktı ve birahaneden kaçmaya başladı. Hugh küfretti ve peşinden atıldı. "Cartwright!" Merdivenleri koşarak çıktı ve karanlık gecenin içine daldı. "Cartwright!" Sağına soluna baktı ama tek gördüğü karanlıkta koşuşturan Londra'ydı. Yine de, "Lanet olsun Cartwright, sır neydi?" diye bağırdı.

Sekizinci Bölüm

Uzun yıllar boyunca Kral Kalpsiz, saray mensupları etrafında pervane olurken ve danışmanları öksürdüğünde irkilirken krallığını yönetti. Bir keresinde komşu prensese evlenme teklif etmiş ama kız geldiğinde o kadar çok ağlamış ki kral onu tekrar evine geri göndermiş. Herkes kralla kalpsiz bir evlilikten kurtulduğu için şanslı olduğu konusunda hemfikirdi....

-*Kalpsiz Kral'*dan

Montgomery Dükü'nün sesi karanlık ve pis kokulu yatak odasında "Kurallarını sikeyim baba," diye yankılandı.

Bridget, Val'in boğazından bir çeşit sıvı geçirmeye çalışırken durakladı. Bu sözleri son iki gün içinde ilk kez duymuyordu, ama her seferinde aynı derecede şok edici oluyordu.

Mehmed'le birlikte odasında sırayla ona bakıyorlardı. Diğer hizmetkârlara Dük'ün oruç tutmaya ve inzivaya çekilmeye karar verdiğini söylemişlerdi. Mehmed kendi dininde bazen böyle şeyler yapıldığını söylemişti ve dük için inandırıcı olacak kadar çılgıncaydı. Böyle bir oruç için sadece gizli bir tarife göre demlenmesini istediği sığır çayı gibi geçersiz yiyeceklere izin verilmişti. Elbette bunun Bridget'in kendi eliyle yapılması gerekiyordu ve bunu Bayan Bram'a özür dileyerek açıkladı.

Şimdiye kadar diğer hizmetkârlar bunu Montgomery Dükü'nün tuhaflıklarının bir parçası olarak kabul etmişlerdi. Bay Attwell'e gelince, o hâlâ kayıptı ve Bridget bunu çok endişe verici buluyordu.

Başını salladı ve et suyu dolu kâseyi tekrar Dük'ün dudaklarına götürdü. "Bunu için lütfen, Majesteleri."

"Zarafet, zarafetin yaptığı şeydir," diye hoyratça şarkı söyledi ve gözlerini açarak odanın etrafına bakındı. "Susun. O geliyor ve burada birlikte yakalanmamalıyız. Seninle çocuk odasına dönelim."

Bridget yorgun bir ifadeyle, onu yine kız kardeşi sanmıştı, diye düşündü. Onun hararetli mırıltılarından bazılarını bir araya getirebilmişti.

Onu hasta hissettirmişlerdi.

"Bu kadar çok konuşmasaydın seni beslemek daha kolay olurdu," diye mırıldandı.

"Ama o zaman sen de beni o kadar sevmezdin," dedi açıkça, masmavi bakışları onun üzerindeydi.

Elindeki etli çay bardağını neredeyse düşürüyordu. "Val?"

Tanrım, onu Hıristiyan ismiyle düşünme alışkanlığından kurtulması gerekiyordu. Ne yazık ki bir insanın en temel ihtiyaçlarıyla ilgilenirken aşırı aşina olmamak neredeyse imkânsızdı.

"Aynen öyle." O meşhur gülümsemesinin hayaleti gibi gülümsedi. "Şimdi çok dikkatli dinle Eve. Ne yaparsan yap, *sakın* bir kediye dönüşme. Babamın kedilere yaptıklarından hoşlanmamalısın."

"Oh, Tanrım." Bridget güldü, çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Kendisini kız kardeşi sanan, ölmek üzere olan çılgın bir düke gizlice bakıyordu ve onun ölmesini *istemiyordu, gerçekten istemiyordu.*

"Eve? *Eve?*" Sesi şimdi korkmuş küçük bir çocuk gibiydi ve kalbi neredeyse kırılıyordu.

"Ben buradayım."

"Hayır, değilsin," diye cevap verdi, çok ciddi bir şekilde. "Seni Ainsdale'den uzağa gönderdim. Güvende olman için. Sanırım en iyisi bu. Ve sonra ben..."

Adam onun elini tutarak uzaklaştı.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadı.

Gece olmuştu ve yalnızdılar. Zavallı Mehmed biraz uyumak için sendeleyerek soyunma odasına gitmişti. Pip dükün kalçasına kıvrılmış uyuyordu. Dük köpeğin orada olduğunu fark etmemiG gibiydi, ki bu da iyi olmuGtu.

Dük, "Şşşt," diye mırıldandı. "Söylememelisin. Asla. Asla, asla, asla." Tatlı, çocuksu bir gülümseme takındı. "Onu bu yüzden öldürdüm. Artık üzerimde gücü olmasın diye."

Val'e şaşkınlık ve dehşet içinde baktı. "Kimi öldürdü?"

"Kaplan." Masmavi gözleri yarı kapalı bir şekilde kaydı. "Eğer kimseyi sevmiyorsan Eve, o zaman sana zarar veremez. Bu yüzden sevdiğin şeyi öldürmelisin. Bu kadar basit. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum."

Titreyerek arkasına yaslandı. Gerçekten de çok sevdiği kedisini, babasının onu öldürmesini engellemek için mi öldürmüştü? *Çocukken mi*? Dünyada böyle bir ahlaksızlık gerçekten var mıydı?

Küçük bir taşra köyünden geliyordu. Çoğunlukla sevecen bir kadın olan annem tarafından büyütülmüştü. Koruyucu ailesinin geri kalanı aşırı sevgi dolu olmayabilirdi, ama gerçekten nefret dolu da değillerdi - onu yuvasında bir guguk kuşu olarak gören koruyucu babası bile. Üvey babasının ona verdiği en kötü ceza, Noel pudingine parmaklarını soktuğu için poposuna yediği üç sopaydı. Ağlamış, ağlamış, sonra gözlerini silmiş ve annesinden özür dilemiş, o da onu öpmüş ve bir dilim puding vermişti.

Annem onu hep sevmişti.

Bir çocuk bu kadar az sevgiyle nasıl hayatta kalabilirdi?

Bu onun ruhuna ne yapar?

Evet. Bunun ona ne yapacağını biliyordu, değil mi? Sonuç, son iki gündür kâbuslarıyla savaşan bir adamın her nefes alışında hırıltılı bir şekilde önünde uzanıyordu. Kimseye güvenmeyen bir adam.

Kimsenin güvenmediği bir adam.

Bridget etli çay bardağını bir kenara koydu ve pencereye gitti. Saat gece yarısını geçmişti. Sorun da buydu zaten. Karanlığın, umutsuzluğun ve umudun yitirildiği bir zamandı.

Güneş doğduğunda her şey daha iyi olacaktı. Yataktaki hareketsiz adama baktı.

Eğer bu geceyi atlatabilirse.

Korkunç kasılmalar dün durmuştu. Ateşi bu sabah zirve yapmış görünüyordu. Yine de hâlâ sayıklıyordu. Hâlâ güçsüzdü.

Ve gittikçe zayıflıyor.

Eğer kız kardeşini göremeden ölürse, Bridget sonsuza dek pişman olacağını biliyordu. Sadece dük için değil, aynı zamanda iyi bir kadın olan Bayan Eve Dinwoody için de.

Kız kardeşini seviyordu - yüksek sesle ne derse desin. Eve'i seviyordu.

Bridget soyunma odasına doğru yürüdü. Bunu yapmaktan nefret ediyordu ama yapmak zorundaydı.

Mehmed'i sarsarak uyandırdı.

Zavallı çocuk doğruldu, siyah saçları her açıdan dışarı fırlamıştı. "Ne oldu?"

"Hizmetçilerin odasına gitmelisin Mehmed. Uşak Bob'u uyandırmalısın. Dükün kız kardeşi Bayan Eve Dinwoody'nin evine gidip bir not iletmesini iste. Önemli olduğunu söyle. Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Evet." Mehmed sallanarak ayağa kalktı ve halsiz bir şekilde etrafına bakındı.

Bridget, Dük'ün kız kardeşine aceleyle bir not yazarken onu giyinmesi için bıraktı.

İşini bitirdiğinde Mehmed giyinmiş ve çok daha uyanık görünüyordu.

Notu ona uzattı. "Diğer hizmetkârları uyandırmamaya çalış.
Dükü kimin zehirlediğini hâlâ bilmiyoruz."

Ayık bir şekilde başını salladı ve hızla işine gitti.

Yatağın yanına döndü ve orada duran sandalyeye çöktü. Belki yarım saat boyunca orada öylece oturup baktı. Val derin derin uyuyordu. Son iki gün içinde kilo kaybetmiş, hiçbir şey yiyememişti. Ateşin titrek ışığı, derisinin doğrudan kemik üzerine gerilmiş olduğu yanılsamasını veriyordu. Eğer ölürse...

Bridget ürperdi, gözlerini kaçırdı ve elinin tersiyle yüzünden akan yaşları sildi.

Bu şekilde görülmekten nefret ederdi. Ne kadar kibirli bir adam.

Titreyerek nefes aldı ve yatağa baktı. Bu büyük yatak, onu sadece üç hafta önce Bayan Royle'un minyatürüyle yakaladığı yerdi. Girdabın hemen solundaki gizli bölmede duruyordu.

Bridget bir an yatak başlığındaki girdaba baktı. O geceden beri diğer bütün odalara bakmıştı.

O *yapmazdı*.

Bir saniye içinde terliklerini çıkarmış ve dikkatlice yatağa tırmanmıştı.

Pip ayağa kalktı ve gerindi, ön patilerini uzattı, poposu havadaydı, eteklerini kaldırdı ve dizlerinin üzerinde karyolaya doğru süründü. Diz çöktü ve parmaklarıyla yokladı. Küçük bir delik vardı. Parmağını içeri kaydırdı ve...

Panel açıldı. İçine baktı ve minyatür oradaydı. Uzandı ve onu aldı.

"Seni *şeytan*."

"Seni *aziz*."

Bridget onun bu sözleri karşısında neredeyse minyatürü Val'in kafasına indirecekti. Onun yerine minyatürü cebine soktu ve Val'in şaşkınlıkla bacaklarına baktığını görmek için aşağı baktı; etekleri hâlâ neredeyse kalçalarına kadar sıyrılmıştı. "Neden benim yatağımdasın, Séraphine?"

"I..."

Bakışları kadının gözlerine kaydı, dudakları sinsice kıvrıldı. "Ah, Bayan Crumb, yüzünüzü görebilseydiniz."

Kapı çalındı.

Bridget neredeyse yataktan fırlayacaktı.

Pip, Val'in yanındaki pozisyonundan bacak bacak üstüne atarak havlamaya başladı.

Dük başını çevirdi ve köpeğe kuşkuyla bakan bir kaş kaldırdı.

Bridget aceleyle, elinden geldiğince zarif bir şekilde yataktan kalktı -ki bunun hiç de zarif olmadığını hissediyordu- ve kapıya doğru gitti. Köpek yataktan fırladı ve yardım etmek için koştu.

Bridget kapıyı açtığında Bayan Dinwoody ve Bay Makepeace'i arkalarında Mehmed'le birlikte buldu.

"Nerede o?" Bayan Dinwoody odaya girerek, "Nerede?" diye sordu. Bridget sessizce yatağı işaret etti.

Yatağa doğru ilerlerken Bayan Dinwoody'nin yanaklarından yaşlar süzüldü. "Oh, Val."

"Sana kimseye söyleme demiştim, Séraphine!" dedi, yastıklarının üzerinden suçlayıcı bir ifadeyle bakarak.

Bridget sadece kapıyı köpeğin ve kendisinin arkasından kapattı. Ve rahatlama gözyaşlarına boğuldu.

ÜÇ GÜN SONRA Bridget, Val'in yatak odasındaki perdeleri araladı.

Arkasından, "Yatağımda hâlâ bir köpek var" dedi.

Kadın dönüp baktı.

Dük yatağında doğrulmuş oturuyordu ve kız kardeşinin ziyarete geldiği geceye kıyasla çok daha iyi görünüyordu. Saçları temizdi, siyah ipek bir kurdeleyle arkaya taranmıştı ve mor banyosunu giymişti. Gerçekten de Pip'in tanıdığı en kibirli adamdı, tam anlamıyla iyi olmadan önce tuvalete gitmekte ısrar ediyordu. Yanındaki Pip'e kaĞlarını çattı, o da Val'in kızarmıĞ yumurta ve sosislerden oluĞan kahvaltısına bakıyordu. "Köpekleri sevmem."

"Evet, Majesteleri," dedi Bridget hızlıca, yastıklarını kabartmak için yanına gelerek.

Dük kendini iyi hissetmeye başladıktan sonra hemen dünyanın en kötü hastası haline geldiği için bunu biraz sert bir şekilde yapmış olabilir.

"Köpekleri severim!" Mehmed neşeyle söyledi.

Dük, Bridget'e, "Bunu kendin mi yaptın?" diye sordu ve sonra Mehmed'e, "Kedileri sevdiğini söylediğini sanıyordum," dedi.

Bridget, yemek konusunu her açtığında söylediği gibi, "Evet," dedi.

Bayan Bram'ın kendisiyle bir daha asla konuşmayacağından endişe etmeye başlamıştı, yaptığı şeyleri bir tür oruç yemeği olarak açıklamak giderek zorlaşıyordu. Sorun şu ki, kendi başına ve hızlıca yapabileceği *ve* dükün yiyebileceği şeyler gerçekten de çok kısa bir liste oluşturuyordu.

Dolayısıyla bu sabahki kızarmış yumurta ve sosis. Hasta odasında beslenme fikri kesinlikle ona göre *değildi* ama dük çok inatçı bir adam olduğunu kanıtlamıştı.

"Kedileri *ve* köpekleri severim," diye açıkladı

Mehmed. "Sen sever misin?" "İkisini de sevmem."

Bridget, Val'in saçmalıklarını hatırlayınca bir an için içinin acıdığını hissetti. Çocukken korkunç babasını boğarken izlediği evcil kedileri. Bir tanesini de babası artık onun üzerinde güç sahibi olmasın diye kendisi boğmuştu. Hayır, onun artık kedileri sevmemesine şaşırmamıştı ama bir zamanlar kedileri seven çocuk için yas tutmasına neden olmuştu.

Dük bir sosis yedi ve sonra kaşlarını çatarak ateşin yanındaki bir sandalyeye tünemiş olan ve hiçbir işe yaramayan çocuğa döndü. "İkisini birden sevemezsin. Bu bir ya-ya da önermesi. Seçimini yapmalısın: kediler ya da köpekler."

Mehmed şaşkın görünüyordu. "Ne?"

"Onu dinleme Mehmed," diye tersledi Bridget. "Majesteleri yatmaktan yorgun düşmüş. Hem kedileri hem de köpekleri sevebilirsin."

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Val yavaşça gülümsedi, tıpkı bir yılanın çözülüşü gibi. "Oh, Séraphine. Çocukların paramparça kafatasları üzerinde dans ediyormuşsun gibi dikkatli adımlar at, çünkü yatıyor olabilirim ama ben henüz bir düküm, hem de herhangi bir dük değil, Montgomery Dükü ve benim mirasım ölüm ve kargaşa."

Ona baktı, ağzı kurumuştu. Şatafatlı mor banyosunda yatarken, yatağını küçük bir teriyer köpeğiyle paylaşırken ve kucağında yumurta ve sosis tepsisi varken gülünç olmalıydı, ama değildi.

O değildi.

"Affedersiniz, majesteleri," dedi çok resmi bir şekilde, bir yandan da bir tür

göğsünde fırtınalar kopmaya başladı. *Günlerce* o n a bakmış, en karanlık sırlarını dinlemişti. Artık onun için *sadece* bir hizmetçi değildi.

Bir el salladı, çok zarif, çok *aristokrat*.

Kedileri seven o çocuk çoktan ölmüştü ve bir *dük olan* o çocuğa karşı en ufak bir sempati duymuş olduğu için aptalın tekiydi.

"Kedileri sever misiniz Bayan Crumb?" diye sordu Mehmed masumca.

"Bridget bir önceki yemekten kalanları toplarken dişlerini sıkarak, "Evet," dedi.

Ne düşündüğünü anlamak için Val'e baktı ama Val onu görmezden geliyordu. O da

Domuz.

"Kediler *ve* köpekler mi?" Mehmed sordu.

"Evet."

"Bu çok iyi."

"Ben de öyle düşünüyorum." Bridget kapıya doğru ilerledi. "Bu sabah yapmam gereken bir iş var, Majesteleri."

Val yumurtalarından başını kaldırıp baktı. "Ne-?"

"Gel." Bridget Pip'e parmaklarını şıklattı.

Terrier dükün tabağından bir sosis kaptı ve kapıya doğru koştu. Yataktan bir kükreme sesi geldi.

Bridget kapıyı arkalarından nazikçe kapattı.

Koridorda ilerlerken köpeğe baktı. Pip kanıtı çoktan yalayıp yutmuştu.

"Çok kötü davrandın," dedi ona şekerli bir tonda.

Odasına doğru ilerlediler ve Pip orada Çalını, Çapkasını ve eldivenlerini giydi. Sonra Pip'le birlikte Hermes'in evinden mutfaklara ve bahçelere doğru yola çıktılar.

Hava kapalı ve oldukça kasvetliydi; kadın hızlı adımlarla yürüyor, terrier de yanında koşturarak caddede ilerliyordu. Bira fıçılarıyla dolu büyük bir bira arabası gümbürdeyerek geçti ve bir grup hırpani çocuk köşedeki kavşakta süpürgeleriyle dans gösterisi yaptı. Bridget onlara yolu süpürmeleri için birkaç kuruş verdi. Bir sonraki şerit boyunca aceleyle ilerledi ve köşeyi döndüğünde sessiz bir sokakta, kenara çekilmiş bekleyen plakasız bir araba buldu.

Bridget arkasına baktı ve sonra arabanın kapısına vurdu.

Kapı açıldığında Bayan Royle'un ermin kürküyle kaplı, güvercin grisi kadife bir manto giydiği görüldü. Bridget yardım edemedi ama bunun

Sabah soğuğundan korunmak için gri yün şalını omuzlarına doğru çekerken çok sıcaktı.

Arabaya tırmandı ve diğer kadının karşısına oturdu.

Pip içeri atladı.

Bayan Royle teriyere gülümsedi. "Oh, ne tatlı bir köpek!"

Pip kuyruğunu sallayıp ön patilerini okÇamak için Bayan Royle'un eteklerine koyunca Bridget onun flört ettiğinden Çüphelenmeye baÇladı.

Diğer kadın başını kaldırıp köpeğe baktı. "Sende mi?"

"Evet, elbette." Bridget cebinden minyatürü çıkardı ve uzattı.

Bayan Royle onu aldı ve bir an için küçük aileye baktı: İngiliz bir beyefendi, Hintli bir hanımefendi ve bebekleri. Sonra başını kaldırdı ve gözleri yaşardı. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Sadece şantaj yüzünden değil, çünkü..."

Bridget ellerine bakarak başını salladı. Bayan Royle'un geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama annesinin öldüğünü biliyordu. Elindeki minyatür annesinin sahip olduğu tek portre olabilirdi.

Bridget bir an için kendi babasını düşündü. Üvey babasını değil, onu çoğunlukla görmezden gelen adamı, ama onun oluşumuna tohumunu katmış olan o karanlık adamı. Bir uşaktı ama onun hakkında bildiği tek şey buydu. Açık tenli mi esmer mi, uzun mu kısa mı olduğunu, hatta hâlâ hayatta mı yoksa çoktan ölmüş mü olduğunu bile bilmiyordu.

Ve tek bilgi kaynağı Leydi Caire olduğu için muhtemelen bunu asla öğrenemeyecekti.

Bridget bu acı düşünceyi bir kenara itti ve Bayan Royle'a baktı. "Tekrar sahip olduğunuza sevindim."

"Ben de öyle." Bayan Royle başını kaldırmadan önce minyatürü dikkatlice küçük bir kutuya yerleştirdi. "Zamanınız ve emeğiniz için sizi ödüllendirebilir miyim?" Küçük bir çanta uzattı.

"Oh." Nedense Bridget bunu beklemiyordu. "Gerek yok." Bayan

Royle'un gülümsemesi alaycıydı. "Bence var. Tehlikeli bir işti.

Lütfen." Çantayı Bridget'in eline sıkıştırdı. "Ve lütfen bil ki, eğer ihtiyacın olursa babamın evinde seni bekleyen bir pozisyon var. Sanırım yakında dükün hizmetinden ayrılacaksın."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Bridget, "ama hayır, Majesteleri'nin hizmetinden ayrılmak gibi bir planım yok."

"Ama yapmalısınız." Bayan Royle'un kaşları birbirine yaklaşmıştı ve telaşlı görünüyordu. "Dük minyatürün gittiğini anladığında -ki anlayacak- sizden şüphelenebilir, Bayan Crumb. Çok büyük bir tehlike altında olursunuz."

Bayan Royle işin yarısını bile bilmiyordu - Val kesinlikle ondan şüphelenecekti. Ama Bridget annesinin mektupları olmadan Hermes Evi'nden ayrılamazdı.

Gitmek istememesinin başka bir nedeni daha vardı; diğer kadının görmesini istemediği bir neden.

Bu yüzden Bayan Royle'a sakin bir kesinlikle baktı. "Hâlâ yardım etmem gereken başkaları da var. Dük'ün şantaj yaptığı başkaları."

"Siz cesur bir kadınsınız." Bayan Royle başını salladı. "Ve o gerçekten kötü bir adam."

"Evet, öyle," diye yanıtladı Bridget. Ne yazık ki Val'in kötülüğü artık onun için caydırıcı görünmüyordu.

Muhtemelen bu onu endişelendirmeli.

VedalaÇtı ve arabaya girdiği gibi ihtiyatlı bir Çekilde çıktı, ama yanında Pip olduğu halde Hermes'in evine doğru ilerlerken sonunda bunu kendi kendine kabul etti:

Kötü ya da değil, kibirli ya da değil, *çirkin* ya da değil, Montgomery Dükü'ne aşık oluyordu.

BRIDGET o gece, açılmamış bir şişe şarap ve elinden geldiğince iyi pişirilmiş bir biftekle dolu bir tepsi taşıyarak Val'in odasına doğru merdivenleri hızla çıktı.

Tırmanırken bifteğe baktı. Oldukça... yanmış görünüyordu. Evet,
O bir hizmetçiydi, aşçı değil. Kendi sorumluluğunda olmayan alanlarda performans göstermeye zorlanması onun hatası değildi.

Üst kata çıkarken bir kapının kapandığını duyduğunu sandı. Bridget koridora baktı. Emin olamıyordu ama dükün yatak odasının kapısının az önce kapandığı anlaşılıyordu.

Kalbi daha hızlı atıyordu. Ya Dük'ü öldürmek için geri dönen zehirleyiciyse? Mehmed'i Val'le birlikte odada bırakmıÇtı ama ikisi de uyumaya meyilliydi ve Pip bu sabahki sosis hırsızlığından beri yatak odasına kapanmıÇtı.

Bridget koridordan aşağı koştu. "Mehmed! Mehmed, kapıyı aç!" Tam bir aptaldı. Tepsiyi yere bıraktı ve sohbet masasına uzandı,

Anahtarları karıştırıyordum.

Kapı açıldı ve mor ipek banyosunu giymiş, altın sarısı saçları düzgünce geriye taranmış ve yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş Montgomery Dükü ortaya çıktı.

Onu bütün ve zarar görmemiş halde görünce minnettar bir nefes aldı ama sonra onun masmavi gözlerine baktığında nefesi boğazında bir yerde düğümlendi.

Vahşi bir öfkeyle yüzüyorlardı.

"Sen... sen yataktan çıkmışsın," dedi aptalca. "Ne zaman-?"

Kolunu kulağının yanındaki kapı pervazına dayadı ve dudaklarını bükerek samimi bir şekilde mırıldandı: "Ah, Bayan Crumb. Tam zamanında geldiniz. İçeri gelin."

Diğer elini uzattı. Sol elini. Altın yüzük başparmağında parlıyordu.

Yere baktı ve onu bir kefen gibi saran tehdide rağmen tek düşünebildiği, hezeyanı sırasında inlediği, sesi çatlak ve kırık sözler oldu. Babasının sözleri. *Sadece köylüler ve anormaller sol ellerini kullanır.*

Onun uzattığı eli tuttu.

Uzun müzisyen parmaklarını onunkilerin üzerinde kıvırdı ve onu yatak odasına çekerek kapıyı arkalarından kapattı.

İçeride şöminenin yanında duran uşak Cal'ı gördü, kısmen meydan okuyan, kısmen de korkudan aklını kaçırmış gibi görünüyordu.

Mehmed görünürde yoktu.

Val onu şömineye doğru götürürken sessizce, "Mehmed nerede?" diye sordu.

Bu bir şekilde bir tören gibi hissettirdi.

Omuz silkti. "Hem İngiliz aşçılığının hem de İngiliz önyargısının gerçek derinliklerini öğrenebilmesi için onu bu gece diğer hizmetkârlarla birlikte yemeğe gönderdim. Oldukça heyecanlı."

Kaşlarını çattı ve sonra tısladı, "Bu sabah bana yataktan çıkamadığını söylemiştin. Şimdi ne yapıyorsun, odanda mı geziniyorsun?"

Durdu ve ona döndü, iki elini tutarak çok yakınına eğildi ve kulağına ateşli bir şekilde fısıldadı, "Sana yalan söylemiş olabilirim."

Adam uzaklaşırken ters ters baktı ve uşağa dönüp işaret etmeden önce göz kırptı. "Gördüğünüz gibi sağlığımı gizlemek için nedenlerim vardı. O zamanlar

Düşmanlarım kayıtsız kaldı. Beni tekrar iyi görürlerse kaçabilirlerdi."

Ondan uşağa doğru baktı. "*Cal? Peki ya...* Sanırım... Ortadan kaybolan *Attwell değil miydi*?"

Val dudak büktü. "Attwell'in wine adında bir metresi var ve onu sık sık bir hafta ya da daha uzun süreliğine görevinden uzaklaştırıyor. Kim bilir nerede onun kollarında uyukluyor ve uyandığında utanç içinde ve cebi boş bir şekilde tökezleyerek geri geliyor. Kısacası, bırakın beni, bir sineği bile incitmez."

Yavaşça döndü, uzattığı eliyle işaret etti, mor ipek kolundan dalgalanıyordu. "Öte yandan Cal canının yanmasına aldırmıyor, değil mi Cal?"

Uşak, neredeyse felç edecekmiş gibi görünen korkusuna rağmen omuzlarını geriye atmaya çalışıyor gibiydi. "Acı veren sensin Montgomery. Sen şeytansın."

"I?" Val gülümsedi, yeryüzünde dolaşmak ve ölümlüleri baştan çıkarmak için düşmüş bir melek. "Ama seni yaşlı bir kadına hizmet etmeye zorlayan ben değildim."

Bridget'in gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Cal alacalı bir kırmızıya büründü. "Bu doğru değil. Onu *seviyordum*. I-"

"Seni yatağına ilk aldığında on dört yaşındaydın." Val dudak büktü. "Onun solmuş memelerini gördüğünde bunun aşk olduğundan şüpheliydim. Gerçi annemin ahlaksız davranışları için neden beni suçluyorsun, bilmiyorum. Aynı yaştaydık. Babamın umurunda olmasaydı onu durduramazdım."

"Kıskanıyordun!" Cal çığlık attı, tükürükler uçuştu.

Val kuşkulu bir kaşını kaldırdı. "Bu yüzden mi beni öldürmeye çalıştın?"

Cal'ın dudakları geriye çekildi ve tebeşir beyazı dişleri ortaya çıktı. "Senin için asılmayacağım."

"Öyle değil mi?" diye sordu Val nazikçe. Yorgun bir çocuğa mırıldanıyor olabilirdi. "Bir dükü zehirlemek, o dükten hoşlanmayanlar tarafından bile oldukça kötü kabul edilir. Seni Tyburn'e sürüklerler ve ipin ucunda dans ederken yüzlerce kişi seni izler ve alkışlar. Çok çirkin bir ölüm olacak. Söyle bana, Cal. Beni sen mi zehirledin?"

Cal göğsü kabararak ona baktı.

Val gülümsedi. "O kadeh şarabın içine zehirli bir şey koyup, o gece beni bulana ve bana o ölüm kadehini ikram edene kadar kalabalığın içinde dikkatlice dengeleyerek götürdün mü? Yaptın mı Cal?"

"Seni öldürmeliydi," dedi uşak, alçak sesle ve acımasızca. "İçine bir atı devirecek kadar koydum. O gece kendi kusmuğun ve bokun içinde ölmeliydin. O bir kadeh şaraptan ancak bir cadı ya da iblis sağ çıkabilirdi. Annen senin ne olduğunu biliyordu. Doğduğun günü lanetledi. *Seni* lanetledi. Bana ne yaptığını anlattı. Bana-"

Val, Cal'ın ağzından dökülen kin dolu sözcüklerin üzerine "*Yeter,*" diye kükredi.

Banyanını açtı ve düşmesine izin verdi. Çırılçıplak, sinmiş uşağa doğru ilerledi ve Bridget ancak diğer adama ulaştığında sol elinde altın saplı kavisli hançeri tuttuğunu gördü.

"Hayır!" İlerlemeye başladı. "*Hayır!*"

Çarpıcı bir yılan gibi hızla hareket etti. Bir kez. İki kez. Üç

kez. O kadar hızlıydı ki eli bulanıktı.

Uşağın yanından kan fışkırıyordu ama gözleri hâlâ açıktı. Yavaşça

ölümcül yaralarına baktı.

Ve Val neredeyse tembelce boğazını kesti.

Cal'a ait olan şey halıya çarptı. Bridget'in nefesi kesildi,

elleriyle ağzını kapattı. *Oh, Tanrım!*

Val döndü, hâlâ çıplaktı, hâlâ inanılmaz derecede güzeldi. Sadece karnına, göğsüne ve koluna sıçrayan kan, mükemmelliğini bozuyordu.

Adam ona doğru yürüdü ve kadın kendini tutamadı. Ondan uzaklaştı.

Gülümsedi.

Tatlı bir şekilde. Bir çocuk gibi. Hançer hala sol elindeydi. Ve sağ eliyle kızın kolunu yakaladı.

"İşte ben buyum, Séraphine. Çıplak, bıçaklı ve kanlı. Ben intikamım. Ben nefretim. Günahın kişileşmiş haliyim. Beni asla bu masalın kahramanı sanma, çünkü değilim ve asla olmayacağım. Ben kötü adamım."

Dudaklarını onunkilerin üzerine koydu ve sıcak dilini ağzına soktu ve nefes alamayana kadar öptü ve ancak daha sonra elbisesinin üzerindeki kan lekelerini buldu.

Dokuzuncu Bölüm

Kral Kalpsiz'in krallığına her türlü mucize ve harikayı gerçekleştirebileceğini, kurşunu altına, mürekkebi şaraba dönüştürebileceğini ve en lekeli teni bile pürüzsüz ve nemli yapabileceğini iddia eden bir büyücü geldi.
Ancak sihirbazın cazibesine kapılanların kısa sürede keşfettiği gibi....
sihirbaz bunların hiçbirini yapamıyordu.

-*Kalpsiz Kral'*dan

Dudakları olgun incirler gibi tatlıydı, ağzı bir zevk mağarasıydı. Ama gözlerinde -o karanlık sorgulayıcı gözlerinde- sadece korku ve tiksinti vardı.

Val ertesi sabah Çin çayını yudumladı ve pencereden dışarı baktı. Güneş bahçesinde parlıyor, sıcaklık yanılsaması veriyordu, ancak boş göğsü buz gibiydi.

Ona jilet gibi keskin bir bıçağın celladın ilmiğinden daha nazik olduğunu açıklayabilirdi. Birkaç darbeyle saniyeler içinde gelen ölümün, sarsıntılı, acı verici infazdan keyif alan, gülen, gevezelik eden bir kalabalığa tercih edileceğini.

Ama o azizlerin gözleri ikiyüzlülüğü görürdü.

Bir uşak dirseğinin dibine küçük bir mektup yığını bıraktı ve sonra kayarak uzaklaştı.

Hizmetkârlar artık ondan uzak durmaya özen gösteriyorlardı. Hepsi Cal'ı onun öldürdüğünü biliyordu. Ölü adamın eline bir bıçak yerleştirmiş ve bunun engellenmiş bir suikast girişimi olduğunu söylemişti ama yine de ona temkinli hayvan gözleriyle bakıyorlardı.

Bayan Crumb kurguyu kabul etmişti ama yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Onun küçük şehidinden hoşlanmamıştı. Bu durum içindeki bazı doğru ve yanlış dengelerini bozmuştu.

Yine de ondan şüphe etmedi. Onu kendi elleriyle emzirmemiş miydi? Dilini hararetle emmemiş miydi? Ona zaman tanıyacaktı -sadece bir gün kadar- ve sonra onu tekrar kendisini beklemeye davet edecekti. Arkasından yaklaşacak, mafya şapkasıyla korunan kulağına skandal sözler fısıldayacak ve ona siyah yün ve kolalı ketenlerin altında saklamak için çok uğraştığı her şeyi hatırlatacaktı. Ve sonra... ah, ve sonra, küçük hizmetçisinin gerçekten için için yanıp yanmadığını görecekti.

Sabır.

Durum gerektirdiğinde sabırlı olabiliyordu ve bu s e f e r k i kesinlikle öyleydi.

Gerçek yüzü ortaya çıksa bile ona geri dönecekti. Sadece

zamana ihtiyacı vardı.

Evet.

Postasına döndü, kadın eli değmiş bir mektuba gelene kadar ilgisiz bir şekilde mektupları karıştırdı. Bunu aldı ve tereyağı bıçağıyla keserek açtı.

Val mektubu okudu ve sonra inanamayarak bir kez daha okudu. Hippolyta Royle'dan geliyordu ve onu bugün ya da gelecekte herhangi bir zamanda kabul etmeyeceğini bildiriyordu.

Mektubu paltosunun cebine soktu ve ayağa kalkarak yemek odasının kapısına doğru yürüdü. Kapının önündeki uşakları gafil avladı ve ürkmüş kazlar gibi önünden dağıldılar. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve biraz nefes nefese yatak odasına vardı -Cal'e ve onun cehennem ateşine verdiği zehre lanet olsun. Bir hizmetçi pencerelerle bir şeyler yapıyordu. Onu görünce ciyakladı ve bileğinin bir hareketiyle onu odadan kovarak doğruca yatağa doğru yürümeye devam etti. Yatağın üzerine eğildi, başlığa uzandı ve gizli bölmeyi açtı.

Boş.

Oh.

Oh, *Séraphine*.

Sırıtışın yüzüne yayıldığını, sikinin zonkladığını ve sertleştiğini hissetti. Birdenbire gün aydınlandı, canlı renkler ve stratejilerle *şarkı söyledi.*

Onu alt etmişti.

Peki bu? Bu *çok* uzun zamandır olmamıştı.

"SÉRAPHINE."

Fısıltı rüyalarına girmişti ve Bridget inleyerek onu uzaklaştırmaya çalıştı. Henüz uyanmasına gerek yoktu. Kalkma vakti gelmemişti. Daha saatleri vardı.

Yumuşak bir kıkırdama ve yanağına yumuşak bir şeyin değmesi. "Senin bu kadar derin uyuyan biri olduğunu asla tahmin edemezdim, benim pratik hizmetçim."

Rüyalarında bile korkunç bir önsezi, korkunç bir şüphe vardı ve durgun dalgalarla cesurca savaştı.

Bridget mum ışığında gözlerini kırpıştırarak açtı ve masmavi gözleri kendisininkilerden sadece birkaç santim ötede buldu.

Köşeleri kırışmıştı. "İşte buradasın."

"Ne?" Yüzünü geri çekerek çılgınca etrafına bakındı. Kendi küçük odasında, kendi küçük yatağındaydı. Pip bile oradaydı, kalçasının dibinde durmuş, başının yanında çömelmiş Val'e kuyruğunu sallıyordu, *hain.* "Benim *odamda* ne işin var?"

Sabah cehenneminin acımasız bir şeytanı gibi sırıttı. "Seni uyandırıyorum tabii ki." Uzandı ve kızın burnuna dokundu. "Kafandaki o şeyi hiç çıkarıyor musun? Kel misin? Merak ediyordum."

"Ben... *ne*?" Uyurken geceliğini bozmuş olabileceğinden korkarak elini kaldırdı ama hayır, kaç saat önce yattığında olduğu gibi şimdi de sıkı sıkıya bağlıydı. Ellerini bıraktı ve ağlamaklı bir sesle, "*Saat* kaç?" dedi.

Dük, sanki kimsenin duyamadığı bir saati duyuyormuş gibi başını eğdi. "Sanırım üç buçuk oldu." Ona melek gibi gülümsedi. "Şimdi kalk. Saat dörtte yola çıkıyoruz."

Ve kapıya döndü.

Çırpınarak ayağa kalktı. "*Nereye gitmek* için?"

Çoktan çıkmıştı ama kapı pervazından kafasını uzattı. "Ainsdale Kalesi. Taşradaki malikânem."

Sonra da gitti.

Bridget bir an için ĢaĢkınlıkla onun Ģeytani gülümseyen yüzünün olduğu yere baktı. Zavallı beyni sabahın bu kadar erken saatinde ve özellikle de her zamanki gibi iki ya da üç bardak çay içmeden çalışmaya alışık değildi ama

bu oldukça düzensizdi. Çoğu evin kendi hizmetçileri vardı. Ainsdale Şatosu'nda da tam kadro vardı. O zaman onu neden götürüyordu? Sadece kendi eğlencesi için miydi, yoksa başka, daha kötü bir nedeni var mıydı?

Ne de olsa sadece iki gün önce onun bir uşağı soğukkanlılıkla öldürdüğünü görmüştü. Elbette Cal, Dük'ü özellikle korkunç ve vahşi bir şekilde öldürmeye çalışmıştı. Ama daha sonra dük onu hayatı boyunca hiç öpülmediği kadar öpmüştü. Dükün dili şarap ve günah tadındaydı ve onu kolunun üzerine yatırırken inlemek ve kendini ona sürtmek istemişti. Bunu gerçekten yapmamış olmayı umuyordu... ama *yapmadığından* da tam olarak emin değildi. O zamandan beri ondan kaçıyordu.

Şu anda kafası çok karışıktı ve biraz çay içmeyi çok istiyordu.

"Acele et, Séraphine!" Sesi mutfaktan geliyordu, sanki onu yatağında oturmuş tartışırken görmüş gibiydi.

Bridget gözlerini devirdi ve giyinmeye baĢladı. Yatağının altından küçük, yumuĢak bir çanta çıkardı ve ihtiyacı olabilecek birkaç Şeyi çabucak paketledikten sonra Pip'e baktı.

Yatağın üzerinde oturmuş, başını eğmiş, onun hareketlerini ilgiyle izliyordu.

"Kahretsin," dedi nefesinin altından.

Bridget ayağa kalktı ve bir eliyle yumuşak çantayı aldı, diğer eliyle de teriyer için parmaklarını şıklattı ve mutfağa gitti.

Dük her nasılsa onun haberi olmadan hizmetkârların çoğunu uyandırmıştı. Aşçı yiyecek sepetlerinin hazırlanmasını denetlemekle meşguldü, hizmetçiler kutuları bir araya getiriyordu ve uşaklar dükün yolculuk için gerekli gördüğü malzemelerle yüklü olarak mutfağa girip çıkıyorlardı.

Adam kadının girişinde döndü ve parmaklarıyla sabırsızca onu işaret etti. "Gelin, gelin, Bayan Crumb. Oyalanmamalıyız."

"Ama..." Çaresizce Pip'e baktı.

Dük gerçekten de gözlerini devirdi. "Gerekirse melezi de getirin. Sadece gel."

Böylece kapıdan çıkarıldı ve bahçeye götürüldü, henüz şafak bile sökmemişti. Kapıya doğru ilerlediler, terrier mutlu bir şekilde koşuyordu.

Sadece bir çiti sulamak için durarak ilerlediler, sonra koruluğa girdiler ve Bridget dükün iki araba hazırlattığını gördü. *Sadece* iki tane. Bazı aristokratların üç ya da daha fazla arabayla seyahat ettiğini görmüştü. İçini çekti ve engebeli yollarda tekrar uyuyup uyuyamayacağını merak ederek ikincisine doğru ilerlemeye başladı ama Val kolundan yakaladı.

"Hayır, o değil." Onu ilk arabaya, kendi arabasına götürdü. "Benimle geleceksin."

Sessizce ona baktı. Tabii ki. Elbette onun, yani *hizmetçinin* kendisiyle gelmesini istiyordu. Başını sallayarak arabaya binmesine yardım edilmesine izin verdi.

Mehmed'i içeride, lüks kırmızı deri koltuklardan birinde otururken buldu. Ona sırıttı. "Bayan Crumb! Bir İngiliz şatosuna gidiyoruz!"

"Anlıyorum Mehmed," dedi yorgun bir sesle.

Mehmed'in yanına oturmaya başladı, ama dük onu sıkıca karşısındaki koltuğa yönlendirdi ve sonra kendi yerini tam onun yanına aldı. Birdenbire onun sıcaklığının ve kalçasına bastıran sert kaslarının farkına vardı.

Pip arabaya tırmandı ve Mehmed'in yanındaki koltuğa atladı. Bir uşak kapıyı kapattı.

"Ve işte gidiyoruz, tehlikeye ve maceraya doğru kuzeye yelken açıyoruz!" diye bağırdı dük, sopasıyla tavana vurarak.

"Yaşasın!" diye bağırdı Mehmed. Pip havladı.

Ve araba hareket etti.

Bridget kendi kendine, "Tanrım, bir fincan çaya ihtiyacım var," diye inledi.

Dük daha normal bir ses tonuyla, "Neden daha önce söylemediniz?" diye sordu. "Mehmed, çay lütfen."

"Evet, Dük," dedi Mehmed ve oturduğu yerden fırladı.

Terrier'i de yavaşça koltuktan itti ve kaldırarak bir saklama bölmesi ortaya çıkardı. Buradan cilalı, ahşap, dikdörtgen bir kutu aldı. Koltuğun üzerine koydu ve bir kitap gibi açtı. Sağ tarafta tıpalı bir seramik şişe vardı, dikkatlice yerleştirilmiş ve yastıklı iç kısma bağlanmıştı. Sol tarafta çay fincanları, kaşıklar ve içinde şeker olan daha küçük bir tıpalı şişe vardı.

Arabanın hareketiyle zarif bir şekilde sallanan Mehmed

Hem Bridget'e hem de Val'e sıcak çay servisi yapmaya başladı. Sonra tekrar depoya daldı ve içinde çay için küçük bir şişe süt, bir sepet soyulmuş haşlanmış yumurta, neredeyse şeffaf olacak kadar ince dilimlenmiş jambon, ufalanmış keskin peynir, kıtır ekmek, soğuk ahududulu tart ve Çin tabaklarında servis edilen birkaç gevrek elma bulunan bir sepet ile geri geldi.

Val parmaklarıyla işaret etti ve Mehmed son bir sepet çıkardı, üstünü bir çırpıda kaldırdı.

İçerisi her boy ve şekilde kitapla doluydu. "Oh!" diye soluk

soluğa kaldı Bridget.

Val onunla göz göze geldi ve gülümsedi. "Her zaman okuma materyalleriyle seyahat etmeyi severim. Lütfen. İstediğinizi seçin."

Bridget güneşin doğuşunu izlerken bir dükle seyahat etmenin gerçekten de ilginç olabileceğine karar verdi.

Öğleden sonra geç saatlerde Val yarı kapalı gözlerle sonbahar tarlalarının arabanın önünden geçişini izledi. İyi zaman geçiriyorlardı, bu mükemmeldi çünkü şimdiye kadar bir yaygara kopacağına hiç şüphe yoktu. Hermes Evi'nden farklı yönlere giden iki şaşırtmaca kervanı daha göndererek önlem almıştı. Öyle bile olsa, takipçileri uzun süre kandırılamayacaktı.

Ağzının bir köşesi kıvrıldı.

Bu da oyunu daha eğlenceli hale getirdi.

Araba bir tümseğin üzerinden yuvarlandı ve Bayan Crumb'ın başı adamın omzuna düştü. O da tıpkı Mehmed ve köpek gibi son yarım saattir uyuyordu. Bu süre içinde, hiç şüphesiz güvenli bir mesafe olarak gördüğü arabanın en ucundan, Mehmed'in yanına, gevşek ve tamamen savunmasız bir şekilde yerleşmişti.

Özel satranç oyunlarında yaptığı karşı hamleyi öğrendiğinde ne yapacağını merak ediyordu. Ama onun tepkisini dört gözle bekliyordu! O kara gözlerdeki öfke, kızgınlık ya da tutku parıltısını. Ona saldıracak mıydı?

Öyle olmasını umuyordu.

Onun uyuyan haline baktı. Elleri kucağında yarı açılmış çiçekler gibi duruyordu, biri diğerinin içindeydi. Ne kadar da sağlam, küçük ellerdi,

pratik işler içindi. Parmakları oldukça tombuldu. Bu düşünceye gülümsedi. Kendi elini onunkinin üzerinde tutarak karşılaştırma yaptı. Uzun ve zarif parmakları onunkileri gölgede bırakıyordu ama yine de onunkileri tercih ettiğini fark etti.

Elinin kucağına düşmesine izin verdi.

Hem saçlarını hem de yüzünü ondan saklayan o korkunç takkeyi takıyordu ve adam onu başından koparmak istiyordu.

Ama bunu yapmak uykusunu kaçıracaktı.

Bu bilmeceyi düşünerek başını eğdi. Genel olarak, hizmetçisinin uykusunu bölmek istemediğini fark etti. Onun kendisine karşı bu kadar güvenle yatıyor olması güzel bir histi.

Eğer çok dikkatli dinlerse onun nefes alışlarını
duyabiliyordu. Bir süre sonra o da onunla birlikte nefes
aldı.

Gir ve çık.

İçeri... ve sonra dışarı.

Bir arabanın tekerleği yoldaki bir çukura oldukça şiddetli bir şekilde
daldı.

Sarsıntı onu öne doğru savurdu ve yere düşmesini sadece adamın kolu engelledi. "Ne?"

"Her şey yolunda," dedi.

Bir bakış, Mehmed ve köpeğin hâlâ bir şekilde uyuduğunu, köpeğin çocuğun kollarının çemberi içinde olduğunu gösterdi.

"Oh," dedi ve sonra ondan uzaklaşmaya çalıştı. Bu adamın
hoşuna *gitmedi.*

Kolunu onun omuzlarına attı. "Dikkatli ol. Burada yol oldukça engebeli."

"Sanmıyorum-"

"Pencereden dışarı bakarsanız mavi inekler görebilirsiniz."

Yüzünü ona bakmak için yukarı kaldırdı, ifadesi son derece şüpheciydi. Doğruyu söylemeye alışkın bir adam olsaydı incinebilirdi. "Pardon?"

Ona gülümsedi. "Bu bölge onlarla oldukça ünlüdür. Sanırım yerel bir toprak sahibinin ıslah programının bir ürünü. Elbette renginin mor olarak tanımlanmasının daha doğru olduğunu iddia edenler de var-"

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey-"

"-maviden daha çok," diye bitirdi, onun öfkeli patlamasından rahatsız olmamıştı. "Her zaman efendilerinizin sözünü keser misiniz?"

"Sadece bana saçma sapan şeyler anlatmaya çalışanlar," diye mırıldandı.

Onun yüzünü izliyordu, bu yüzden fark ettiği anı gördü.

Ne söylediğini ve daha da önemlisi kime söylediğini. Bir korku titreşimi oldu ve sonra ifadesi tamamen kapandı.

"Özür dilerim, Majesteleri."

Rütbesi için hiç üzülmemişti - neden üzülsün ki? Rütbesi ona zenginlik ve saygınlık kazandırıyordu, ki bunlar dünyada çok işine yarayan şeylerdi. Ama şimdi, hayatında ilk kez, Montgomery Dükü Valentine Napier, beş dakikalığına da olsa sıradan bir adam olmayı diliyordu.

Sadece bu beş dakika için, şunu açıklığa kavuşturalım.

Ama birkaç dakikalığına ihtişamından sıyrılsa, sade, sıkıcı bir adam olsa -belki de adı Jack olsa- o zaman kadın ona ne cevap verirdi?

Adam biraz karamsar bir ifadeyle ona baktı.

Kadın kaçmaya çalıştığını gösteren bir hareket daha yaptı.

Adam onun kolunu daha da sıktı. "Bana yetiştirilme tarzından bahset."

Kaşlarını şüpheyle birbirine yaklaştırdı. "Bunu en son yaptığımda sıkılmıştın."

Sol elini salladı. "İlgimin yeniden canlandığını fark ettim."

İç çekti, adamın zapt edici kolunun altına yığıldı, tekrar uysallaştı. Güzel. "Kuzeyde, neredeyse sınırda büyüdüm. Babam... biraz toprağı ve koyunları olan bir çiftçiydi."

"Okuma ve yazmayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Annem bize geceleri öğretti," diye cevap verdi. "Daha doğrusu ben, çünkü erkek ve kız kardeşlerimin hepsi benden büyük."

"Ne kadar yaşlı?"

Nedense temkinli görünüyordu ve sonra omuz silkti. "Ian bu yıl kırk yaşında, Moira gelecek ay sekiz buçuk yaşında olacak ve Tom da altı buçuk yaşına yeni girdi."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Altı ve yirmi," diye cevap verdi çok sert bir şekilde.

Gülümsedi. "Demek anne babanızın gecikmiş bir hayaliydiniz." Gözlerini kaçırdı. "Sanırım."

"Mm." Dirseğini pencere pervazına dayadı ve başını parmak eklemlerine yaslayarak onu daha iyi inceledi. "Peki çocukluğunuz çok pastoral miydi? Bana tarif et."

"Funda kaplı tepeler vardı ve hava rüzgârlı ve soğuktu."

"Nefret ettin," diye karar verdi.

"Hayır." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Geceleri dışarıda rüzgar varken ateşin başında oturmak ve Mam'ın örgü örmesi, bana hikayeler anlatması ya da şarkı söylemesi güzeldi."

Başını eğdi. "Sana şarkı mı söyledi?"

"Evet." Kadın ona oldukça tuhaf biriymiş gibi baktı - ki bu aslında onun alışık olduğu bir bakıştı. "Çocukken kimse sana şarkı söylemedi mi?"

Gençken babasının koridorlarında bazen yankılanan sarhoş şarkılarını düşündü. Muhtemelen kastettiği bu *değildi.* "Hayır."

"Oh." Dudağını ısırdı. "Sanırım düşesler çocuklarına şarkı söylemezler."

"Hayır, söylemezler." Nazikçe gülümsedi. "Özellikle de sevmedikleri söz konusu çocuk."

Gözlerini kırpıştırdı, bir an için şok olmuş gibi baktı ve sonra boğazını temizledi. "Şey. Gerçekten çok güzel. Küçük bir kızken tepelerde yürümeyi severdim. Funda kuşları, tavşanlar ve fareler var ve... bununla ilgilendiğine *emin misin*?"

"Aslında ilk sorduğumda değildim," diye itiraf etti. "Ama şimdi öyleyim. Devam et."

Bunun üzerine küçük bir mırıldanma sesi çıkardı ve onun yanına daha rahat bir şekilde yerleşti. "Biraz daha büyüdüğümde, yaklaşık on iki yaşındayken, yakındaki bir evde çalışmaya gittim. Evin sahibi yaşlı Bayan Cromby'ydi ve evimi o kadar özlemiştim ki! İzin günüm gelip de eve, annemi görmeye gidene kadar iki hafta boyunca ağlayarak uyudum."

Küçük hizmetçisinin gözyaşları içinde olduğunu düşünmek hoşuna gitmediği için kaşlarını çattı. "Madem bu kadar üzgündün, seni neden gönderdiler o zaman?"

Ona bir bakış attı. "Çünkü bir meslek öğrenmem gerekiyordu, doğal olarak. Ve iyi bir pozisyondu. Bayan Cromby çok katıydı ama ondan ve hizmetçisi Bayan Little'dan çok şey öğrendim. Kayıtların nasıl tutulacağını, ahşap cilasının, pirinç cilasının ve gümüş cilasının nasıl yapılacağını. Çamaşırlar ne zaman yıkanmalı ve peynir nasıl saklanmalı. En ucuz sığır etinin hangisi olduğunu ve kasapla nasıl pazarlık yapılacağını. Bir balığın taze olup olmadığına nasıl karar verilir ve kabuklu deniz ürünleri ne zaman alınır, ne zaman alınmaz. Güvelerin yünlülerden ve farelerin kilerden nasıl uzak tutulacağı. Beyaz ketenden şarap lekesi nasıl çıkarılır ve solmuş kumaş nasıl tekrar siyaha boyanır. Tüm bunlar ve çok daha fazlası."

Nefes aldı ve adam dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Tüm bunlar kulağa korkunç derecede sıkıcı geliyor."

"Yine de bu bilgi olmadan kirli, dağınık, haşarat istilasına uğramış bir kaos içinde yaşarsınız," dedi tatlı bir sesle.

"Mm."

Kendi yeteneklerine olan güveni garip bir şekilde çekiciydi. Onun rütbesindeki kadınların *işi yoktu*, yetkinlikleri de yoktu... aslında, müzik yeteneği dışında hiçbir şeyde. Nakış. Dans etmek. Kız kardeşi minyatürler çizerdi ama Eve eksantrik biriydi. Oral seks konusunda oldukça yetenekli birkaç kadın tanıyordu ama buna *iş* denebilir miydi? Evet, eğer biri fahişe olsaydı, ama söz konusu hanımlar aslında yeteneklerini *satmıyorlardı, tabii* daha nüfuzlu erkekleri sevgili olarak elde etmeyi saymazsak, ama bu *tam olarak* bir quid pro quo değildi, bu nedenle...

Gözlerini kırpıştırdı ve Bayan Crumb'ın kendisini şaşkınlıkla izlediğini fark etti. "Evet?

"Bazen," dedi, "ne düşündüğünü merak ediyorum."

Düşüncelerini paylaşmayı düşündü, kızın zeki, yetkin ama bir o kadar da naif yüzüne baktı ve bu fikri bir kenara bıraktı. "Bana Londra'ya neden geldiğini söyle."

O parlak, açık yüz tekrar kapandı. Meraklı. Omuz silkti, bakışlarını ondan kaçırdı. "Her hizmetçinin Londra'ya gelmesiyle aynı sebepten: iş bulmak için. O zamana kadar birkaç evde çalışmıştım ama kahya olmak istiyordum ve yakınlarda bir yer yoktu, ben de Londra'ya geldim."

Bu basit ezberden bir şeylerin eksik olduğunu düşünerek onu izledi.

Ona baktı, gözleri karanlık ve anlamsızdı. "Ve annem o zamana kadar ölmüştü. Beni sınırda tutacak hiçbir şey yoktu, değil mi?"

Orada değil miydi? Baba, kardeşler ya da kız kardeşler değil mi? Ne fundalıklarla kaplı tepeler ne de sıcak bir ocak? Val başını eğdi, onu inceledi.

Merak ediyorum.

Ama arabanın etrafına göz gezdiriyordu. "Okuduğum kitap nerede?"

"Buraya koydum," dedi, o uyurken yere düşmesin diye yanındaki koltuğa yerleştirdiği *Marco Polo'nun En Soylu ve Ünlü Seyahatleri'ni* kaldırarak. "İlginç bir seçim."

"Bir hizmetçi için demek istiyorsun," diye mırıldanarak kitabı ondan aldı.

Başını eğmiş, onu izliyordu. Çok sertti. "Herhangi biri için," diye mırıldandı nazikçe.

Gamzeli başparmağını kitap kapağının yıpranmış kırmızı derisi üzerinde gezdirdi. "Hiç Çin'e gittin mi?"

"Hayır, ama gitmek istiyorum."

Araba sarsıldı ve yavaşladı ve bir hana geldiklerini görmek için pencereden dışarı baktı.

Bayan Crumb doğruldu ve üzgün bir şekilde ondan uzaklaştı. "Gece burada mı kalacağız?"

Mehmed ve köpek nihayet uyandığında neşeyle, "Sadece akşam yemeği ve atları değiştirmek için," dedi. Onun bakışlarını görmemiş gibi yaptı.

"Gece için ne zaman duracağız?"

"Yapmayacağız." Ona döndü. "Aceleyle yola çıkıyoruz, hem de gece boyunca ve yarın gece de."

Araba durdu. "Ne?"

Adam onun şaşkın gözlerinin içine gülümsedi. Hiçbir masraftan kaçınmadan, mümkün olduğunca sık at değiştirerek son sürat kuzeye, Yorkshire'a doğru gidiyorlardı.

Bu onun için bile oldukça pervasız, çılgınca bir yolculuktu. "Her şey yolunda giderse üç gün sonra akşam karanlığında Ainsdale Kalesi'ne varmış oluruz."

Ya da bazen doğduğu yer demekten hoşlandığı gibi. Büyüdüğü yer.

Hem kalbini hem de ruhunu kaybettiği yer:

Ölüm Kalesi.

Onuncu Bölüm

Sihirbaz Kral Kalpsiz'in huzuruna çıkarıldı ve Kral yemekten başını kaldırmadan adamın kırbaçlanmasını ve sürgün edilmesini emretti. Ancak büyücü yalnız değildi, çünkü her zaman onunla birlikte seyahat eden bir kızı vardı. Adı Prue'ydu ve kendini kralın ayaklarına atıp babası için yalvardığında kral ona baktı. Ve tekrar baktı....

*-Kalpsiz Kral'*dan

Üç gün sonra, araba uzun ve dolambaçlı bir yoldan aşağı inip, batmakta olan aya karşı silueti beliren bir şatoya doğru yol aldığında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Pencereden dışarıyı seyreden Bridget ürpermekten kendini alamadı. Özellikle diğerlerinden daha yüksek olan bir kule, ay ışığında oldukça uğursuz görünüyordu.

Perdenin düşmesine izin verdi.

Genellikle saygısız, konuşkan ve yerinde duramayan bir adam olan Val'in, çocukluğunun geçtiği eve yaklaştıkça daha da sessizleştiği gözünden kaçmamıştı; ta ki şimdi oraya vardıklarında neredeyse solgun bir heykel gibi köşede oturana kadar.

Hareketsiz ve tetikte.

Onunla göz göze geldi. "Heybetli, değil mi? Atalarım burayı yüzyıllar önce baskın yaparak, önceki sahibini şişleyerek, küçük varisini öldürerek ve dul karısıyla evlenmeden önce ziyafet masasının üzerinde ona tecavüz ederek satın aldı." Kadının ona attığı dehşet dolu bakış karşısında omuz silkti. "Şato onun ailesine aitti. Sanırım her şeyin yasal olduğundan emin olmak istiyordu."

"*Şiş* ne demek?" Mehmed sordu.

"Bir kılıçla delmek," dedi Val, her zamanki sözel süslemelerini bir kenara bırakarak çok kesin bir şekilde.

Bridget onun elini tutmak için garip bir istek duydu. Ki bu çok saçmaydı. O bir *düktü*.

Araba durdu.

Uşaklardan biri aşağı inerken küçük bir sarsıntı oldu ve ardından arabanın kapısı açıldı.

Pip merdivenlerden hızla indi ve karanlığın içinde kayboldu, çocuk da çok geride değildi.

Uzaktan bir dizi yips ve ardından köpek yodelingi başladı. Yakınlarda, terrier elinden geldiğince cevap verdi.

"O da ne?" Bridget merakla Val'e baktı.

Yüzünü buruşturdu. "Tilki tazıları. Babam bir sürü beslerdi ve sanırım bakımları da yapıldı. Pis şeyler."

Bridget'in gözleri kısıldı. "Bilmiyor musun?"

Omuz silkti. "On dokuz yaşımda İngiltere'den ayrılıp on yılımı dünyayı gezerek geçirdiğimden beri Ainsdale'e dönmedim. Burayı görmeyeli on bir yıl oldu."

Açık vagon kapısına asık suratla baktı.

Ona Londra'dan neden bu kadar aceleyle uzaklaştıklarını söylememişti ama kuzeye yaptıkları uzun yolculuk sırasında bunun, düşmanlarının onu tekrar zehirlemesinden korktuğu için olabileceğine karar vermişti. Şimdi onu izlerken, onu buraya sürükleyen korkunun çok büyük olması gerektiğini düşündü.

Bridget tereddüt etti ve sonra nazikçe, "Çıkalım mı?" dedi.

Val kendine gelir gibi oldu. "Sanırım çıkmalıyız."

Adam ona önden gitmesini işaret etti ve kadın uşak Bob'un yardımıyla aşağı indi. İkinci araba arkalarında durmuştu ve kadın düşünceli bir şekilde arabaya baktı. Dün akşam arabayı kullanan hizmetkârların hepsinin kendisine yabancı olduğunu fark etmişti. Ve bu sabah, atları değiştirmek için durduklarında, ikinci arabanın yanında gezinmeye başlamıştı. Tanıdık olmayan uşaklardan biri hemen yolunu kesmişti.

O da oldukça kaba görünüşlü bir adamdı. "Ah,

atalarımın koltuğu."

Val'in mırıldandığı sözler üzerine döndüğünde onu ayakta durmuş,

gözlerini dikmiş bakarken buldu.

Ainsdale Şatosu'na içten bir hoşnutsuzlukla bakıyordu.

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, neden geldik?" diye sordu usulca.

Gözleri irileşti ve sonra hafifçe gülümsedi. "Oh, Séraphine. Bazı şeylerden ne kaçılabilir, ne gömülebilir ne de yakılabilir. İnsan onları bükülmüş, aşağılanmış bir uzuv gibi taşımalı, arkasında sürüklemeli, kokulu ve iğrenç, sonsuza dek hayatındaki en korkunç zamanı hatırlatmalı." Omuz silkti. "Peki ya bu iğrenç şey bir kez daha işe yarar hale gelirse? O zaman onu kullanmamalı mıyım?"

Onun cevabını beklemeden şatonun büyük çift kapısına doğru yürüdü. Uşaklar içerideki görevlileri uyandırmakta zorlanıyor gibiydi.

Bridget daha yavaş takip ederek karanlık yolda etrafına bakındı. Uzun ağaçlar dallarını aya karşı sallıyordu. Şatonun pencereleri karanlıktı ve belli ki beklenmiyorlardı.

Pip mutlu bir Çekilde ağzını açmıG, dili dıGarıda ona doğru koGarak geldi.

Mehmed pek neşeli görünmüyordu. "İngiliz şatoları soğuktur."

Bridget ona, "İçeride sıcak bir ateş olacak," diye güvence verdi. En azından öyle umuyordu.

Kapılardan biri gıcırtıyla açıldı ve uzun boylu, zayıf, aceleyle giydirilmiş bir pantolon ve gecelik üzerine palto giymiş, başını yumuşak bir gecelikle örtmüş bir adam ortaya çıktı. Arkasında yaşlı bir kadın vardı, başlığının altından ince gri bir örgü sarkıyordu, geceliğinin üzerine gri bir şal atmıştı.

"Majesteleri!" diye haykırdı adam Val'i görünce. "Sizi beklemiyorduk."

"Çok az kişi biliyor," diye yanıtladı dük. "Ve işte buradayım, yorgun ve aç, soğuk ve kasvetli bir gecede kapının eşiğindeyim. Oh, beni içeri alır mısınız, nazik beyefendi?"

Sonuncusu biraz ironiyle söylenmişti ve uşak olması gereken uzun boylu adamın yüzü kızarmış, çok genç görünüyordu. "Elbette, Majesteleri. Evet, elbette, içeri buyurun."

Aynı anda yaşlı kadının yüzü karardı. Mırıldandı: "Haber yok. Yataklar yapılmamış. Mutfakta ne et ne de ekmek var, bu kadar kalabalığa ne yedireceğimizi bilmiyorum."

Ama genç adam çoktan geri çekilmiş, Val'in içeri girmesine izin vermiş, Mehmed ve köpek de onu takip etmişti.

Dük şatoya girmeye devam etti ama içeri girme sırası Bridget'a geldiğinde durdu ve kafası karışmış iki hizmetkâra gülümsedi. "Ben Bayan Crumb. Nasılsınız?"

Adam şapkasını çıkarmak için hamle yaptı, sadece yumuşak bir şapka taktığını hatırladı ve garip bir şekilde eğildi. "Ee... nasılsınız? Ben John Dwight. Uşak mısınız?"

Bridget, "Sizinle tanışmak bir zevk Bay Dwight," dedi ve yaşlı kadına döndü. "Siz kimsiniz?"

"Bayan Ives," diye homurdandı kadın. "Evin hizmetçisi ve bunun teyzesi." Başını uşağa doğru eğdi.

"Muhteşem." Bridget ayakta durmuş, aval aval üstlerindeki tavanda bulunan ve oldukça uğursuz görünen oymalara bakan çocuğu işaret etti. Titrek mum ışığında kıvranıyor gibi görünüyorlardı. "Bu Mehmed, Dük'ün uşağı. Bu da Bob, uşaklarından biri. Bir düzine kadar adamımız var." İkinci arabada kaç kişinin seyahat ettiğinden hâlâ emin değildi. "Elinizde ne tür yiyecekler var?"

Mümkünse kâhya daha da hoşnutsuz görünüyordu. "Sadece kale personelini bedenen ve ruhen bir arada tutmaya yetecek kadar."

"Peki şu anda kalede kaç kişi var?" Bridget yumuşak bir sesle sordu. Mehmed ve Bob'a kendisinden önce gelmelerini işaret etti.

"İskelet bir asa." Hizmetçi homurdandı. "Doğru dürüst yardım almadan ne yapacağını bilmiyorum. Yarım düzine hizmetçi, dört uşak, aşçı, onun iki bulaşıkçı hizmetçisi, ben ve John. Tabii dışarıdan gelen yardımları saymıyorum; seyisler, bahçıvanlar ve benzerleri."

Val sözünü kestiğinde Bridget uzlaşmacı bir tonda, "Çok iyi iş çıkardın." diye söze başlamıştı.

"Gelin Bayan Crumb," dedi, aniden yanında belirip onu kolundan yakalayarak. "Burada personel değilsiniz."

Muhtemelen geldiği yoldan, karanlık ve kasvetli bir koridordan geri yürümeye başladı, eli hâlâ kızın kolundaydı. Duvarları dolduran tablolar vardı, erkekler cüppe ve hortumlarıyla kibirli bir şekilde poz vermişlerdi, kadınlar boş boş bakıyorlardı, parmakları bükülmüştü, boyunlarında kolalı fırfırlar vardı.

"O zaman beni neden getirdiniz?" diye sordu oldukça alaycı bir şekilde ve sonra, o cevap veremeden, "Ve ben de akşam yemeğinizi hazırlıyordum, *Majesteleri*. Rahatınız için daha fazla endişeleneceğinizi düşünmüştüm."

"Konforum ve yaratık ihtiyaçlarım konusunda her zaman *son derece* endişeliyim."

Geniş bir taş merdivene geldiklerinde Val cevap verdi. Ona döndü ve bir yanağına hafifçe dokundu, masmavi gözleri alçak ışıkta parlıyordu. "Seni de yanımda getirdim çünkü senden *hoşlanıyorum.*"

Nefes aldı ve tüm düşünceler aklından uçup gitti. O kadar yakın duruyordu ki aynı nefesleri paylaşıyor gibiydiler.

Dudakları yavaşça kıvrıldı ve kızın elini kendi eliyle kavradı.

"Ama," diye devam etti merdivenleri çıkarken, eli Bayan Bram'ın elini sıkıca sarmıştı, "gecenin bir yarısında değerli şato kahyamın aynı derecede değerli aşçımı uyandırıp damağıma layık bir şeyler bulmasını beklemeyeceğim. Hayır, bunun yerine odama çekilip Bayan Bram'ın yolculuğa çıkarken bizim için hazırladığı erzaktan yiyeceğim. Bol miktarda kaldı, çünkü böyle bir durumu öngörerek ona cömert olmasını söyledim." Birden ürperdi. "Tanrım, burası hatırladığımdan da soğukmuş."

Üst kata çıktıklarında dük odalarının kapıları açıktı. Gecelik giymiş siyah saçlı küçük bir hizmetçi devasa şöminenin yanında diz çökmüş, ateşi yakmaya çalışıyordu; bir başka kız yatağın altını üstüne getirmişti -ama sanki sadece tozların uçuşmasına neden oluyordu- ve bir üçüncüsü de onlar gelirken sıcak su getiriyordu.

Mehmed ve Pip ocağın yanında durmuÇ, siyah saçlı hizmetçinin ateÇin baÇında çalıÇmasını izliyorlardı.

Bridget ihtiyatlı bir şekilde kokladı. Küf ve belli belirsiz çürümüş bir şeyin kokusunu alabiliyordu.

Val sağduyulu olmaya daha az meyilliydi. Derin bir nefes aldı. "Ah, atalarımın çürük kokusu. Bu, hoş olmasa da hepsi de oldukça canlı olan anıları geri getiriyor. Şimdi gidin bakalım, sizi cinler ve saçakların altındaki yataklarınıza tırmanın. Eminim sabah size ihtiyacım olacak."

Hizmetçiler donakaldı ve ocakta diz çökmüş olan bileğinin tersiyle alnındaki bir tutam saçı iterek, "Pardon, Majesteleri?" dedi.

Val oldukça aşağılayıcı bir şekilde, "Git buradan," dedi.

Bridget ona ters ters baktı ve sonra hizmetçiler esneye esneye kapıya doğru ilerlerken gülümsemeye başladı. "Teşekkür ederim!"

Kapının kapanmasını bekledikten sonra ona doğru döndü; adam pişmanlık duymadan elini bırakmış gibiydi. "Bu kadar kaba olmana gerek yok."

"Hayır," diye kabul etti, erzak sepetini karıştırırken, "ama ben ödüyorum

Ayrıca ben lanet olası bir düküm, bu yüzden kibar olmama da gerek yok. Elma?"

Hem masum hem de hafif alaycı bir gülümsemeyle meyve parçasını uzattı.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hizmetçilerinize hem düşünebilen hem de hissedebilen insanlar gibi davranırsanız daha iyi hizmet alacağınızı göreceksiniz."

Kendini bir sandalyeye attı, bir bacağını kolunun üzerine atarak tembelce sallanıyordu. "Eğer bir hizmetkârın hizmeti beni herhangi bir şekilde rahatsız ederse, onu görevden alırım. Kalan hizmetkârlar da bunu görür ve ona göre hareket eder. Paranın satın alabileceği en iyi hizmete sahibim."

Kırmızı elmadan büyük bir ısırık aldı ve onu izlerken çiğnemeye devam etti.

Ona doğru geldi ve yanında diz çöktü. "Diğer insanlara alıp satabileceğiniz şeylermiş gibi davranmanız *doğru* değil."

Sırıttı. "Doğru ve yanlış nedir?"

"Sana da böyle davranılmasını ister misin?" Üç günlük sürekli ve yorucu seyahatin ardından gecenin bu geç saatinde bu tartışmanın onun için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordu ama öyleydi.

Öyle oldu.

Parmağıyla onu işaret etti, güzel, zenginliğinden ve rütbesinden emin, altın başparmak yüzüğü ateş ışığında göz kırpıyordu. "Eğer biri bana böyle davranacak olursa burnunu keser ve ona yediririm."

Elmadan bir ısırık daha aldı.

"Başkalarının *bana* bu şekilde davranmasını ister miydin?" diye fısıldadı. "Duygularım ya da düşüncelerim dikkate alınmadan, hakkında emir verilecek bir şey olarak mı?"

Dondu kaldı, ona baktı.

Gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan elmayı elinden aldı ve ısırdı.

o.

Çiğneyerek ayağa kalktı ve odadan çıktı.

VAL, buz gibi bir odaya ve yatağının ayak ucunda oturan kızıl bir kedinin görüntüsüne uyandı. Göğsünde beyaz bir alev vardı ve oldukça kayıtsız bir şekilde kendini yıkıyordu.

Kedi durup ona baktı ve yeşil gözleri olduğunu gördü,
Pretty gibi, ilk kedisi, babasının boğduğu kedi. Beş
yaşındayken kedi isimleri konusunda berbat bir zevki

vardı.

Val hapşırdı.

Kedi göz açıp kapayıncaya kadar kaçıp gitmişti. Ve sonra

merak etti: kedi orada mıydı?

Oturduğu yerden kalktı ve tozlu örtünün üzerinde kedinin bulunduğu yere baktı. Hiçbir iz bırakmamıştı.

Çılgınlık.

Gün ışığında oda hâlâ ölüm ve çürüme kokuyordu.

Yataktan tozlu örtüyü sürükleyerek kalktı ve üzerine sardı. Elmas camlı pencereye doğru ilerlerken örtü yerde sürükleniyordu. Pencere, ortasındaki budaklı meşe ağacı dışında çorak olan iç kaleye bakıyordu. Her şey gecenin ayazıyla kaplanmıştı. O ağacın etrafında ateş ışığında oynaşan maskeli adamları hatırladı. Kahkahalar ve çığlıklar.

İnleme ve yumuşak ağlama.

Bu maskeli adamlar küçük bir çocukken onu dehşete düşürmüştü. Bir keresinde dul kadının kulesindeki gözetleme yerinden kaçıp odasına dönmüş ve yatağının altına saklanmıştı. Çocuk odası hizmetçisi onu ancak ertesi sabah geç saatlerde bulabilmişti.

Şimdi o maskeli cümbüşçülerin gerçekte ne olduklarını görüyordu: saf ve basit fırsatlar. Başka bir şey değil. Her fırsat gibi bu fırsatın da faydaları ve riskleri değerlendirilmeliydi.

Londra'dan ayrılmadan önce Dyemore Dükü'ne yazdığı mektupla bu süreci başlatmıştı. Yaşlı adamın mektubu alıp almadığı, Yorkshire'a gelip onunla görüşecek kadar ilgilenip ilgilenmediği elbette kesin değildi. Ama Val gelecek haftaya kadar dükten haber alamazsa gerçekten çok şaşıracaktı.

Sert bir gaklama sesi gözlerini yukarıya doğru çevirdi ve Val, kale duvarlarının üzerinde kanat çırpan bir karga sürüsünü gördü.

Burada, herhangi bir Arap aygırınınki kadar özenli bir yetiştirmenin sonucu olarak yaratılmıştı. Norman istilasından ve zenginliğinden gelen bir soydan gelen bir damat. Unvanı, toprağı ve güzelliği olan bir efendi.

Ve burada, bir elmas gibi yarı saydam, keskin, saf ve yumuşaklıktan yoksun bir şekilde parlayana kadar, donmuş kristal damlalar halinde şekillenmişti.

Tamamen donmuştu.

Sonuç karşısında şok geçirdiklerini, inanmadıklarını, hatta *dehşete düştüklerini* söyleyenler buzun derinliğine yeterince dikkat etmemişlerdi.

Donmuş toprak ölümden başka bir şey getirmediğinde şaşırmayın.

Ve şimdi atalarının koltuğuna geri dönmüştü. Ah, ama hak ettiği yeri almasının zamanı geçmişti.

Val pencereden uzaklaştı ve kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve başını koridora uzattı.

Şaşırtıcı bir şekilde bir uşak, görünüşe göre onun gelmesini bekliyordu.

Adam gergin bir şekilde sarsıldı. "Majesteleri?"

"Sıcak su getirin, hem de bolca," dedi Val. "Ateşimi yakacak bir hizmetçi. Çay, süt, şeker, yumurta, jambon, ringa balığı, sosis, peynir, ekmek, tereyağı ve reçel. Bir de Bayan Crumb." Bir gece önceki konuşmayı hatırladı. "Lütfen."

"Affedersiniz, Majesteleri?" dedi uşak, şaşkın bir ifadeyle. "Kim?"

"Bayan Crumb," diye tekrarladı Val. "Dün gece birlikte geldiğim kadın. Şu boylarda" -elinin yanını çenesine götürdü- "korkunç çirkin mafya şapkaları takıyor ve muhtemelen bir yerlerde birilerine emir veriyor."

"Oh," dedi uşak yeni yeni anlamaya başlayarak. "*O.*"

BRIDGET o sabah erken saatlerde soğuk ve karanlık bir odada küf kokusu ve nemli bir örtü ile uyanmıştı.

Bu konuda iki fikirdeydi.

Biri sempati duyuyordu. Gecenin bir yarısı ortaya çıkan beceriksiz bir efendinin kaprisleri için haber vermeksizin hazır olması beklenen bir kır evinden sorumlu hizmetçi olmak hiç hoş değildi. Aristokrasi, yatakların kendi kendine yapıldığını, kilerlerin sihirli bir şekilde doldurulduğunu ve bir parmak şıklatmasıyla personel kiralanabileceğini düşünüyor gibiydi.

Öte yandan, küf, toz ve rutubet beceriksizliğe işaret ediyordu ve *bu* tamamen başka bir konuydu - içindeki kahyayı oldukça kızdıran bir konu.

Tamam o zaman.

Bridget kalktı, geceliğinin içinde titriyordu. Bu durum, sırım gibi kürküne rağmen yorganın altında ısınmaya çalıŞan Pip'i rahatsız etti. Yorganın altından çıkmanın bir yolunu bulmak için sağa sola yalpaladı, ta ki bir kenar bulup ortaya çıkana kadar.

Köpek gerindi ve sonra oturup Bridget'in giyinmesini izledi.

Kendini pis hissediyordu, yıkanacak su olmadığının da sinirli bir şekilde farkındaydı. Yine de başlığını çenesinin altından sıkıca bağladı, çengelini beline astı ve parmaklarını şıklattı. Terrier'le birlikte odanın dışındaki koridora ç ı k t ı l a r .

Ona üst katlardan birinde küçük bir oda verilmişti, bir hizmetçi odası değildi ama kesinlikle bir misafir odası da değildi.

İki arada bir derede.

Işıksız koridorda ilerledi, duvarlardaki ince oymalı koyu renkli ahşap işçiliğine ve göz hizasının üzerindeki ve tavandaki toza dikkat etti. Merdivenlerden aşağı indi; halının kaldırılması, dövülmesi ve süngerlenmesi, tırabzanın balmumuyla iyice parlatılması gerekiyordu. Sahanlıkta durdu-üst duvarlarda yıllarca mumdan kalan duman lekeleri, alt duvarlarda ise kesin rutubet izleri vardı. Merdivenlerden bir kat daha indi, tırabzan titriyordu. Tehlikeli. Derhal bir marangoz çağırmalıyım. Alt salon, iç avluya bakan bir dizi muhteşem yüksek Gotik pencereyle çevriliydi ve bunların hepsi tozlu ve lekeliydi.

Bridget nefesinin altından mırıldandı.

Daha geride hizmetkârların geçidini ve mutfaklara giden çok daha dar başka bir merdiven buldu.

Bakışlarını, onlarca yıllık dumanlı ateşin çay kahverengisine boyadığı büyük oluklu tavanlar karşıladı. Bir duvarın tamamını kaplayan ocak, bir biftek kızartmaya yetecek büyüklükteydi. Burası bir kale olduğuna göre, zamanında bu amaçla kullanıldığına şüphe yoktu. Ocağın bir yanında geniş ve hırpalanmış, saygıdeğer bir masa duruyordu. Etrafında neredeyse tüm kale personeli toplanmıştı; yüzlerinde kavgacılık, merak ve korkunun farklı tonları vardı. Bir tarafta, küçük bir savunma grubu halinde toplanmış, dışarıdan geldikleri belli olan Hermes Evi'nden gelen uşaklar vardı: Bob, Bill, Will ve Sam. Muhtemelen arabacıları ya hâlâ ahırdaydı ya da düşmanca atmosferden çığlık atarak kaçmıştı.

Bridget Pip'i arka kapıdan dıÇarı çıkardı ve sonra dönüp ellerini belinde kavuÇturdu. "Günaydın. Ben Bayan Crumb. Bayan Ives nerede?"

Kâhya Bay Dwight ayağa kalktı, adem elması ince boğazında gergin bir şekilde sallanıyordu. "Teyzem bu sabah evine, kulübesine gitti. Gece yarısı gelip gitmek için çok yaşlı olduğunu söyledi." Yutkunur gibi yutkundu

Teyzesinin söyleyebileceği daha çok şey var.

Bu daha kolay olabilirdi zaten.

"Çamaşırcı olarak kimi kullanıyorsunuz?" diye sordu Bay Dwight'a.

Ancak uzun boylu, zayıf, kahverengi saçlarını kafatasına doğru sıkıca toplamış bir kadın agresif bir şekilde araya girerek, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Bridget dudaklarına küçük, sert bir gülümseme yerleştirdi. "Bayan Crumb, daha önce de söylediğim gibi.

Ve sen...?"

"Madge Smithers." Kadın kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Aşçı."

"Ah. O zaman sanırım Dük'ün kahvaltısı için hazırlıklara başlamak istersiniz. Sabahları özellikle yumurtaya düşkün olduğunu biliyorum."

Aşçı hareket etmedi, başka kimse de etmedi.

Bridget üzüntüyle içini çekti. "Gördüğünüz gibi, Dük'ün önümüzdeki günlerde personeliyle ilgili kararlar vermesi gerekecek: kimler kalacak ve kimler başka iş yerleri bulmak zorunda kalacak."

"O bir şeytan, buradaki herkes bunu biliyor," dedi uşaklardan biri. Sözleri çok yüksekti ve mutfakların tavanında yankılanıyor gibiydi.

Bridget uşağı inceledi. Beş yirmiden fazla göstermiyordu ve dük hakkında ne kadar kişisel deneyimi olabileceğini merak etti. "Adın ne senin?"

"Conners."

"Peki Conners, eğer Majestelerinin bir şeytan olduğunu düşünüyorsan, o zaman neden burada çalışıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Conners kaşlarını çattı. "Sadece buralarda çalışıyorsun, değil mi?"

Bridget başını salladı. "O zaman bunu düşünmeni öneririm. Eğer Dük'ü gerçekten bu kadar hor görüyor ve ondan korkuyorsanız, gitmenizi öneririm. Eğer kalmak istiyorsanız, o zaman şeytan olarak gördüğünüz bir adamla anlaşma yaptığınız gerçeğini kabullenin ve Montgomery Dükü'ne saygılı davranın."

Durdu, bu düşünce aklına yerleşene kadar bekledi. Zorunluluktan çalışmayı anlıyordu -hepsi böyle yapmıyor muydu- ama efendileri hakkında kötü konuşulmasına izin vermiyordu.

Ya da isyan, bu konuda.

"Şimdi." Aşçıya parlak bir bakış attı. "Kahvaltı, sanırım?"

Bayan Smithers görevlerini tam olarak yerine getirmedi ama iki bulaşıkçı hizmetçinin yardımıyla hazırlıklarına başladı.

Bridget tekrar çamaşırcı kadınları sorduğunda Bay Dwight, "Köyden gelen bazı kadınlarımız var," dedi. "Ama onlardan teyzem sorumluydu. Emin değilim..."

"İsimlerini biliyor musun?" Bridget sordu.

"Evet mi?"

"O zaman lütfen bugün gelmelerini isteyin."

"Ama..." Bay Dwight çaresizce kalabalık mutfaklara baktı. "Bugün çamaşır günü değil. Daha birkaç gün var. Yıkanması gereken şeyler olacağından emin misiniz?"

"Oh, evet," dedi Bridget. "Hatta çamaşırcı kadınlara söyle, onlara en az bir hafta ihtiyacımız olacak."

"Çok-"

"Şimdi, hizmetçiler," dedi Bridget hızlıca.

"Hizmetçiler mi?" Bay Dwight'ın sesi sanki bu yaratıkları hiç duymamış gibi çıkıyordu.

"Evet, en az bir düzine daha lazım," dedi Bridget. "Ve sanırım sen de en az yarım düzine uşak isteyeceksin." Kendi kendine başını salladı. "Hizmetçiler, uşaklar, çamaşırcılar, marangozlar, taş işçileri... gerçekten, bence köye her türden işçiyi işe aldığımızı haber vermelisin. Öğleden sonra mutfakta Bayan Smithers'a engel olmamak için salonda toplanacağız ve iş görüşmeleri ile işe alımları birlikte yapacağız. Bu sabah kahvaltıdan sonra sen ve ben tüm şatoyu gezeceğiz ve yapılması gerekenleri not alacağız. Ama önce çay. Sabahları çay olmadan gerçekten *hiçbir şey* yapamıyorum," diye itiraf etti Bay Dwight'a. Çok iyi bir genç adama benziyordu.

Ama biraz dağınık.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Çay...?"

İkinci arabadaki kaba saba görünümlü adamlardan biri Bridget'in orada olduğunu bile fark etmediği bir kapıdan mutfağa girdi. "Kahvaltıya ihtiyacı var."

"Kim?"

Bridget'in sorusu üzerine herkes sustu.

Bridget'in gözleri kısıldı ve kısa boylu ama fıçı gibi bir göğsü ve basık, yaralı bir yüzü olan adama seslendi. "Kimin kahvaltıya ihtiyacı var?"

Alay etti. "Seni ilgilendirmez."

"Bir hanımefendi." Bir gece önceki siyah saçlı küçük hizmetçi konuştu

cesurca. "Zindanların aşağısında."

Ama Bridget çoktan mutfağa geçmiş ve garip uşağın girdiği kapıdan içeri dalmıştı.

Arkasından biri "Oi!" diye bağırdı.

Arka tarafta dar bir geçit vardı. Depo odalarına açıldığı belli olan kapıları görmezden gelerek, spiral şeklinde aşağıya doğru inen çıplak taş basamakların bulunduğu kemerli bir açıklığa gelene kadar aceleyle ilerledi.

Bunları aldı.

Duvarlar nemli ve serindi, aşağıda ışık görebiliyordu. Dairesel basamaklar, bir ucunda küçük, sıcacık bir ateşin yandığı açık bir kaldırım taşı zemine yayılıyordu. Duvarlara üç kaba ahşap kapı yerleştirilmişti, hepsinde de kabaca bir adamın kafası yüksekliğinde açılmış küçük delikler vardı. Yere dört yatak serilmişti ve ateşin yanında etrafında dört sandalye bulunan bir masa vardı.

Bridget neredeyse rahatlamıştı. *Zindanlar kulağa* oldukça korkunç *geliyordu.*

Ateşin yanında üç adam oturuyordu ve üçü de onu görünce başlarını kaldırıp baktılar, ancak hiçbiri özellikle telaşlanmış görünmüyordu.

Arkasından mutfaktan gelen adam nefes nefese sarmal merdivenden koşarak çıktı. "Onu durdurmaya çalıştım."

Bridget kendini yukarı çekti. "Nerede o?"

Adamlardan biri içini çekerek sandalyesini itti. "Buraya bakın, bayan." "Bayan Crumb! Bayan Crumb, siz misiniz?"

Arkasında duran adam onu yakalamak için hamle yaptı.

Bridget kaçtı ve kadının sesini duyduğu orta kapıya doğru koştu. Parmak uçlarında durup küçük kesik delikten baktı ve Hippolyta Royle'u gördü.

On Birinci Bölüm

Ancak Kral Kalpsiz yine de muhafızlarına başıyla işaret ederek cezanın infaz edilmesi gerektiğini belirtti.
İşte o zaman büyücü boğazını temizledi. "Efendim, sihrimin gerçek olduğunu kanıtlayabilirim."
Kral Kalpsiz kaşlarını çattı -çok kaşlarını çatardı- ve "Nasıl?" diye sordu. "Kalbini bulmana yardım edebilirim."
Bunun üzerine herkes dondu kaldı, Prue hariç, o da nefesinin altından tısladı, "Baba, ne demek istiyorsun?"...

-*Kalpsiz Kral*'dan

Val tozlu yatağında uzanmış, gömlek, yelek ve banyan giymiş, bir elma kemiriyor ve kahvaltı için gönderdiği uşağın ve Bayan Crumb'ın merdivenlerden düşüp boynunu kırıp kırmadığını merak ediyordu ki cennetin kapıları açıldı ve intikamcı bir baş melek tüm hiddetiyle üzerine indi.

Odasının kapısı hızla açılarak uzak duvara çarptı ve hiç şüphesiz çok ince oymalı meşe panelleri zedeledi. Gözleri alev alev parlayan, yanakları kızarmış, göğsü siyah yünün altından kabarmış bir halde içeri daldı.

Muhteşemdi.

"Söyle onlara, onu bıraksınlar!" Séraphine ona buyurgan bir şekilde emretti. "Onu *hemen* bırakmalarını söyle."

Dudakları ıslak, vücudu öfkeyle titreyerek onun üzerinde duruyordu ve adam onu alıp altında yuvarlamak ve yatağın içine doğru becermek istiyordu.

Ama kadın ne düşünürse düşünsün, adam *tamamen* deli değildi; küçük de olsa kendini koruma duygusu vardı.

"Bayan Royle'u keşfettiğinizi mi anlamalıyım?" diye sordu, elmasını ihtiyatlı bir şekilde ulaşamayacağı bir yerde tutarak.

Elini uzatarak muhtemelen zindanları işaret etti. "O... o kiraladığın *maymunlar* beni dinlemeyecek. Onu dışarı çıkarmayacaklar. Bayan Royle'u zindanlarınızda kilitli tutmak için ne gibi bir sebebiniz olabilir? Ondan bu kadar çok mu nefret ediyorsunuz?"

"Hayır," diye yanıtladı şaşkınlıkla. "Bayan Royle'dan neden nefret edeyim ki? Onunla evlenmek niyetindeyim."

Bir an için ona baktı, nefes nefese, nefessiz ve sözsüz, öyle görünüyordu ki, öfkeyle.

Kraliçesini ele geçirmesine bu kadar şiddetli tepki vereceğini hiç düşünmemişti.

Oldukça tahrik ediciydi.

"Hippolyta Royle senden *nefret ediyor,*" dedi Séraphine sonunda, sesi biraz daha kısıktı. "Seninle asla isteyerek evlenmeyecek."

"Hayır," diye kabul etti, "ama mahvolduktan sonra fazla seçeneği kalmayacak." Kadının gözleri büyüdü ve yüzü bembeyaz oldu. "Ona tecavüz etmeyi mi düşünüyorsun?"

Korkudan solgunlaşmış çocuksu yüzünü hatırlayarak irkildi. "Ben öyle bir şey demedim. Tecavüzü ve tecavüzcüleri iğrenç buluyorum. Hayır. Zindanda geçireceğim bir hafta, Bayan Royle'un hiç yıpranmamasını sağlayarak işimi oldukça kolaylaştıracaktır. Şimdiye kadar tüm Londra sosyetesi onun gittiğini öğrenmiştir. Nerede ve *kiminle* kaldığı ortaya çıkınca..." Omuz silkti. "Söylediğim gibi başka seçeneği yok. O kabul etmese bile babası kesinlikle edecek. İki hafta içinde nişanlanmayı bekliyorum. "

"Ama..." Kadın ona tuhaf tuhaf bakıyordu. "Senden nefret eden bir kadınla evlenirsen ve ona tecavüz etme niyetinde değilsen, evliliği tam olarak nasıl tamamlamayı planlıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı ve kollarını iki yana açarak kendi inanılmaz güzelliğini gösterdi. "Benden sonsuza dek nefret edemez. Evlendikten sonra ona bir hafta veriyorum. Dışarıda bir ay."

Omuz silkti ve elmasını yemeye devam etti.

"Sen gerçekten de dünyanın en kibirli adamısın," dedi merakla.

Çiğnemeyi bıraktı. "Bunu ilk kez mi fark ediyorsun?"

Ona tepeden bakıyordu, yargılayan bir melek gibi. Gözleri onu *yakıyordu.*

"Val, bunu yapamazsın, anlamıyor musun? Bu doğru
değil." Sözleri asit gibi üzerine sıçradı.

Elmayı bir kenara fırlattı ve yataktan yuvarlandı. Yalınayak ona doğru yürüdü ve kollarının üstünden tutarak yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, sıcaklığını hissetti, gözbebeklerinin kenarlarını yalayan alevleri gördü ve "Doğru olan ne? Yanlış olan ne? Şimdi söyle bana, Séraphine. Başkalarının çok iyi bildiği bu kuralları kim koyuyor?"

Adamın öfkesi karşısında geri çekilmedi, bunu kabul ediyordu ama tereddüt etti, gözleri onunkileri arıyordu. "İncil-"

Onun sözleriyle alay etti. "Ölü adamlar tarafından yazılmış çürüyen bir metin. Bana tohumumu toprağa dökmenin günah olduğunu söylüyorlar. Saçmalık. Başka neyiniz var?"

Kadının dili dudaklarını ıslattı ve adamın aleti sarsıldı, çünkü kadının yatak odasına aniden girişinden beri ereksiyon halindeydi. Onun ateşi, onun kesinliği için yanıp *tutuşuyordu.* "Mahkemeler-"

"Rüşvetle ve kendi önemleriyle yaşayan yaşlı adamlar. Bu bilgelik mi? Adaletimizin zirvesi bu mu?"

Gözleri kısıldı. "Parlamento yasaları-"

"Ah, Séraphine," diye mırıldandı, burnunu onun çenesine yaklaştırıp güzel kokusunu içine çekti. "Sence Parlamento'da kimler oturuyor? Yasaları kim yapıyor, bu büyük ve yüce ulusun hükümetini kim yönetiyor, hmm?" Bu sabah yıkanmadığı belliydi ve kendi kokuyordu: kadın, ter, seks. Yanağını yaladı, tuzun ve saf azizenin tadını alarak ağzına ulaştı. Dudaklarını ısırdı. Bir kez, iki kez, üçüncü kez, isteyerek, *arzulayarak*. Sadece büyük bir irade gücüyle yüzünü görmek için geri çekildi. "Ben, Séraphine. Ben devletim. Dükler ve markizler, kontlar ve vikontlar. Toprağı, parası ve gücü olan ve nesiller boyu bunlara sahip olan adamlar, amin. Neyin doğru olup olmadığına biz karar veririz. Kim bir mendil çaldığı için asılacak, kim bir hizmetçiye tecavüz ettiği için serbest bırakılacak. Bir evin kaç penceresinden vergi alınacağına ve bir savaşta kaç kişinin öleceğine biz karar veririz. Biz yönetici sınıfız." Ona bildiği kadar tatlı bir şekilde gülümsedi. "Şimdi söyle bana, gerçekten *benim* gibi birinin bu *doğru* ve *yanlış* kurallarını koyması gerektiğini düşünüyor musun?"

Kadın ona baktı, dilsizdi, yanan Séraphine yenilmişti. Artık tek yapması gereken oyunun bittiğini kabul etmekti.

Onu bıraktı ve erzak sepetine doğru yürüdü.

başka bir elma ya da belki onu baştan çıkaracak bir parça peynir. Yardımsever bir galip olabilir.

"Bu kadar mı?"

"Hmm?" Döndüğünde onu tam arkasında buldu. Ne sinsi bir şeydi o!

Gözleri kısılmış, burun delikleri açılmıştı ve *kaybettiğini* fark etmiş gibi görünmüyordu. "Açıklaman bu mu? Doğruyu yanlışı ayırt edemediğiniz ve diğer yaygın ahlak standartlarını kabul etmediğiniz için canınızın istediği her şeyi yapabilir misiniz?"

Başını eğdi. "Evet?"

"*Hayır,*" dedi, oldukça kararlı bir şekilde, sanki artık sadece bir *hizmetçi,* halktan biri, bir koyun çiftçisinin çocuğu, bir hizmetçiymiş gibi. Sanki bu konuda onunla eşit olduğunu hissediyordu.

Hatta belki de amiri.

"Hayır," diye tekrarladı. "Bunu kabul etmiyorum. Aptal felsefenizle, herkesi hiçe saymanızla başkalarına zarar veriyorsunuz. İstersen bir anda anlamsız balolar düzenleyebilirsin, bir hevesle toplumu rezil edebilirsin ama seninle evlenmek istemeyen bir kadınla ev*lenemezsin.* Bu yanlıştır."

Kendinden ve ondan o kadar emindi ki. İstemeden de olsa büyülenmişti. Dudakları yukarı doğru kıvrılmaya başladı. "Kim demiş-"

"Bunun yanlış olduğunu söylüyorum." Avuç içini göğsüne dayadı, ilk kez hasta odasının dışında ona gönüllü olarak dokunmuştu ve banyan, yelek ve gömleğin içinden bile eli adamın tenini yakıyor gibiydi. "Ne İncil, ne mahkemeler, ne de Parlamento, bunun yanlış olduğunu söylüyorum. Hippolyta Royle'un gitmesine izin verin, ona bir araba ve Hermes House'dan uşaklar verin ve *onu evine gönderin*. Bunu şimdi yap Val, çünkü bundan daha iyi bir adam olabilirsin."

Onun için ışıl ışıl yanan gözlerine baktı ve kendini bir uçurumda, sallanırken, ayaklarının altındaki toprak parçalanırken hissetti.

Düşerse yanar mı?

Elini göğsünden çekip ağzına götürdü ve avucunu öptü. "Hayır, tatlı Séraphine'im," dedi çok ama çok nazikçe, "öpmeyeceğim, çünkü sanırım benimle ilgili ciddi bir yanlışın var. Bir filozof olabilirim, ama bu benim yüzlerimden yalnızca biri. Beni çevirin, size başka bir yüz göstereyim. Daha az eğlenceli bulacağınızı düşündüğüm ama yine de aynı derecede doğru olan bir tane."

Uzaklaşmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu ne surat böyle?"

Gülümsedi, belki de biraz hüzünlüydü, kim bilir? "Bir hükümdarın yüzü. Yaptığım her şey, yaptığım her şey sadece gücü pekiştirmek ve kazanmak için. Etrafınıza bakın. Atalarımın yaptığı buydu. Geldiğimizde sana anlattığım hikaye var ya? Bu kalenin eski efendisini öldüren ve karısına tecavüz eden adam hakkında? Peri masalı mı sandın? Hayır, onun kanı damarlarımda dolaşıyor. Şu an yaptığım şeyi yapmak için yetiştirildim. Saldırdığı için engereği suçlama. Yılanlar böyle yapar."

Dudakları titriyordu ama gözleri kuruydu, sanki onu ikna etme umudunu çoktan yitirmişti ve hiç yas tutmuyordu. *Hem de hiç*. "Tecavüze uğrayan o kadının kanı senin de damarlarında, değil mi?"

Nereye vuracağını biliyordu. "Doğal olarak. Ama bence bu daha az belirgin, değil mi? Hikâyede esmer ve ufak tefek olduğu söyleniyor."

Başını iki yana salladı. "Yani tüm bu doğru ve yanlış konuşmaları, sonuçta senin için hiç önemli değil mi?"

Tereddüt etti -sadece bir saniyenin çok küçük bir kısmı için- çünkü doğru ve yanlış sorusunu her zaman oldukça büyüleyici bulmuştu.

Ama sonra ona gülümsedi. "Sadece soyut olarak. Bayan Royle bende kalacak ve onu karım yapacağım. Çünkü o İngiltere'nin en güzel ve en zengin varisi, çünkü o bir ödül ve çünkü yapabilirim."

Gözleri ona alev alev yanıyor gibiydi. "Benim ne düşündüğüm umurunda değil."

Bu bir soru değildi, o yüzden cevap vermedi ama nefesini tuttu. Ve eğer dikkatini vermiş olsaydı, bu yeterli bir cevap olabilirdi.

Ama elini çekip dönüyordu, bu yüzden fark etmedi. Boş göğsü soğuktu, çok soğuktu.

"Defolun gidin, Bayan Crumb," dedi. "Ben kararımı verdim ve sizden gelecek hiçbir güzel söz fikrimi değiştirmeyecek."

Gitti.

Ve odanın tüm sıcaklığını aldı.

BRIDGET, o gece geç saatlerde, bölgeye yabancı olduğu, müttefiklerinin ve fonlarının az olduğu, dondurucu ve ıssız bir arazide bulunduğu ve plan yapmak için fazla zamanı olmadığı için aynı gün bir kurtarma girişiminde bulunmanın düşüncesizce olduğunu düşünebilirdi.

Bazıları muhtemelen aptal bir adama duydukları öfkeden yarı kör değildi.

Harika bir uyarıcıydı, öfke.

Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak spiral merdivenlerden zindanlara doğru süzüldü. Teorik olarak, biralarına koyduğu karışım nedeniyle gardiyanların hepsinin uyuyor olması gerekiyordu.

Teori, elbette pratikten çok uzaktı. Bayan Smithers'tan büyük masraflarla satın aldığı kalın, siyah sıvıyı çok fazla kullanmamış olmayı umuyordu. Val'in maymunlarından birini öldürmeyi gerçekten istemiyordu.

Gerçi bu düşünce onu gerektiği kadar endişelendirmiyordu.

Val'in ahlak anlayışı üzerinde çok kötü bir etkisi vardı.

Yine de son dönemeci döndüğünde rahat bir nefes aldı. Dört iri yarı adam masanın üzerine yığılmıştı ve hepsi de oldukça gürültülü bir şekilde nefes alıyor gibiydi.

Bridget aceleyle anahtar halkasını buldu -ne yazık ki adamlardan birinin kokuşmuş kollarının altında- ve ortadaki zindan odasına koştu. "Hsst! Bayan Royle!"

"Siz misiniz, Bayan Crumb?" Bayan Royle'un yüzü küçük pencerede belirdi.

Bridget sert bir sesle, "Evet, seni kurtarmaya geldim," dedi.

Anahtarı soktu ve büyük bir çığlıkla kilidin içinde çevirdi, bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Muhafızlar şu lanet kilidi yağlayamaz mıydı?

"Oh, teşekkür ederim," dedi Bayan Royle küçük hapishanesinden çıkarken.

Saçları omuzlarına dökülmüş, burnunda ve alnında lekeler oluşmuş ve üzerine battaniye sarılmış olan bu kadın ne yazık ki çok yıpranmıştı. Bridget bu sabah, battaniyenin altında sanki gece kaçırılmış gibi üzerinde sadece iç çamaşırının olduğunu fark etmişti. Ne tür bir *domuz bir* kadını gece kıyafetleriyle kaçırırdı?

Bridget, "Pelerin getirdim," diye söze başlamıştı ki, Bayan Royle'un koyu kahverengi gözleri irileşti. Bridget'in etrafından dolanarak bir kömür küreği aldı ve ayağa kalkmaya başlayan muhafızlardan birinin kafasına indirdi.

Kömür küreği çan sesine benzer bir ses çıkardı.

"Oh!" dedi Bayan Royle ve sonra Bridget'e bakarak gülümsedi. "Hiçbir fikrin yok

Son beş günden sonra bu ne kadar tatmin ediciydi."

"Sana *zarar* vermediler, değil mi?" Bridget endişeyle sordu.

"Hayır, kastettiğiniz şekilde değil." Bayan Royle burnunu kırıştırdı ve adamı yere yatırdı. Küreğiyle adama tekrar vurmaktan çekinmeyecekmiş gibi görünüyordu. "Ama serttiler ve son bir ay içinde banyo yaptıklarını sanmıyorum. Ve onlarla birlikte bir arabada tıkılıp kalmak, Bayan *Crumb*, oldukça iğrenç."

Bridget gözlerini kırpıştırdı. "Lütfen. Bana Bridget de."

"Gerçekten mi?" Bayan Royle kömür küreğini bir askerin tüfeğini salladığı gibi omzuna atarak, "Gerçekten mi?" dedi. "O zaman bana Hippolyta demelisin."

"Pekâlâ... şey... Hippolyta," dedi Bridget. "Sana giyecek bir şeyler getirdim. Acele etmeliyiz."

"Elbette." Hippolyta tokalı bir erkek ayakkabısı, yamalı bir hortum ve eskiden aşçı Bayan Smithers'a ait olan çok büyük, döküntü bir elbise giydi.

Bridget son giysiyi uzattı. "Senin için bir pelerinim var ama korkarım ki... iyi değil."

Pelerin kocaman, kirli griydi ve koyu yeşil, parlak mavi ve kırmızı ekoselerle çeşitli şekillerde yamalanmıştı. Ayrıca oldukça güçlü bir şekilde at kokuyordu.

"Ah," dedi Hippolyta. "Teşekkür ederim." Pelerini giydi ve ışıl ışıl gülümsedi. "Sıcacık!"

Bridget hızlıca başını salladı ve zindanın merdivenlerine doğru ilerledi. Gecenin bu saatinde hizmetkârların çoğu uyuyordu. Bridget ihtiyatlı bir soruşturma sayesinde zaten şüphelendiği şeyi öğrenmişti: Val on bir yıl önce gitmiş olmasına rağmen bölgede pek sevilmiyordu. Ya görmezden gelecek ya da rüşvetle yardım edecek birkaç kişi bulmak hiç de zor olmamıştı. Bir entrika ve plan ustasının kasvetli eski şatosuna gitmeden önce düşünmesi gereken bir şeydi bu. Oh, ama bu doğruydu - işe aldığı *yardımcısına* dikkat etmemişti.

Domuz.

Mutfaktan geçip arka kapıdan çıkarak iç kaleye doğru ilerlediler. Gece gökyüzü bulutluydu ama azalan ay bir anlığına ortaya çıktı, yaşlı meşenin kıvrık dalları solgun yüzüne karşı siyahtı.

"Ahırlar diğer tarafta," diye açıkladı Bridget, ödünç aldığı paltosunu üzerine çekerek. Bu gece hava nemli ve soğuktu, hava yağmur ya da kar ihtimaliyle ağırlaşmıştı ve keşke şalımı da getirseydim diye düşünmeye başlamıştı.

Donmuş toprağın üzerinde aceleyle dış kapıya ve kale duvarlarının kenarına doğru ilerlediler. Ahırlar terk edilmiş görünüyordu ama sağlam bir midilli, söz verildiği gibi dışarıda bağlı olarak onları bekliyordu.

"Özür dilerim," diye özür diledi Bridget. "Bu kadar kısa sürede bulabildiğim tek hayvan buydu."

Hippolyta kuşkulu görünüyordu. "İkimizi de

taşıyabilir mi?" Bridget suratsızca, "Umarım," dedi.

Hippolyta başıyla onayladı ve midilliyi çözerek binek taşına götürdü. Kendisi midilliye oldukça ustaca bindi, Bridget ise çok daha az ustaydı ve sonra siyah geceye doğru yola çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" Hippolyta sordu. Arkadan geliyordu, aslında midilliye rehberlik ediyordu.

"Yerel köye." Yüce Tanrım, midilli çok yavaştı! Bunu, hayvanın ikisini birden taşıyacak kadar hızlı hareket edemeyeceğini hesaba katmamıştı.

Bridget arkalarından baktı. Ainsdale Kalesi gecenin içinde, hâlâ çok yakındaymış gibi görünüyordu. Pencerelerden birkaç ışık parlıyordu. Bir şey söyleyemiyordu ama alarm verildiğini sanmıyordu. Muhtemelen hâlâ odasındaydı, gösterişli mor banyosunu giymiş, bir elinde bir kadeh şarap, diğerinde eski bir kitap vardı.

Hippolyta'yı güvenli bir şekilde uzaklaştırdıktan sonra planlarını iyi ve düzgün bir şekilde yıktığından ya da yıkacağından habersizdi. *Sen öyle ilan ettin diye gerçekten aramızdaki her şeyin bittiğini mi sandın?*

Midilli ıssız kırlara doğru ilerlerken o yine öne doğru baktı.
Şimdi. Keşke o ve Hippolyta *biraz* şanslı olabilselerdi.

Yarım saat sonra küçük bir tepeyi aştılar ve Bridget etrafına bakındı, uzaklarda ışıkların parladığını görünce rahatladı. Kendine sarıldı. Rüzgâr eteklerini ayak bileklerine kadar savuruyordu ve bulutlar ayı tamamen gizlemişti. "İşte, görüyor musun? Bu köy olmalı. Tek yapman gereken onu görüş alanında tutmak ve yakında orada olacaksın. Kırmızı kapılı ilk kulübeyi isteyeceksin - Bayan Ives'ın, Ainsdale Şatosu'nun eski kahyası. Dükü pek sevmez ve Bay Dwight sizi bu gece saklayacağına dair bana güvence verdi. Sabah erkenden sizi Londra'ya götürecek bir posta arabası var."

Bridget bacağını midillinin boynuna geçirdi ve rahatlayarak yere kaydı. Hippolyta'ya söylemek istememişti ama Bridget'in güvenebileceği biri vardı

ata bindiği zamanları hatırlıyor.

"Lütfen." Karanlık gecede görmek zordu ama Hippolyta'nın sesindeki endişeli notayı duyabiliyordu. "Oraya geri dönme. O delirmiş. Sana zarar verirse kendimi asla affetmem, Bridget."

Bir an için Bridget'in içinden bir heyecan geçti, belki de günün geriliminin, entrikalarının ve heyecanının bir sonucuydu bu. Ve sonra, "Merak etme. Dük bana zarar vermez." En *azından fiziksel olarak, diye* düzeltti kendi kendine. "Ayrıca," diye ekledi daha pratik bir şekilde, "posta arabasıyla Londra'ya sadece bir bilet alacak kadar param var."

"Ama-"

Uzaktan yüksek, neredeyse müzikal bir böğürme duyuluyordu. Son on dakikadır olduğu gibi yaklaşıyordu. Ainsdale Kalesi'nin tilki köpekleri onları takip ediyordu.

Bridget onları beklemiyor olsaydı, korkudan aklını kaçırabilirdi.

Bu ses onun kararlılığını daha da artırdı. "Git!"

Hippolyta sonunda tombul midillinin başını ışıklara doğru çevirdi ve dörtnala sallanarak yola koyuldu.

Tam da buz gibi yağmur damlaları gökyüzünden tükürmeye başlamışken.

Bu arada Bridget eteklerini topladı ve ters yönde koşmaya başladı. İz sürücü köpekleri Hippolyta'dan uzaklaştırmak planı için çok önemliydi. Elbisesinin üzerine bir erkek paltosu giymişti -doğru, *Val*'in paltolarından birini- ve cepleri doğranmış çiğ domuz pastırmasıyla tıka basa doluydu. Her birkaç adımda bir birkaç parça atıyordu.

Bir patikadaydı ama patika kapkaraydı ve yağmur yolu kayganlaştırıyordu. Bileğini incitmemek ya da yanlışlıkla karaçalılara çarpmamak için dikkatli olmalıydı.

Bu arada köpeklerin havlamaları giderek yükseliyordu. Aklına tilki köpeklerinin nazik bir spaniel gibi sadece bir hayvanın izini sürmek ve onu işaret etmek için eğitilmediği geldi. Spanieller avı avcıya bırakırdı.

Tilki tazıları genellikle avın sonunda tilkiyi parçalardı.

Birdenbire tazıları Hippolyta'nın izinden uzaklaştırmak için yaptığı zekice plan o kadar da zekice görünmemeye başladı.

Val avcıları geri çağırır mı?

Biri tilki köpeklerini geri çağırabilir mi?

Bridget kendini daha hızlı koşarken buldu, etekleri iki elinin arasında sıkışmıştı,

pastırma tamamen unutulmuştu. Yüzü ıslaktı, nefesi kesik kesik geliyordu ve böğründe bir sancı vardı.

Tam arkasından yüksek sesli ve tuhaf bir müzikal havlama sesi geliyordu ve tazılar pastırmaya ulaşmak için onu lime lime etmesin diye bütün pastırmaları atmak için ceplerini karıştırdı.

Dev bir kara canavar hızla ona doğru geliyor, toynak sesleri kulaklarında gümbürdüyordu. Sinmiş, ezilmeyi bekliyordu ama bunun yerine güçlü kollar aşağı uzanıp onu yakaladı ve yukarı kaldırdı.

Montgomery Dükü onun kulağına, "Artık benimsin, Séraphine'im," diye homurdandı. "Gerçekten senin için gelmeyeceğimi mi sandın?"

KÖPEKLER BABASININ SİLAHLARIYDI.

Val, hayvanların bineğinin toynaklarının etrafındaki çamurda öğütülmesini, en sevdiği paltolarından birinin ceplerine sakladığı et parçaları için kendi aralarında kavga etmelerini tiksintiyle izledi. Güzel Séraphine'inin bir kurtarma girişiminde bulunmasını bekliyordu ama bu kadar çabuk ya da bu kadar pervasızca değil.

Kolunu önündeki sıcak, ıslak, nefes alan kadına doladı ve kısrağı dörtnala koşturdu. Kadın küçük bir çığlık attı ve adam onun aptal, çirkin mafya şapkasına sırıttı. Kadın bir hizmetçiydi ve muhtemelen ata binmeye alışık değildi. Ona sürekli meydan okuması işine geliyordu.

Ancak o bir düktü ve beş yaşından beri ata binmeye alıştırılmıştı. Dev bir attan düşüp ölen bir varis, binicilikte yeterli olmayan bir varisten daha iyidir, diye düşünmüştü muhtemelen babası. Tabii babasının oğlunun eğitimine hiç önem verdiğini varsayarsak.

Bir tepeyi aştılar ve kısrağa başını verdi, ay ışığında fırtınalı kırlarda dörtnala koşuyordu, kollarında tutsak bakiresi. Emin olmak tehlikeliydi. Kısrak bir çukura toynağını sokup hepsini yere yuvarlayabilir, boyunlarını kırabilirdi ama şu anda hiç umurunda olmadığını fark etti.

Bu sefer onu gerçekten kışkırtmıştı. Önce Bayan Royle'a şantaj yapmasını engelleyerek, şimdi de mirasçıyı serbest bırakarak ona ikinci kez bir eş kaybettirmişti. Sanki Séraphine'in evlilik kurumuna karşı bir tutumu vardı. Ama daha da kötüsü -*çok,* çok daha kötüsü-

Kendinden uzakta.

Bu affedilemezdi, bağışlanamazdı, *haklı* gösterilemezdi. Ona vurabilir, onu utandırabilir, ona tükürebilirdi - ona sırtını dönmek dışında her şeyi yapabilirdi. Oyunlarını öylece bırakamazdı. *Buna* izin verilemezdi.

Ve onun fırtınalı bir gecede bozkırda, aristokrat bir hanımefendi ve lanet olası bir *midilli* dışında tek başına olduğunu fark ettiğinde...

Nefesinin altından homurdandı.

Kız, bir tazının çenesi altındaki tavşan gibi ona karşı hareketsiz kaldı, kalbi hızla atıyordu ve adam buna sevindi. Ondan korkması *gerekirdi.* O çok kötü bir adamdı ve kız tamamen onun gücü altındaydı. Ona her şeyi yapabilirdi.

Ne olursa olsun,
gerçekten. Bunu
öğrenmesinin zamanı
geldi.

Kalenin ışıkları yaklaşıyordu ve üzülerek kısrağın yavaşlamasına izin verdi.

Adam onu yakaladığından beri ilk kez dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Ne yapıyorsun?"

"Ödülümü eve getiriyorum," dedi hafifçe, kale kapılarının önünde dururlarken, "yağmacı atalarımın yaptığı gibi. Anladığım kadarıyla, esirleri zindanlara atmak, ziyafet vermek ve ardından esirlere işkence ederek eğlenmek adettendi, ama sanırım bu kısmı atlayacağım."

Bekleyen seyislerden biri yağmur altında koşarak kısrağın dizginini yakaladı.

Val attan indi, botları bir su birikintisinde sıçradı ve uzanıp Séraphine'i kaldırdı. Onu kucağına aldı, bir bebek gibi kucakladı ve kapılara doğru yürümeye başladı.

Hemen kaskatı kesildi. "İndir beni," diye tısladı adamın kulağına, elleri sanki nereye koyacağını bilemiyormuş gibi önünde havada asılı duruyordu.

"Hayır," dedi. "Kaçıp gitmeyi aklından geçirebilirsin." Aniden aklına gelen bir düGünceden son derece memnun olan adam, kızın ıslak yüzüne doğru yavaGça gülümsedi. "Daha önce hiç bir erkeğin kollarında taşınmadın, değil mi?"

"Hayır," dedi, kirpiklerinin arasından ona sertçe bakarak. "Neden yapayım ki?"

"Hmm." *Buna* cevap vermeyecekti -en azından şu anda. "İşte sana bir ipucu: Biraz rahatla. Eğer yapmazsan, seni bırakabilirim ve bu ikimiz için

de utanç verici olmaz mı?"

"Tanrım," diye inledi şatonun kapıları açılıp da uzun boylu, hantal uşağın ağzı onları görünce bir karış açık kalınca.

Val yanlarından geçerken ona "İyi akşamlar," dedi. "Odamda iki kişilik akşam yemeği. Lütfen."

Val içeri adım attığında biraz gevşedi ve Val'e karşı oldukça yumuşadı. Ne yazık ki, ışık onlara vurduğunda Val onun giydiği paltoya ilk kez gerçek anlamda bakabildi.

İnledi. "Mor kadife olmak *zorunda mıydı*?" diye sordu. "Sanki benden hoşlanmıyormuşsun gibi."

Adam merdivenleri çıkarken kollarını göğsünde kavuşturdu ve adamın gözlerini hüzünle örtülmüş o bölgeye çekti. "Bilmiyorum." Gururlu duruşu ani ve şiddetli bir titremeyle bozuldu.

"Yalancı," dedi dalgınca, "hem de pek iyi bir yalancı değil. Sanırım sana ders verebilirim, ama o zaman elimdeki avantajı da kaybederim."

Onun odasına yaklaştıklarında iç çekti. "Peki ya Bayan

Royle?" Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Ne olmuş ona?"

"Evlenmek istediğini söylediğin kadını aramak yerine neden burada benimle birliktesin?"

Sırf onu kızdırmak için gülümsedi ve odanın kapısını omuzlayarak açtı. "Kıskandın mı? Kıskanmana gerek yok. Adamlarımın çoğu köpeklerle birlikte kırlarda arama yapıyor. Sabah olmadan onu sağ salim bulurlar."

Küçük köpeği bir şeytan gibi havlayarak onlara doğru koşmaya başlayınca Mehmed banyoya yakın bir yerde kurulama bezlerini yerleştirdiği yerden döndü. "Bayan Crumb! Dük sizi bulmuş. Çok sevindim! Pip ve ben, senin kırlarda kaybolup bir hayalete dönüşmenden ve Duke'ün peşini bırakmamandan endişe ediyoruz."

Val, "Bana olan inançsızlığın beni çok üzdü, Mehmed," diye mırıldandı. "Şimdi şu melezi al ve mutfağa gidip akşam yemeğimizi hazırlayıp hazırlamadıklarına bir bak, lütfen."

Çocuk bir şeytan gibi sırıttı. "Evet, Duke!" Bir

çırpıda köpekle birlikte kapıdan çıktı.

Val, Séraphine'i kükreyen ateşin önüne koydu ama ellerini onun üzerinde tuttu çünkü dersini iyi öğrenmişti... ve ayrıca ellerinin onun üzerinde olmasından hoşlanıyordu.

Dumanı tüten banyoya baktı ve bir ürpertiyi daha bastırdı. "Eğer banyo yapacaksan gitmeliyim."

"Neden?" diye sordu, ne yazık ki mahvolmuş mor kadife paltosunu omuzlarından indirirken. Muhtemelen hayatı boyunca kazanacağından daha pahalıya mal olmuştu ve şimdi onun sayesinde domuz pastırması ve at kokuyordu. Lekeli şeyi bir köşeye fırlattı.

"Mahremiyetinizi isteyeceksiniz," diye anlamsızca cevap verdi.

Adam kızın kara gözlerinin içine baktı, eğlenerek, çengelini çözüp masanın üzerine koyarken. "Ne zaman mahremiyet istedim ki?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Belki de yalnız kalmanızı istiyorumdur?"

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti. "Ama eğer isteklerini kabul etmemi isteseydin, gerçekten de benden kaçmamalıydın. Köprüleri yaktın, değil mi Séraphine?"

Gülümsedi ve çirkin beyaz fichu'yu boynundan çekti.

Gözlerini kırpıştırdı ve sanki hiç görmemiş gibi korsajının sade, kare yakasına baktı. Belki de görmemişti. Belki de bir rahibe gibi karanlıkta giyinmişti. "Ne yapıyorsun?"

İç çekti. "İtiraf etmeliyim ki naifliğiniz beni şaşırtıyor. *Nasıl oldu da* altı yaşından yirmi yaşına geldin ve hiç kimse seni baştan çıkarmaya çalışmadı? Bu konuda iki fikrim var: Bir, hemcinslerime ve onların sizin baştan çıkarıcı çağrınıza kulak asmamalarına duyduğum şaşkınlık. İki, masumiyetinizin gerçekten de *masum* olduğunuza işaret edebileceği düşüncesiyle sevinç. Bunun beni neden bu kadar heyecanlandırdığını bilmiyorum - bakirelik daha önce hiç özel bir hevesim olmamıştı. Belki de ortamdan kaynaklanıyordur. Kim bilir şehvet düşkünü atalarım burada kaç bakirenin kızlığını bozdu? Ya da," dedi önlüğünü ustalıkla çözüp bir kenara fırlatırken, "belki de sadece sizsiniz."

"Ben..." Sözleri kesildi ve sonra, ilginç bir şekilde, derin bir gül gibi kızardı. Pekâlâ. *O* zaman *bu* soru çözüldü. Onun küçük bakiresi gerçekten de bir bakireydi. "Ne?"

"Sanırım sensin," diye itiraf etti, çenesinin altındaki iğrenç mafya şapkasını bağlayan ipleri çekerek.

Kadın çılgınca bir hamle yaptı ama adam daha hızlıydı, *sonunda* ve büyük bir memnuniyetle o lanet şeyi kaptı. Onu, yarım yılını ve oldukça yüklü miktarda parasını aldığı bir eşten mahrum bırakmış olabilirdi, ama Tanrı adına, onun korkunç şapkasını çıkarmıştı.

Ve altında.

"Ah, *Séraphine,*" diye nefes aldı, büyülenmişti, çünkü saçları simsiyahtı.

Kömür karası, gece kadar siyah, kendi ruhu kadar siyah, sol gözünün hemen üzerindeki beyaz bir çizgi dışında. Ama saç tellerini bükmüş, örmüş ve işkence etmişti, onları başına sıkıca bağlamıştı ve parmakları onları serbest bırakmak için kaşınıyordu.

"Yapma!" dedi, sanki onun ne istediğini biliyormuş gibi, elleri saçlarını örtmek için havalandı.

Adam gülerek onları bir kenara fırlattı, bir iğneyi oradan, bir iğneyi buradan çekti, kız küçük bir kız gibi ciyaklayıp ondan uzaklaşırken ve çılgınca parmaklarından kurtulmaya çalışırken onları dikkatsizce halıya bıraktı.

Dondurucu bir bozkırda bir saat geçirip onu bir tepenin dibinde boynu kırılmış bir halde ölü bulup bulamayacağını merak etmeseydi ona acıyabilirdi.

Saçları bir anda aşağıya indi, yuvarlanan bir kütle, karışık ve ağır ve neredeyse beline kadar indi.

"Harika," diye mırıldandı, iki eliyle tutup kaldırdı.

Ocağın yanındaki duvara yaslanmıştı, nefes nefese kalmıştı, yüzü kıpkırmızıydı ve çılgınca ona bakıyordu. "Yağlı. Yıkamam lazım."

Ona nazikçe gülümsedi. Onu bu kadar kolay vazgeçirebileceğini mi düşünmüştü? "Biliyorum.

Neden banyoyu hazırladığımı düşündün?"

Gözleri büyüyerek banyoya baktı, sonra tekrar ona döndü.

Başını salladı. "Bu senin için. Yılın bu zamanı bozkır soğuk olur -fırtına olmasa bile- ve buna ihtiyacın olacağını biliyordum. Şimdi su ılıklaşmadan üzerindekileri çıkaralım."

Kadın kıpırdamadan dururken, göğüsleri parmaklarının altında titreyerek yükselip alçalırken korsajındaki gizli kancaları açmaya başladı. Vahşi bir hayvanı soymak gibiydi. Ya da bir an için hareketsiz durmayı kabul etmiş bir meleği. Yapacağı yanlış bir hareket onu ürkütüp kaçmasına neden olabilirdi.

Gözlerinin içine bakarak gülümsedi, sikinin pantolonunun yırtmacına doğru sert ve sıcak bir şekilde bastırdığının farkındaydı. Saçları toprak ve kadın kokuyordu. Onun öz kokusunu parfümlerle değiştirmekten neredeyse nefret ediyordu.

Ama donuyordu. Bunu parmaklarındaki buzda, yanaklarındaki soğukta hissetmişti. Onun ısınmasını istiyordu.

Yanan melek ateşinin sönmesine izin veremezdi.

Elbisenin korsajını açtı ve sade, mantıklı kalçalarını ortaya çıkararak kollarından aşağı sıyırdı. Parmaklarının bir hareketiyle eteklerini ve iç

etekliklerini çözdü ve içinden çıkmasına yardım etti. Ayaklarının dibinde diz çöktü.

bir dük, o ise bir hizmetçiydi ve çamurlu tokalı ayakkabılarını ve yün çoraplarını çıkardı. Sonra ayağa kalktı ve son derece pratik olan kalçalarının bağcıklarına uzandı ve nefesinin hızlandığını fark etti, çünkü artık göğüslerinin üst kısımlarını gerçekten görebiliyordu, dolgun ve kombinezonunun üzerinde tümsekli. Saçlarının abanoz renginin aksine soluk fildişi rengindeydi.

Kadının askılarını gevşetip başının üzerinden çıkardı ve kadın, sol omzunda küçük, düzgün bir yama bulunan yıpranmış kombinezonu içinde durdu. İnce kumaşın arasından, soğuktan kararmış ve sivrilmiş meme uçlarını görebiliyordu ve bu manzara belki de sefahat dolu hayatında gördüğü en erotik manzaraydı.

Adam her ihtimale karşı elini kızın üst koluna koymuştu ama kız kaçmadı. Çenesini kaldırıp adamın gözleriyle buluştu ve adam dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

Aleti nabız gibi atıyordu.

Ne yapmak istediğini tekrar gözden geçirmesi gerekebilirdi. Bir şehidi, bir engizisyoncuyu, ateşli bir başmeleği, hatta bir bakireyi yatağa atmak... Bu biraz sıra dışı olabilirdi, değil mi?

Bir adam böyle bir olaydan sonra kendini bir şekilde değişmiş bulabilir mi? Ne garip bir düşünce.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmak için geniş ve aç bir şekilde sırıttı ve kombinezonu kızın başına geçirdi.

Çıplak duruyordu: yumuşak beyaz göbeği açıktaydı, dolgun göğüslerinde yakut meme uçları sivrilmişti, kıvrımlı, solgun kalçalarının tepesinde siyah bir çalı vardı. Chatelaine'i, miğferi, zırhı yoktu ve örtünmeyi reddediyordu.

Bunun yerine omuzlarını geriye attı ve onun bakışlarına meydan okuyarak karşılık verdi. Ve o anda içinde bir şey sıkıştı.

"Ah, Séraphine," diye mırıldandı ona, onu kollarının arasına aldı, tüm o yumuşak, beyaz teni hissederek, "bu gece seni nasıl becereceğim."

"Benim adım Bridget," dedi.

On İkinci Bölüm

Kral Kalpsiz gözlerini kıstı. Pek çok büyücü, doktor ve kahin onun kalbini bulmaya, kalbini yeniden yapmaya ya da ona bir kalp hediye etmeye çalışmıştı. Hepsi de başarısız olmuştu.
"Pekâlâ," dedi kral, saray mensuplarının geri çekilmesine neden olan alçak bir sesle. "Eğer kalbimi bulursanız sizi ve kızınızı serbest bırakacağım. Eğer bulamazsanız, ikinizin de kafasını kestirip kalenin üzerine koyduracağım.
kapılar."...

*-Kalpsiz Kral'*dan

"*Bridget?*" Val beş dakika kadar sonra hayretle, "Bridget," dedi.

Bunu üçüncü ya da dördüncü kez söylüyordu ve her seferinde sesi biraz daha dehşete düşmüş gibi çıkıyordu.

Bridget onu görmezden gelmeye karar vermişti. İçinde oturduğunda omuzlarına kadar gelen ve dumanı tüten sıcak suyla dolu gerçek bir bakır küvette banyo yapmak bir lükstü. Sırf Val ilk ismiyle ilgili bir sorun yaşıyor diye bunun boşa gitmesine izin vermeyecekti.

"Ama *Bridget,*" diye itiraz etti ona. Paltosunu silkmiş ve küvetin yanına bir sandalye çekip oturmuştu; üzerinde tam kollu, dantel süslemeli ince keten bir gömlek ve serülan mavisi altın işlemeli bir yelek vardı. Adam onun ismiyle bu kadar meşgul olmasaydı çok daha mahcup olacaktı. "*Kesinlikle* emin misiniz?"

"Evet." Küvette biraz daha alçaldı ve ılık suyun kollarının üstünden geçmesine izin verdi. Burası gerçekten de cennet gibiydi. Her zaman tuhaf saatlerde banyoya çağırmasına şaşmamalıydı. Elinden gelse her gün bir tane alırdı.

"Ama bu bir İrlanda ismi," dedi. "Ve bana İngiltere'nin kuzeyinden - pratik olarak İskoçya'dan- geldiğinizi söylemiştiniz."

Başını arkaya yatırıp suyun altına battı ve su kulaklarını tıkadığı için adamın sözleri boğuklaştı.

"-İrlandalı değilsen tabii. İrlandalı mısın?"

"Hayır." Güzelce öğütülmüş sabuna uzandı ve sonra gölgeli uşak babasını hatırlayarak ekledi: "En azından benim bildiğim kadarıyla yok."

"Çok uyumsuz bir isim. *Brid-get*. *Brid-get*. Brigitbrigitbrigit. Neredeyse bir kuş sesi gibi. Çalıların arasında yaşayan ve sürekli cıvıldayarak pikniği mahveden o sinir bozucu kuşlardan biri. Çok pikniğe gittiğimden değil. Brigitbrigitbrigit."

Sabun gül kokuyordu ve ellerinde pürüzsüz ve kremsi bir hal almıştı. Sabunu saçlarına sürdü, günün kirinden, soğuğundan ve korkusundan sonra verdiği bu güzel his karşısında neredeyse inleyecekti. Gözlerini kapadı ve parmaklarının uçlarıyla kafa derisine masaj yaparken sabunun kokusunun ve onun boğuk sesinin üzerinde yuvarlanmasına izin verdi.

Gerçekten çok güzeldi.

Ama gözlerini açtığında Val'in isminden şikâyet etmeyi bıraktığını gördü. Bunun yerine bakışları ona sabitlenmişti, gözleri yavaşça kollarından aşağıya, boynuna ve daha uzağa, göğüslerinin suya değdiği yere doğru ilerliyordu. Uzun bir süre sadece göğüslerine baktı ve kadın kalbinin nabzının, kolundan damlayan suyun ve serin havada gerilen göğüs uçlarının farkına vardı.

Sonra masmavi bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi, parlıyordu ve niyetliydi ve kadın onun sözlerini hatırladı. *Bu gece seni nasıl becereceğim.*

Kalbi gümbür gümbür atmaya başlarken dudakları aralandı. "Saçını durulamana yardım edeyim."

Sesi derinleşmişti ve bu, kadının karnında bir şok etkisi yarattı. Ayağa kalktı ve ocağın üzerinde duran sürahinin yanına gitti. Kadın arkasını dönmedi ama adamın arkasında hareket ettiğini duyabiliyordu ve hayatında daha önce çok nadiren bekletildiğini fark etti, o da asla bir beyefendi tarafından bekletilmemişti.

"Biraz öne otur." Birden yaklaştı. "Gözlerini kapat ve başını arkaya eğ."

Su kafa derisinin üzerinden ılık ve yatıştırıcı bir şekilde akıyordu ama yine de tüyleri diken diken olmuştu.

"Bir kez daha, sanırım," dedi, sesi çok yakındı, elleri büyük ve

emin ve tekrar doldurdu. "İşte."

Arkasına yaslandı ve titreyen parmaklarıyla saçlarındaki suyu sıktı. Adamın sürahiyi yere bıraktığını duyabiliyordu ve ne yapacağından emin değildi. Bu, daha önce yaşadığı ya da hayal ettiği tüm deneyimlerin o kadar dışındaydı ki...

Bridget boğazını temizledi ama konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. "Saçım için bir bez uzatabilir misiniz?"

"Bana bırak." Başına ustalıkla bir bez sararak temiz saçlarını suyun dışında tuttu. "Şimdi bir Osmanlı sultanı gibi görünüyorsun." Parmakları kızın ensesinde oyalandı, okşadı.

Gözlerini kapattı, meme uçlarının zonkladığını hissetti. Tanrım, daha ona dokunmamıştı bile.

Nefes aldı ve gülümsemeye çalıştı ama çok gergin olduğunu fark etti. "Kendimi kurulayabileceğim başka bir bez var mı?"

Parmakları, yanağını parmak eklemlerine dayayarak yeniden otururken ayrıldı. "Ama sen yıkanmamışsın, tatlı *Brid-get.*" Adının *t'sini* dilini şaklatarak söyledi. "Eminim kaçırmak istemezsin..." Bakışları artık bulanıklaşan suyu delip geçiyor gibiydi, sonra yükselip şeytani bir parıltıyla kendi gözleriyle buluştu. "Şey, *her şey.*"

Boğazından sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Onu *izlemek* istiyordu -zaten izliyordu- sanki şehvetli, güzel bir periymiş gibi. Boş zaman ve zevk düşkünü bir kadın.

Bridget yutkundu. Bir ibrik ve lavaboyla yıkanmaya alışkındı. Bunu bu büyük banyoda yapmak ne kadar da şehvetliydi. Onu buna o yönlendirmişti-oh, çıplaklık değil, daha sonra onun yatağında yapabilecekleri değil. Hayır, tam burası. Kelimenin tam anlamıyla tensel hazzın tadını çıkarıyordu. Sıcak suyun, yumuşak sabunun, hafif kokunun, kendi tenini hissetmenin, saçlarının açık ve *temiz olmasının verdiği haz*.

Gerçekten bu kadar ucuza satın alınabilir miydi?

Ama yine de küçük değildi. Bu değildi. Böyle düşünen başkalarına hizmet etti. Ağzına kadar sıcak suyla dolu bir küveti olağandışı bir şey olarak görmeyen, çünkü suyu taşımak, ateş yakmak, testileri doldurmak ve onları birbiri ardına merdivenlerden yukarı taşımak zorunda kalmayan, kanlı, sırt yıpratıcı bir iş.

Arada durdu.

Her iki tarafı da görüyordu: bir çırpıda çağrılan lüks hayat

ve bunu mümkün kılan emek, alın teri ve *çalışma.*

Ayrıca. Kendini satmıyordu. Bunu biliyordu. *O da bunu biliyordu*. Başkaları aralarındaki şeyin para olduğunu düşünse bile, *o* bundan çok daha karmaşık olduğunu biliyordu.

Bu sonuca vardıktan sonra kollarını başının üzerine uzattı, buharın ve etrafını saran gül kokusunun tadını çıkardı ve satirin bakışlarıyla açık yüreklilikle karşılaştı.

Ve *gülümsedi*.

Egzotik masmavi gözleri genişledi ve "Ah, Séraphine, *muhteşemsin,*" diye mırıldanırken kaşları kalktı.

El bezini alıp ıslattıktan sonra boynuna sürmeden önce güzel sabunun üzerinden tekrar geçirirken gülümsemesi kaybolmadı.

Cennet.

"Daha temiz su var mı?" diye sordu.

"Daha fazlası için zili çalabilirim," diye yanıtladı sesi

boğuklaşarak. "Lütfen."

Ayağa kalktı ve kapıya gitti, kapıyı sadece dışarıdaki biriyle, muhtemelen uşaklardan biriyle konuşacak kadar açtı. Bir an için diğer hizmetkârların ne düşüneceğini merak etti ve sonra omuz silkti.

Bunu zaten biliyordu.

Bir tepsi yemekle geri geldi.

"Buraya başka bir erkeğin girmesine izin vermeyecek kadar kıskanç olduğum için uşak rolü oynamak zorundayım gibi görünüyor."

Biraz şaşırarak başını kaldırıp baktı. Kendi çıplaklığı konusunda hiç endişelenmemişti. "Teşekkür ederim."

Sandalyeye yeniden yerleşti, bu kez arkasına yaslandı, gözleri yarı kapalı, bacakları iki yana açılmıştı. "Bir şey değil."

Pantolonunda bir kalınlık vardı. Bir an için anlamsızca baktı.

Sonra bakışları onunkilerle buluşmak için yükseldi.

Ateşin yandan aydınlattığı yüzü, bir peri prensininki gibi güzel ve uhreviydi; gözleri parıldarken dudakları kıvrılıyordu. Sol elini kayıtsızca salladı. "Lütfen. Devam edin."

El bezini alıp tekrar ıslattı ve ılık suyu köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. Güllerin kokusu onu sardı, baş döndürücü, neredeyse ezici.

Adamın nefes alışının derinleştiğini duyabiliyordu ama ona bakmaya cesaret edemedi.

Sabunlu su göğüslerinin arasından aktı ve el beziyle onu takip etti, nazikçe ovaladı, her göğsünün altını ve sonra kollarının altını süpürdü. El bezinin suda ıslanmasına izin verdi ve sonra sıkarak çıkardı. Yıkamak için kolunu kaldırdı.

Teni ateş ışığında altın gibi parlıyordu.

Kapı çalındı ve Val içinden küfürler savurdu.

Adam kapıyı açmak için ayağa fırladığında kendi kendine gizlice gülümsedi. Bu, içinde bulmayı hiç düşünmediği tuhaf bir heyecandı. Kendisi yıkanırken Montgomery Dükü'nü büyülemek.

Adam sıcak su dolu sürahiyi bırakıp yerine oturduğunda diğer kolunu yıkıyordu. Adamın yüzünü buruşturduğunu ve rahatlamak istercesine bacaklarını daha da açtığını gördü ve bu da çenesini eğip tekrar gülümsemesine neden oldu. Ah, çok kötüydü, ama onu bu çöküş dünyasına çektiği için sadece kendini suçluyordu. Ev kadınlığı süslerini üzerinden sıyırdığı için. İçindeki kadını ortaya çıkardığı için.

Ona ne olduğunu açıkladığı için.

El bezini duruladıktan sonra iyice sabunladı ve ayağını küvetin kenarına dayayıp ayak parmaklarını iyice ovdu.

Nedense *o* zaman inledi.

Hafif bir şaşkınlıkla ona baktı, ki bu bir hataydı.

Başı geriye eğikti, onu izlerken gözleri alçaltılmış kirpiklerinin altında masmavi yarıklar halindeydi. Alt dudağı güçlü, beyaz dişlerinin arasına sıkışmıştı ve yanakları hafifçe kızarmıştı. Bir kolu başının arkasında sallanıyordu, diğeri ise...

Diğeri ise elinin topuğuyla pantolonunun paçasına bastırıyordu.

Yutkundu, içinde sıcaklığın yükseldiğini hissetti.

"Ah, Séraphine," diye fısıldadı. "Dolgun küçük ayak parmakların, ayak tabanının kavisi, tatlı baldırının kıvrımı..." Acı çekiyormuş gibi inledi ve tekrar sakinleşmeden önce sandalyede *kıvrandı.* "Sanırım o bezle benimle maksatlı olarak alay ediyorsun. Yemin ederim: Eğer bunu bir kez daha yaparsan sana unvanımı ve tüm değerimi vereceğim."

Sesi çok ciddiydi.

Elindeki bezi yavaşça ayak bileğinin üzerinden geçirip bacağının yuvarlak baldırına doğru çekti.

Ürperdi.

Ne zaman böyle bir güce sahip olmuştu ki?

Bacağını kaldırdı ve dizinin arkasını yıkadı, süslemeden veya baştan çıkarmadan ve dişlerini sıktı ve bileğini pantolonundaki şişkinlikte döndürdü.

Dikkatle o bacağını indirdi ve diğer ayağını küvetin kenarına doğru kaldırarak her bir parmağını aynı özenle yıkadı. Suyun sıcaklığı ve sabunun gül kokusu onu neredeyse uykulu hale getirmişti. Gevşek ve yavaş. Ortasında yumuşak, sıcak ve sıvı bir his vardı ve bacaklarını yıkamayı bitirdikten sonra, adam sandalyesinde nefes nefese kalıp mırıldanmaya başladığında, gözlerini kapatıp el bezini suyun altına daldırdı.

Karnının üzerinden, buklelerinin arasından, bacaklarının arasından. Kalçalarını eğdi, bezi yarığında döndürdü, kıvrımlarını ayırdı, nazikçe aşağı doğru ovdu ve sonra tekrar yukarı, tepedeki o küçük kas, sinir ve deri topluluğuna doğru. Elindeki bezle o noktayı nazikçe daire içine aldı ve ağzının kenarlarında bir gülümseme hissetti. Çok sıcak, çok temiz, çok çok iyi...

Adam büyük bir çığlık attı ve ardından kadın küvetten çıkarıldı, her yerinden sular akıyordu. Ateş tısladı ve kadın elindeki bezi bir sıçramayla banyo suyunun içine bıraktı.

Onu kocaman bir kurulama bezine sardı ve devasa yatağa taşıdı, bu arada sürekli konuşuyordu. "Séraphine, Séraphine, *Séraphine*. Beni delirtecek misin? Aklımı saman çöpü gibi savurup atacak mısın? Beni bir insan kabuğu olarak mı bırakacaksın, beyni ve ruhu kırılmış, içi boşaltılmış, akılsız bir *keçi* gibi sadece zonklayan bir iğneyle mi bırakacaksın? Merhamet et, yalvarıyorum, ey chatelaines ve sevimsiz bonelerin sireni! Bırak aç ağzım senin tatlı etinle ziyafet çeksin. Özlem dolu spermlerle çalkalanıyorum."

Adam onu yeni yıkanmış çarşafların üzerine, hâlâ havluya sarılı bir şekilde yatırırken ona baktı ve adamın yarı çıldırmış gibi görünmesi, gözlerinin parlaması, kaşlarının ışıldaması, ince burun deliklerinin alevlenmesi ve güzel ağzının sert bir çizgi halinde olması dışında *gülecekti. Küstah* gülümsemeleri, kayıtsız hareketleri ve zarif tembelliği gitmişti.

Hâlâ yeleği ve abartılı bir şekilde dalgalanan gömleğiyle onun üzerine diz çökmüştü, kasları gergindi, bütün sinirleri gerilmiş gibiydi.

Tehlikeli.

Böyle biri miydi? Her şeyin altında, çıplak adam? Sevişirken böyle miydi? Gülen bir aristokrat değil, en ilkel dürtüleri tarafından zorlanan bir adam mıydı?

Başka kadınlarla da böyle miydi?

Büyülenmiş ve tahrik olmuş bir halde, adamın dantelle örtülü parmaklarını uzatıp kumaşı üzerinden çekmesini ve onu koza örmüş bir kelebek gibi açmasını izledi.

"Tanrım," dedi, "*Tanrım.*"

Adam kadının boğazına saldırdı ve kadın bu ani hareketten o kadar ürktü ki ciyakladı. Adam ağzını açmış, diliyle onu yalıyordu ve kadın inledi, eğildi, pembe ipek mantolar ve siyah kadife fiyonklar giyen adamın bu olup olmadığını çılgınca merak etti. Bu çok *basit,* çok hayvani görünüyordu. Tanıdığını sandığı o kibar aristokrata hiç benzemiyordu.

Köprücük kemiğini ısırdı, bir göğsünü yaladı ve bir meme ucunu açıkça emdi, güçlü ve ani bir şekilde çekti.

Başını tuttu, sağlam bir yatakta yatmasına rağmen düşecekmiş gibi dengesi bozulmuştu. Saçları ellerinin altında ipeksi bir hal almış, parmaklarının etrafında kıvrılmıştı.

Ama sonra geri çekildi, göğüslerinin altını, her birini ve karnını dilledi, göbeğini ağzına almak için durakladı ve sonra bacaklarını ayırdı, çevikçe arasına tırmandı ve labialarını genişçe parmakladı.

Nefes nefese kaldı. "Ben... bekle-"

Ama çoktan ağzını onun etine dayamış, sanki onu gerçekten yemeye niyetliymiş gibi kabaca yalamaya başlamıştı.

O asla... yani...

Çığlık attı, sert ve hızlı bir şekilde boşalırken sesi bastırmak için elini ağzına soktu.

Ama durmadı. Şimdi diliyle klitorisine bastırıyor, sıkıca çevreliyordu ve başparmakları... başparmakları da onu okşuyor, daha derine iniyor, bir kez açıkça içine girip sonra tekrar çıkana kadar nazikçe arıyordu. Aşağıya doğru öptü, başparmağının etrafını yaladı, girişinin etrafındaki eti dilledi, yavaşça zevki yeniden inşa etti ve öyle görünüyordu...

Gözlerini açtı, sersemlemiş bir şekilde hiçbir şeye bakmıyordu, hazzın yuvarlanışını hissediyordu...

Sanki bunu sonsuza dek yapabilirmiş gibi görünüyordu. Sanki yaptığı şeyden zevk alıyordu - ne kadar alçakça, ne kadar *pis bir* şey.

Sanki ona yaptıklarını *seviyordu.*

Bu düşünce onu enfes bir şekilde sarstı ve gözlerini kapattı.

bacaklarını yarı yukarı çekerek. Adam... Şimdi iki eli adamın güzel saçlarına dolanmıştı, kurdele bir şekilde gitmişti ve adam klitorisini emiyordu ve kadın ağlıyordu, inliyordu, tekrar boşalırken, bu sefer uzun, neredeyse acı verici bir bükülme dalgasıyla.

Oh, Tanrım.

Bir şeyler yapıyordu, hareket ediyordu ama kemiklerini kaybetmişti ve gözlerini ancak yarı açabiliyordu.

Tam zamanında kafasını kaldırıp adamın diz çöktüğünü, gözlerinin parladığını ve pantolonunu yırtıp açtığını gördü. Penisi koyu kırmızıydı ve öfkeyle kalkmış, göbeğine kadar dikilmişti. Adam kadının kalçalarını yakaladı ve onu kucağına kadar çekti, sonra eğildi ve tören yapmadan kendini kadının içine soktu.

"Şimdi," diye homurdandı, hiç zarafet, hiç kibarlık yoktu. "*Şimdi* benim için tekrar gel."

Kalçalarını döndürürken, gözleri kızın üzerinde, sanki çöldeki son su damlasıymış gibi onu izliyor, bekliyordu.

Sanki tek yaşam umudu oymuş gibi.

Kalın siki, kadın çıplak ve yayılmış bir halde, şehvetine pagan kurbanı olarak yatarken ona sürtünüyordu.

Dudakları ayrıldı ve nefes nefese kaldı, daha hızlı, daha sert bir şekilde içine itti. "Gel."

Başını çarşaflara doğru salladı, göğüsleri kabarmıştı. Kendini karıncalanıyor, titriyor, hızlanıyor, sanki damarlarında şimşekler çakıyormuş gibi hissediyordu.

Başı omuzlarına yaslandı, kalçaları hâlâ itiyordu, elleri onu kendine bağlarken sertçe poposuna bastırıyordu. "*Lütfen.* Gel."

Elini, penisinin içine girip çıktığı uyluklarının **birleştiği** yere götürdü ve kendine dokundu.

Ama elini savurdu, parmaklarının yerine başparmağını geçirdi ve sertçe bastırdı.

Ve çığlık atarak eğildi, şimşek merkezinden parladı, uzuvlarından kıvılcımlar saçarak parmak uçlarından dışarı fırladı.

Akkor gibiydi.

Adam, ağır ve erkek bir şekilde kadının üzerine çöktü, bacaklarını dar kalçalarının etrafından yukarı çekti ve bir, iki kez kadının içine girdi.

Aleti kadının içinde sarsıldı ve kadın adamın vücudundaki her kasın gerildiğini hissedebiliyordu. Adam ölmek üzere olan bir adam gibi kulağına doğru inledi ve sonra hissiz ve gevşek bir şekilde düştü.

Ve onu yorgun uykusuna kadar takip ederken, onun tek kelimesini duydu: *Benimkini.*

BU SABAH COPERNICUS Shrugg, yüksek yakalı, uzun, koyu kırmızı bir yeleğin üzerine kahverengi bir ceket giymişti, her ikisi de pahalı malzemedendi ama öyle bir kesimi ve o kadar az süslemesi vardı ki neredeyse Püriten tarzındaydı. Buna karşılık beyaz peruğunda, hüzünlü tazı yüzünü çerçeveleyen bir sıra narin küçük bukleler vardı.

Hugh bakışlarının sürekli o masalsı buklelere kaydığını fark etti.

Shrugg çay doldururken kaşlarını huysuzca birbirine vurarak, "Meselenin bittiğini sanıyordum, Majesteleri," diyordu. St James Sarayı'ndaki ofisindeydiler ama bu kez gizlice çağrılmadığı için Hugh ön girişten yararlanmıştı. "İşler istediğimiz gibi gitmedi ama sen elinden geleni yaptın ve kendisi de bu işin bitmesinden memnun."

İkisi de refleks olarak başlarının üzerine baktı.

Hugh'nun bakışları tekrar diğer adama kaydı. "Ama öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Shrugg ona bir fincan çay uzatarak sordu.

Hugh başıyla teşekkür etti, gerçi çayı hiç sevmezdi. Arkasına yaslandı, kırılgan çay fincanını büyük elinde dikkatle tuttu. "Bazı gizli sorgulamalar yaptım."

"Ve?"

Hugh dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Mektuba baktın mı? Montgomery'nin Kral'ın onayına karşılık teslim ettiği mektuba?"

Shrugg gergin görünüyordu. "O yok edildi. Bunun bir anlamı olamaz -"

"Shrugg," dedi Hugh.

Diğer adam konuşmayı kesti.

"Benimle dalga geç. Mektupta ne yazıyordu?"

Shrugg dudaklarını yaladı ve Hugh'ya ilerlemesini işaret etti. Hugh iç çekti ve eğildi.

Yaşlı adam kısık sesle fısıldadı. "Prens William'ın kendi el yazısıyla yazılmış, Kaos Lordları'ndan ve bir sonraki toplantılarından bahseden bir mektuptu. İki ahlaksız aristokrattan ve bir kiliseye yapılan saygısızlıktan bahsediyordu.

tarafından şeytani ayinler. Orada "-Shrugg yüzünü buruşturdu-"bir daha ziyade bir kızın bekaretinin bozulmasıyla ilgili grafik referans."

"Ve?"

Shrugg bakakaldı. "Ve? Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri? Bu yeterli değil mi?"

"Prens William'ın kabul töreninden bahsedildi mi?" "Hayır,

hatırladığım kadarıyla hayır. Neden sordunuz?"

"Çünkü," dedi Hugh acımasızca, "kaynaklarıma göre Kaos Lordları her zaman yeni üyeler için bir kabul töreni düzenler. Ve kabul töreninde her ne olursa olsun, adamı sonsuza dek Lordlara bağlıyor."

Shrugg başını salladı. "Ben-"

Hugh sabırsızca, "Kahretsin dostum, *düşün,*" dedi. "Ne yaparlarsa yapsınlar, inisiye Kaos Lordları'ndan ayrılmaya korkuyor, çünkü hem iğrenç kabalaya dahil olduğunu hem de inisiyasyon sırasında yapılan korkunç eylemi başkalarına bildirecekler ve *Montgomery bu bilgiye Prens William* hakkında sahip. İsterse Kral'a hala şantaj yapabilir."

"Ben..." Shrugg gözlerini hızla kırpıştırdı. "Anlayamadım. Bize mektubu o verdi. Şantaj malzemesi buydu."

"Ama Montgomery'nin elindeki *tek* şantaj malzemesi bu muydu?" Hugh elindeki zarif çay fincanını masanın üzerine bıraktı ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak yüksek sesle düşünmeye başladı. "Montgomery her zaman bir şeyler saklar -çoğu şantajcı öyle yapar- ve itiraf etmelisin ki teslim *ettiği* mektup, senin anlattığına göre, kulağa son derece zayıf geliyor."

"Ama kızlık bozma..." Shrugg mırıldandı.

Hugh ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Eğer kızların bekaretini bozmak şantaj malzemesi olsaydı, tüm aristokrasi ceplerini boşaltmak zorunda kalırdı. Hayır"-başını salladı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve çıkardığı protesto gıcırtısını duymazdan geldi-"tüm bu mesele başından beri bir karmaşa. Çoğunlukla benim hatam, farkındayım - Montgomery'nin evini soymaya çalışmamalıydım, gerçi o sırada fazla seçeneğim yoktu - ama onu zehirleme emrini kim verdiyse tam bir aptaldı."

Shrugg başladı. "*Ne?*"

"Ah. Bunu bilmiyordun, değil mi?" "Hayır, tabii ki bilmiyordum."

Hugh bir kaşını kaldırdı. "Montgomery üç gün boyunca kusmuş ve titremiş. Anladığım kadarıyla neredeyse başaramıyordu."

Yaşlı adamın gözlerinde bir an için sanki kafasında hesap yapıyormuş gibi belirsiz, hesapçı bir bakış vardı.

"Öyle olmalı..." Ancak Shrugg'ın söylemek üzere olduğu isim, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığında kesildi. Başını iki yana salladı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Kendi bilgi çemberleri olan sonradan görmeler, iyilik için yarışırlar. Birisi tüm bu entrika ve diplomasiyi bir kenara bırakıp sorunun kaynağına inebileceğini düşünmüş. Kelimenin tam anlamıyla, ne yazık ki."

"Evet, bir de başarılı olduğunu düşünün," diye cevap verdi Hugh. "*Bu* Montgomery'ye ve onun aracılığıyla da muhtemelen Prens William'a olan ilgiyi artırmaktan başka bir işe yaramazdı. Şantaj mektuplarını nereye koyduğunu kim bilebilir? Ya bir iş adamıyla birlikteyse ve öldüğünde yayınlanacaksa? Her şey yüzümüze patlayabilirdi."

Shrugg bu düşünce karşısında gerçekten ürperdi.

"Hal böyle olunca," diye mırıldandı Hugh, "bize de uşağa ne olduğunu merak etmek kalıyor."

"Ben... ne?"

Hugh ona baktı. "Uşak, muhbirim ve birinin parayla tuttuğu zehirci. Kayıp ve ona ne olduğuna dair para yatıracağım."

"Kesinlikle hayır." Shrugg gerçekten üzgün görünüyordu, bu da Hugh'yu oldukça eğlendiriyordu, adamın bulunduğu pozisyonda hayatı boyunca ne kadar çok skandal ve entrika görmüş olabileceğini düşününce. "Montgomery bir *dük*. Katil olamaz."

Hugh omuzlarını kaldırdı. "O aynı zamanda bir şantajcı. Seçme şansı verilse pek çok kişi ilkini ikincisine tercih eder."

Shrugg'ın dudakları bembeyaz olmuştu. "Yüce Tanrım."

"Muhtemelen Thames Nehri'nin dibindedir," diye düşündü Hugh. "Eğer yeterince ağır olsaydı."

Kısa bir sessizlik oldu.

Shrugg sonunda kırdı, kenarları biraz yeşil görünüyordu. "Ne... ne yapmamızı önerirsiniz, Majesteleri?"

Hugh kaşlarını kaldırdı. Bunun çok açık olduğunu düşünebilirdi ama Shrugg gibi bir masa başı çalışanı için öyle olmayabilirdi. "Peşinden gitmem gerekecek, değil mi?" Ayağa kalktı ve Shrugg'ın küçük buklelerine baktı. "Montgomery Dükü durdurulana kadar dinlenemeyiz." Bir an daha düşündü ve ekledi, "Ve Kaos Lordları da."

VAL soğuk, boş bir yatağa ve inanılmaz derecede aptalca bir şey yaptığının farkına vararak uyandı.

Bu garip bir duyguydu, nadiren de olsa bir kararından ya da eyleminden pişmanlık duyardı.

bir kez yapıldı. Neden zahmet ettiniz? Olan olmuş, değişen bir şey olmamıştı. Ama bu seferki... bu seferkinin peşini bırakmayacağını hissediyordu.

Peki o hangi cehennemdeydi?

Başının yanındaki girintili çıkıntılı yastığa baktı. Bütün gece kollarında sıcak bir bedenin, beline sımsıkı sarılmış, sıcak ve yumuşak yuvarlak kalçaların anısı vardı, ya şimdi?

Şimdi sadece soğuk vardı.

Onu uyandıran şeyin soğuk olduğunu ve bunun da onun hatası olduğunu belli belirsiz hatırlıyordu.

Ayağa kalktı ve önceki geceden kalma soğuk yemek tepsisinin üzerinde duran iblis kedinin yeşil gözleriyle karşılaştı. Dişlerinin arasında bir tavuk kanadı vardı ve bağırması üzerine aşağı atlayıp çatlak kapılardan dışarı fırladı.

Soyunma odasına açılan iç kapı açıldı ve Mehmed ile köpek koşarak içeri girdi. Köpek hemen tepsiye koştu ve yemeğin geri kalanını yutmaya çalıştı.

"Dük!" Mehmed, teriyeri tepsiden uzaklaştırmak için boşuna çabalarken haykırdı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Val elini başının üzerinde gezdirerek saçlarındaki düğümleri hissetti. Dün gece onu dillerken parmaklarını saç buklelerine geçirmişti. Tuzun, kadının ve arzunun tadını almıştı.

Yataktan kalkarken bu anıyı bir kenara itti. Hâlâ bir gece önceki kıyafetlerini giyiyordu, buruş buruştu ve -kolunun altından kokladı

-Üzücü bir şekilde kokuyordu. Şalvarının düğmelerini ilikledi.

"Uşakları çağır. Küveti boşaltsınlar ve taze sıcak su, çay, yumurta göndersinler." Elini sabırsızca salladı. "Ve her zamanki şeyler. Kahretsin, Bayan Crumb nerede?"

Mehmed omuz silkti. "Bilmiyorum Dük. Onu yatağa götürüyorsun, ha? Belki şimdi onu sultanın yaparsın?"

"Ne?" Kapıya gidip dışarıdaki uşakla konuşurken Val bir süre dalgın dalgın çocuğun ardından baktı.

Döndüğünde Val kaşlarını çatmıştı. "*Düşes*. Ve hayır, Bayan Crumb

benim düşesim olmayacak. O lanet olası bir kahya." Saçındaki o beyaz çizgiye rağmen. *Oh, Séraphine, benden ne sırlar sakladın...*

Mehmed bir gece öncesinden kalan döküntüleri toplamaya başladı. "Birçok büyük sultan haremin en alt kademelerinden gelir. Hareme ilk girdiklerinde köledirler."

"Evet, ama orası Osmanlıların hüküm sürdüğü topraklar. Burası tamamen farklı olan İngiltere," dedi Val, giderek daha sinirli hissederek. "Ayrıca biz zavallı Hıristiyanlara bir eş verilirken onlara üç eş veriliyor."

"Hıristiyanlar için çok üzücü," diye onayladı Mehmed. "Belki Müslüman olursun, değil mi? O zaman Bayan Crumb'ı ve iki kişiyi daha eş olarak alabilirsin."

Val yüzünü buruşturdu. "Teşekkür ederim Mehmed, ama ben sünnet derimi olduğu yerde seviyorum. Bu fiyat benim zevkime göre oldukça yüksek. Muhtemelen düklüğümden feragat etmek zorunda kalacağımdan bahsetmiyorum bile."

Çocuk kollarını iki yana açarak ciddiyetle, "Fark etmedin mi?" dedi. Köpek onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek yemek tepsisindeki son peynir parçasını da çaldı. "Onu benden kestiklerinde fark etmedim."

Val, "Sen bir *bebektin,*" diye bağırdı ve sonra uşaklar *nihayet* taze sıcak su getirirken normal tonlarda, "Tanrılara şükürler olsun," dedi.

Onlarla birlikte, Val'in adını çoktan unuttuğu uşak da geldi. Adamın yüzü hüzünlüydü. "Majesteleri."

"Ne?" Gerçekten de daha fazla kötü haber alacak havada değildi. Bir uşak geçidinin küveti boşaltmasını, soğuk suyu alıp götürmesini dikkatle izledi.

-Ve taze sıcak suyla doldurmaya başladı.

Uşak boğazını temizledi. Belki de üşütmüştü. "Tazıların efendisi size söylememi istedi... şey..."

Val yavaşça başını çevirdi ve bakışlarıyla uşağı kıstırdı. "Evet?" Uşak boğaz temizleme ve öksürme krizine girdi.

Belki de nezle olmuştu. Belki de Val'in yakında yeni bir uşağa ihtiyacı olacaktı.

"I..." Adam sonunda konuştu, "Ben... Ben... Ben... onu bulamadım. Kırdaki kadın. Kayboldu ve tilki köpeklerinin efendisi onu bulamadı ve bunu size kendisi söyleyemeyecek kadar korkak. Erm. Majesteleri."

Val bir an için sadece sessizce nefes aldı, gözleri yarıklara dönüşerek gerçekten de çok kötü haberler getiren kişiye baktı.

Sonra kollarını iki yana açarak bağırdı. "Uzaklaşın! Defolun, sizi vebalılar, sizi sinekler, sizi mahveden tatarcıklar! Yıkım mutfaklarınıza geri dönün ve Tanrı dudaklarınızı, sözlerinizi ve gözlerinizi lanetlesin! Defolun diyorum, bir daha da gelmeyin! Veba ve amfibi seli hepinizin üzerine olsun!"

Kapıya doğru genel bir koşuşturma ve ardından sessizlik oldu.

Kıpırdamayan Mehmed üzüntüyle küvete ve etrafındaki buharı tüten ibriklere baktı. "Banyo, sadece yarısı dolu, Dük."

"O zaman doldur," diye tersledi Val ve kadınların ve özellikle de bir kadının hainliği yüzünden yatağa somurtmaya gitti.

On Üçüncü Bölüm

Prue babasına endişeli bir bakış attı ama büyücü sadece, "Kalbini bulmak için üç sınavı tamamlamalısın, bunlardan ilki bir araba dolusu yünü ay ışığında ipliğe dönüştürmek." dedi.
Kral Kalpsiz büyücüye baktı. "İplik eğirmek kadın işidir." "Evet."
Sihirbaz gülümsedi. "Kızım Prue size yardımcı olabilir."...

-*Kalpsiz Kral'*dan

Bridget, tonlarca çarşafı yıkamanın yıpratıcı ama tuhaf bir şekilde tatmin edici bir iş olduğunu düşündü. Çamaşırhaneyi bulmuştu; mutfakların yanındaki eski, alçak bir odaydı. Üç büyük kazan neşeyle kaynıyordu ve dün işe aldığı bir düzine kadar çamaşırcı kadından üçü uzun tahta küreklerle tencereleri yavaşça karıştırıyordu. Uzun bir masanın bir ucunda birkaç kadın ıslak çamaşırları zahmetle sıkıyor, diğer ucunda ise iki kadın çoktan kurumuş olan çamaşırları ütülüyordu.

Bu sabah altıdan beri çalışıyorlardı.

Bridget alnındaki ve üst dudağındaki teri silmek için önlüğünün kenarını kaldırdı.

Val kulağına, "Doğal olarak seni sıcak bulutlar ve dalgalanan beyaz kumaşlarla çevrili buluyorum," diyerek onun sıçramasına neden oldu.

Döndüğünde onu tam arkasında dururken buldu. Bugün kayrak mavisi giymişti, renk onda neredeyse ağırdı, kıvrık altın rengi saçları düzgünce arkaya taranmıştı, masmavi gözleri herhangi bir zayıflık için onu dikkatle izliyordu.

Tanrım, dün gece *ağzını* onun en mahrem yerlerine dayamıştı. Ne oldu?

bunu yapmasına izin vermesine neden olmuştu? Sanki bir tür şehvetli rüyanın içindeydi. Sıcak banyo, onun sözleri, elleri, *dudakları...*

Adam gülümsedi ve kadın onun ne düşündüğünü bildiğini kesinlikle anladı.

Döndü ve neredeyse lavabodan kaçacaktı.

Şatonun avlusu bu sabah aydınlıktı ama ne yazık ki bakımsızdı, mutfaklara giden yolda aceleyle ilerlerken dalgınca fark etti.

"Ben de biraz dolaşmayı tercih ederdim," dedi onun yanından. Nefes nefese bile kalmamıştı, düzenbaz.

Elini uzattı ve başındaki şapkayı çıkardı.

Durdu ve ona ters ters baktı, elleri saçlarına gitti. Beyaz çizgi herkesin görebileceği şekilde oradaydı. Dün gece fark etmiş olmalıydı ama bundan bahsetmemişti. Belki de öneminin farkında değildi.

Ne de olsa annesinin saçları tamamen beyazdı.

Nedense sırıttı, mükemmel dişleri parladı. Adam elindeki mafya şapkasını omzuna attı ve kadın şapkayı almak için hamle yaptı ama adam onun kolunu yakaladı. "Hayır. Bana bir eşe mal oldun. Bu sabah bana Bayan Royle'un bulunamadığını söylediler. En azından o lanet şapkadan vazgeçebilirsin."

Yutkundu ve ona baktı. Elbette Bayan Royle'un kaçmış olmasına sevinmişti ama adamın ondan gerçekten ne istediğini merak ediyordu.

Artık sabah olmuştu. Gecenin peri tozu uçup gitmişti. O bir hizmetçiydi ve adam da bir dük. Muhtemelen...

"Düşünmeyi bırak," dedi ve onu da düşünmeye zorlayarak yürümeye başladı. "Bu çok can sıkıcı. Bu sabah Mehmed'in sünnet derimi kesmemi önerdiğini biliyor musun?"

"Ben... *ne*?" Durup tekrar ona bakacaktı ama içeriye açılan bir kapıya ulaşmışlardı ve adam onu çekiyordu.

"*Sünnet derimi kesin,*" diye yüksek sesle tekrarladı, tam da merdivenlerde çalışan bir marangozun yanından geçtikleri sırada. Val doğal olarak adamı fark etmemiş gibi görünüyordu ama Bridget kızardığını hissetti ve marangoz çekicini bıraktı. "Sünnet derisinin ne olduğunu biliyor musun?" diye nazikçe sordu merdivenleri çıkarken. "Bu-"

"Sünnet derisinin ne olduğunu *biliyorum,*" diye tısladı. "*Neden bu* kadar gürültü yapıyorsun?"

"Ben bir dük müyüm?" Omuz silkti. "Neden sesimi alçaltayım ki? Çok hoş bir ses, yankılı ve yumuşak. Herkesin duymak isteyeceğini düşünüyorum."

"Oh, için-"

"Ama madem genel şikayetlerde bulunuyoruz," diye devam etti mırıltısı üzerine, "*neden* bakire değildin?"

"Hiçbir zaman bakire olduğumu söylemedim," diye karşılık verdi, üst kata çıktıklarında. Yatak odasına yönelmek yerine koridor boyunca sola döndüklerinde oldukça şaşırdı.

"Açık bir ima vardı."

"Sadece senin tarafından." İçini çekti, onun her zamanki zarafetinin yanında kendini biraz kirli hissediyordu ama garip bir şekilde onu arayıp bulduğu için heyecanlanmıştı. Buraya gelip onunla tartışacak kadar önemsediği için mi? "Bunun ne önemi var ki?"

"Şey, gerçekten öyle değil," diye itiraf etti, "en azından bana öyle gelmiyor. Yine de insan bir şey bekleyerek eyleme geçtiğinde ve bunun yerine bambaşka bir şey bulduğunda... bu tam olarak doğru görünmüyor, değil mi?"

"Seni bu kadar üzdüyse durabilirdin," dedi tatlı bir sesle. "Yapabilir miydim ki?" diye cevap verdi, sesi biraz sıkıntılı çıkmıyordu. "O zaman Sorun şu ki, ben gerçekten öyle düşünmüyorum. Ve bu, sevgili *Brid-get,* sadece eşi benzeri görülmemiş bir durum değil, aynı zamanda endişe verici."

Başka bir geçitten dönerlerken bir an sessiz kaldı, bu da ona sözlerini düşünmesi ve bunların bir iltifat olup olmadığını merak etmesi için zaman verdi. Adamın dudaklarından dökülen hemen her şeyde olduğu gibi, bunu söylemek neredeyse imkânsızdı.

"*Ve,*" dedi aniden, sanki ortada bir anlık boşluk yokmuş gibi. "Bekaretini nasıl kaybettin?"

Kirpiklerinin altından ona yan gözle baktı. "Bunun senin için önemli olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Öyle değil," dedi şiddetle. "Size soruyorum, sonuçta kızlık zarı nedir ki, sert bir sürüşün - kelime oyunu yapmak istemedim - onu yok edebileceği kadar önemsiz bir et parçasından başka? *Sünnet derisi ise* sağlam bir et parçası, çok daha önemli ve gerçekten de kendi hayatım için oldukça önemli olduğunu hissediyorum. Hayır, bekaretiniz ya da bekaretinizin olmaması beni etkilemez. Ama *nasıl kaybettiğin çok* ilgimi çekebilir, çünkü kızlık zarını kaybetmenin pek çok yolu vardır, bazıları *oldukça* tatsızdır." Ona baktı ve o tatlı küçük çocuk gülümsemesiyle gülümsedi. "Birini öldürmeme gerek var mı?"

Ve onun yapacağını biliyordu.

Bunun farkına varmak onu gerçekten dehşete düşürmeliydi - bu deli

adamın, sadece onun sözüne güvenerek bir şekilde bir yabancıyı bulup öldüreceğini.

Sadece onun için.

Derin bir nefes aldı ve çok uzun zaman önceki sivilceli yüzlü genç kasap çırağını hatırladı. "Hayır, kimseyi öldürmek zorunda değilsin."

"Oh, güzel," dedi. "Kim?"

"Ne?"

"Kimdi o?" diye sordu iki koridorun birleştiği yerdeki bir kapıya ulaştıklarında. Kapıyı açtı ve ona içeri girmesini işaret etti.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," dedi dalgınca. Kapı, yukarı çıkan dolambaçlı bir merdivene açılıyordu. Kalenin kulelerinden birinde olmalılardı. Omzunun üzerinden baktığında onu tam arkasında buldu, başı eğikti ve gözleri... ayak bileklerindeydi?

Bakışları onunkilerle buluştu. "Elbette beni ilgilendirmez ama konu bu değil. Bilmek istiyorum."

Tekrar öne doğru döndü ve tırmanmaya başladı. "Tüm sevgililerinizi sorsam hoşunuza gider miydi, Majesteleri?"

"Oho, şimdi de 'Majesteleri' mi olduk? Aslına bakarsanız, sevgililerimi saymaktan hiç çekinmem. Hayır, sorun listenin *büyüklüğüne geldiğimizde ortaya çıkıyor.* On ikiden başladım, görüyorsunuz."

Durdu ve kama şeklindeki merdiveni döndü.

İki elini kule duvarlarına rahatça dayamış, ona bakıyordu. Dairesel merdiven boşluğunun taşa yerleştirilmiş derin yarıklı pencereleri vardı ve bir güneş ışığı demeti başına vuruyor, altın rengi saçlarını gölgeliyordu.

Kesinlikle melek gibi görünüyordu. "*On iki mi?*" diye sordu dehşete kapılarak.

Göz kırptı. "Yanlış hatırlamıyorsam on dokuz yaşında, girişken bir hizmetçi. Sanırım bir Montgomery piçinin peşindeydi. Bebeklik bellerime muhteşem bir dayak atmıştı. Bu da bana şu konuda ne düşündüğünüzü hatırlatıyor-?"

Ama o çoktan dönmüş ve merdiven boşluğuna doğru aceleyle çıkıyordu. *On iki.* Ebeveynler bir çocuğun böyle ırzına geçilmesine nasıl izin verebilirdi? Görünüşe göre bundan zevk almış olsa bile. Masumiyetini kaybetmek için çok genç bir yaştı.

Bridget kule odasına çıktığında gözlerinin yaşardığını hissetti.

Val'in masum olmasına *hiç* izin verilmiş miydi?

Pencereye gidip gözlerini kırpmadan dışarı baktı.

Onun arkasından yaklaştı. "Eskiden onları bu kuleden izlerdim."

Koluyla gözlerini sildi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. "Kim?"

"Babam." Omuz silkişini görmekten çok hissetti. "Ve diğerleri. Kendilerine Kaosun Efendileri diyorlardı. Gizli bir topluluk. Hâlâ varlar, inanabiliyor musun? Yakın zamana kadar bilmiyordum. Her neyse, babam onların lideriydi. Onların Dionysos'u. Yılda bir kez burada cümbüş yaparlardı."

Omzunun üzerinden baktı ve adamın yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu gördü. "Ne yapmışlar?"

Bir omuz silkme daha. "İçki. Dans et. Tecavüz." Çaresiz küçük bir çocuk gibi iç çekti. "Her zamanki şeyler."

Yutkundu, adamın sözlerini bozmamak için çok ama çok hareketsiz durdu.

Nefes aldı. "Bir sonraki Dionysos olmam gerekiyordu - bu kalıtsal bir unvan, Montgomery'ler ve sırayla başka bir aile arasında paylaşılıyor. Yani mirasımın bir parçasıydı diyebiliriz: unvan, topraklar ve ay ışığında dans edip sevişen çılgın bir grup aptalın efendiliği. Uygun gecede hazırlandım, Dionysos'un yunusuyla dövme yaptırdım, her şeyi yapmaya hazırdım. Ama sonra, görüyorsunuz, babam Eve'i getirdi..." Sonunda ona baktı ve masmavi gözlerinde hiç ışık yoktu. "Burada büyüdü, babamın bakıcımdan olan piçi ve benden beş yaş küçük. Onu eğlencelerden sakladım çünkü... şey. Öyle yapmak en iyisiydi. Ama o gece inisiye olmam gerekiyordu ve bunu annesine bırakmıştım ve..." Başını iki yana salladı, burun delikleri alevlendi. "*Aptalca.* Çok aptalca."

Kadın elini babamın koluna koydu ve babam da elini tutarak konuşmaya başladı. "Ziyafet masasından başımı kaldırdım ve karşımda bir leydi elbisesi içindeydi, ona göre çok inceydi ve biliyordum, biliyordum, ne olacağını biliyordum, ama babamın yanında oturuyordum ve tilki köpeklerini serbest bıraktığında *yapamadım*-"

Boğuluyormuş gibi soluk soluğaydı, elleri yumruk olmuştu ve Bridget yapabileceği tek şeyi yaptı.

Onu kollarının arasına aldı, sabit tuttu, sıkıca sarıldı.

Sanki yeniden zehirlenmiş gibi ona karşı titriyordu ve kadın kendini yere bıraktı, onu da yanına alarak soğuk taşların üzerinde bir yığın haline geldiler.

Yine de aldırmıyor gibiydi. Ya da fark etmedi bile.

Yüce Tanrım, bir *çocuğun, kendi* çocuğunun üzerine tilki köpeklerini salmak.

"O..." diye boğuldu saçlarına. "Sonunda oraya vardığımda. Yetişkin bir adam. Parmakları onun *içindeydi.* Ona zarar veriyordu. Kan vardı. Ve onun

Yüzü. Onun küçük yüzü..."

Bir kez daha ürperdi ve aniden sustu.

Bridget kendine Eve Dinwoody'yi *tanıdığını* hatırlatmak zorunda kaldı. Kadın sapasağlamdı ve evlenmek üzereydi. Geçmişte başına ne gelmiş olursa olsun mutlu olduğunu.

O sert, soğuk zeminde en az beş dakika oturdular ve kadın onun uyumaya gittiğini düşünmeye başladı.

Ve sonra Val oturdu.

Ona gülümsedi ve yüzünde ya da berrak, parlak gözlerinde gözyaşı izi yoktu. "Şey. O adamı eşek sudan gelinceye kadar dövdüğümden emin olabilirsin. Ve Eve'i İngiltere'den ve babamdan uzaklaştırdım elbette. Kıtaya ilk kez seyahat ediyordum ve okuldaki Fransızcamı oldukça yetersiz buluyordum." Odanın etrafına bir göz attı. "Buranın bir zamanlar bir hanımefendinin solaryumu olup olmadığını hep merak etmişimdir."

Ona bakakaldı. Acaba... acaba bu duygusal fırtına tamamen uydurma mıydı? Ama titremesi, sesindeki ıstırap...

Ayağa kalkmıştı ve şimdi ona elini uzatıyordu.

"Val," dedi adam kalkmasına yardım ederken. "Kaç yaşındaydın?"

"Hm?" Yıkılmakta olan bir duvar parçasını dürtüyordu. "Ne?"

"Kaos'un Efendileri'ne... kabul edildiğinde," diye sordu. "Kaç yaşındaydın?"

"Oh, ben hiç kabul edilmedim," dedi. "Onun yerine Eve ile kaçtım, bu da her şeyi mahvetti. Döndüğümde babam çok sinirliydi ve benimle konuşmuyordu. Aslında çok da iyi oldu. Kabul töreni kişiyi Lordlara bağlamak içindir, bu yüzden genellikle özellikle kötü yaparlar. Sanırım babam Eve'e tecavüz etmemi ve sonra da onu öldürmemi istiyordu."

Ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Nasıl çıkabilirdi ki? Böyle bir kötülüğü hiç düşünmemişti.

"Oh, ve ben on yedi yaşındaydım." Masmavi gözleri, gamzeleri ve altın sarısı saçlarıyla ona gülümsedi. "Tıraş olmayı bile zor öğrendim."

Bu sefer onları durduramadı. Gözyaşları gözlerinden taştı ve yanaklarından aşağı süzüldü. *On yedi.* Peki aradan geçen yıllarda neler olmuştu? O kurtlar, *ailesi* ona ne yapmıştı?

Gözleri neredeyse komik bir şekilde büyüdü. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun? Söylediğim bir şey yüzünden mi? Yalan söyledim: On beş yaşında tıraş olmaya başladım ama pek bir anlamı yoktu. Düzgün bir sakal bırakmam çok uzun sürdü. Séraphine.

Bridget. Lütfen ağlama."

Ama duramadı. Duramazdı.

Onu mahvetmişlerdi, o kurtlar. Güzel, zeki bir çocuğu almışlar ve kendi üzüntüsüne nasıl karşılık vereceğini bile bilemeyecek hale gelene kadar onu ahlaksız zalimlikleriyle kırmışlardı.

Daha da kötüsü, onu da kendilerinden birine dönüştürmeye çalışmışlardı.

Kollarını ona doladı ve onun kendisine sarıldığı gibi o da ona sarıldı ve bunu yaparken sulu gözlerle kuleye baktı. Haklıydı: gerçekten de bir hanımefendinin solaryumuna benziyordu. Zarif Gotik kemerler duvarların etrafında boylu boyunca uzanıyor, aralarına dar pencereler yerleştiriliyordu. Çoğunda elmas camlar vardı ama iki panel vitraydı. İlkinde bir şövalye tasvir edilmişti, miğferi kolunun altında, altın rengi başı eğikti. Karşısında siyah saçlı bir kadın ağlıyordu. Belki de kadın Bridget'le aynı sebepten ağlıyordu.

Çünkü yapamazdı.

VAL bir sevgiliyi beklemeye alışık DEĞİLDİ.

Herhangi birine, gerçekten, ama özellikle bir sevgiliye. Yakalayabilirsen yakala oyununu oynayan tek tük kadın vardı, ama bir kez yakalandığında, bir kez yatağa girildiğinde, çoğu oldukça teklif edilebilirdi.

Kaçıp giden oydu. Diğerlerini bekleten oydu.

Bütün gün boş durmak, sabırsız ve özlem dolu olmak, her kadın topuk tıkırtısında, bir kapının kapanışında dönmek... çok tuhaftı.

Ve hepsi böyle bir sebep

için! Çılgınlık.

Sonunda o gece ona katılmaya tenezzül ettiğinde de aynı şeyi söylemişti.

"Neden bu kadar rahatsız olduğunuzu anlamıyorum," diye cevap verdi Bridget, gözleri kapalı, başı küvetin yüksek arkalığına dayanmış bir halde. "Ben senin hizmetçinim. Evinize bakmaktan başka ne yapabilirim ki?"

Ona hoşnutsuzlukla bakıyordu. *Vücuduna* değil -ki onu gerçekten de çok beğeniyordu- ama geri *kalan her şeyine*. Hizmetçi, Dük'e kadının doğru pozisyonu hakkında ders verirken bir şeyler yolunda gitmiyordu.

"Evet, ama bütün *bunları* yapacak başka birini bulamaz mısınız?" -elini belli belirsiz salladı- "*bunu*?"

"Hayır," dedi, sesi onun sıkıntısından rahatsız olmuş gibi *çıkmıyordu.* "Neredeyse tüm çamaşırları yıkadık ve alt katların çoğunu havalandırdık.

Marangoz trabzanı bitirdi ve bazı pencerelerin etrafındaki duvar işçiliğine bakmaları için taş işçilerini çağırdım. Sonuç olarak çok güzel bir gün oldu. Çok şey yapıldı."

"Ama benimle değil." Artık alıştığı sandalyesinde bacak bacak üstüne attı ve kollarını kavuşturdu.

Akşam yemeğinden arta kalanlar küvetin yanında duruyordu. Onu kendi eliyle beslemeyi hayal etmişti ki, kız çok pratik bir şekilde etli böreğin et suyuna bulandığını ve kendisinin yemesinin çok daha iyi olacağını söyledi.

"Zaten şatoyu temizlemeye neden bu kadar niyetli olduğunuzu anlamıyorum," dedi biraz somurtarak. "Sanki burada uzun süre kalacakmışım gibi."

"Bu benim işim," dedi, sesi eşitti, "ve işimi *seviyorum.* Oldukça tatmin edici."

Bu apaçık bir saçmalıktı. Kızın gözleri kapalı kalsa da ellerini havaya kaldırdı ve bu hareketinden mahrum kaldı. Belki de gecikmiş şehvetiyle onu delirtmeye çalışıyordu.

Eğer öyleyse, planı işe yarıyordu.

"Burada biri yaşamayalı ne kadar oldu ki zaten?" diye mırıldandı uykulu uykulu.

Gözlerini kısmıştı. Yaptığı onca saçma iş yüzünden uyuyakalırsa, bir somnofili eylemi gerçekleştirmek zorunda kalabilirdi. "Annem iki yıl önce öldü."

"Ve geri dönme zahmetine hiç girmedin

mi?" Sessiz kaldı.

Gözlerini açtı ve ona baktı. Son zamanlarda onun bakışlarında bir tür... arayış niteliği olduğunu fark etmişti, ama ne aradığını tam olarak belirleyememişti.

"Neden?" diye sordu

usulca. Adam başını

salladı.

"En son ne zaman buradaydın?"

Tavana baktı ve şaşırdı. Girişimci bir hizmetçi, hiç şüphesiz Bridget'in yönlendirmesiyle gün boyunca tozunu almış ve cilalamıştı. Ahşap, ateş ışığında yumuşak, neredeyse bal rengi bir parıltıya bürünmüştü. Sıcak görünüyordu. Başını eğip baktı. Tuhaftı. Babasının odasının sıcak olduğunu hiç düşünmemişti.

"Val?" diye mırıldandı.

"Hm?" Bakışları, suyun üzerinde dolgun ve lezzetli bir şekilde yüzen göğüslerine kaydı. Meme uçları yumuşak ve pembeydi. Onları yalamak istedi.

"Val?"

Gözlerini kırpıştırdı ve kızın ateş gibi karanlık gözleriyle karşılaştı. Ainsdale Kalesi. Konuştukları şey buydu. Doğru ya. "Babam öldükten kısa bir süre sonra İngiltere'den ayrıldım. Bu 1930'da oldu, yani neredeyse on iki yıl önce."

"Küçüklüğünden beri eve gelmiyorsun..."

"On dokuz." Başını salladı.

"Anlıyorum." Gözleri dikkatle yanıyordu.

Ne gördü? Delilik, cinayet, kargaşa ve sefalet mi? Yoksa sadece içi boşaltılmış, insanlıktan ve nezaketten yoksun bir göğüs mü?

Onun için önemli miydi?

"Peki ya annen?" diye sordu, odadaki tek ses ateşin sessiz patlamasıydı. "Cenazesi için geri döndün mü?"

"Hayır," dedi. "Ne son hastalığı ne de cenazesi. Öyle olmasını isterdi. Annem benden nefret ederdi."

"I..." Gözlerini kırpıştırdı. Onun sözlerine mi? Banyodan gelen buhara mı? Uykusu geldiği için mi? Bilemiyordu ve bilmiyordu da. Kuşların ötüşünü anlamaya çalışmak gibi bir şeydi bu; tamamen anlaşılmaz ve tamamen sinir bozucuydu. "Özür dilerim?"

"Öyle misin?" Başını eğdi. İnsanlar böyle mi iletişim kuruyordu? Çoğunlukla seviştiği sevgilileriyle. Ama o... bir şekilde... hizmetçisiyle... konuşmak *istiyordu.* "Ben değilim. Ben de onu pek sevmezdim. Bana tıpkı nefret *ettiği* babam gibi olduğumu söyleme eğilimindeydi." Omuz silkti. "Birbirimize çok benziyorduk."

"Oh."

Bir an gözlerini kocaman açarak ona baktı ve bir an için tekrar ağlayıp ağlamayacağını merak etti. Bu onu çok üzmüştü ve ağlamamasını çok diledi.

"İstanbul'da tütün pipolarını suyun içinden içtiklerini biliyor muydun?" dedi hızla.

Biraz öne eğildi. "Ne?"

"Evet." Ciddiyetle başını salladı, onun dikkatini çektiği için memnundu. "Türbanları ve örtüleriyle oldukça renkli adamlar, büyük minderlerin üzerinde uzanıyor ve devasa pipolardan sigara içiyorlar." Ellerini havaya kaldırarak çizdi. "Bronzdan yapılmış ve çok zarif bir şekilde işlenmiş uzun mekanizmalar.

Tütünün yerleştirildiği ve yakıldığı bir üst çanak ve ardından su dolu bir leğenin bulunduğu, yine içi boş olan tabana giden uzun, içi boş bir boru vardır. Tabandan ince bir boru uzanır ve içicinin dumanını çekebilmesi için çok güçlü bir şekilde emmesi gerekir."

Küçük bir yarım gülümsemeyle onu izliyordu, Séraphine'i. Boş bir adam olmasaydı sevinç duyabilirdi.

"Böyle bir şeyi görmek isterdim," dedi. "Bu su borusunu denediniz mi?"

"Elbette," diye yanıtladı. "Ben de Osmanlı'nın bol, dökümlü pantolon ve gömleklerini giymeye başladım. Ve uzun bir palto. Mor üzerine beyaz çizgiliydi ve oldukça güzeldi." Onun eğlenen gözlerine baktı. "Su borularından biriyle birlikte onu da yanımda getirdim. Bir gün sana göstereceğim."

"Öyle mi?" diye fısıldadı ve sadece profilini görebileceği şekilde başını çevirdi.

"Evet," diye mırıldandı, kızın kirpiklerinin inip ifadesini örtmesini izlerken. "Belki seni oraya, uzak İstanbul'a götürürüm. Su pipolarını tüttüren sakallı adamları, kubbeli binaları, rahiplerinin dualarını okuduğu yüksek minareleri, baharat pazarlarını ve fıskiyelerin çaldığı sessiz çinili iç avluları görebilirsin." Ayağa kalktı ve onun arkasına geçti. "O sultanların haremleri var, biliyorsun. Kadınları güzel perdelerin arkasında yaşar, böylece başka hiçbir erkek onları göremez."

Kadın ürperdi. "Kulağa korkunç geliyor."

Omuz silkti. "Onların tarzı bu, sanırım bunu korkunç olarak görmüyorlar. Bazen ev sahibimin avlusundaki bir paravanın arkasından bakan bir kadının gözlerini görürdüm. Gözlerinin etrafına sürme çekmiş, yüzünü ve başını ipekle örtmüştü."

Küvetin arkasında diz çöktü ve omzunun üzerinden eğilerek ellerini göğüslerine götürdü. Meme uçlarının etrafında dolaşarak onları yavaşça uykularından uyandırmasını izledi.

"Çok cazip. Osmanlıların kadınlarını neden sakladıklarını anlayabiliyorum. Elimden gelse, seni ipekten -koyu kırmızı ipekten- giydirir ve başka hiçbir erkeğin göremeyeceği bir yere koyardım."

Başını çevirip ona baktı, kara gözleri parlıyordu. "Bundan hoşlanmamalıyım."

Ona sevgiyle, neredeyse hüzünle gülümsedi. Bu kadını neden istiyordu ki?

Bu kadını *bu kadar çok mu*?

"Biliyorum." Dudaklarından hafifçe, çok hafifçe bir yudum aldı. "Ve yine de, dediğim gibi, cezbedici."

Dudaklarıyla onun dudaklarını yakaladı, ağzını genişletti, kırmızı şarabın, et suyunun, elmanın ve onun, tamamen onun tadına baktı. Bridget, Séraphine, *o*.

O.

O.

O.

O.

Ağzının içine doğru inledi, dilini soktu, avantaj sağladı, *istedi, arzuladı,* aleti kudurdu. Onu aldı, banyo suyundan çıkardı, bir önceki akşamın tekrarı, görünüşe göre öğrendiği tüm ustalığı kaybetmişti ve onu kuru bir beze sararak sandalyeye geri döndü, kucağında onunla birlikte oturdu.

Hala onu öpüyorum.

İstese onu ölene kadar öpebilirdi.

Vücudunu saran kurutma bezi kalçalarına kadar düştü. Başına sarılı bezi çekiştirerek çıkardı ve nemli saçlarının omuzlarına dökülmesine izin vererek parmaklarıyla dağıttı.

Nefes nefese geri çekildi. "Oh, yapmamalısın."

"Oh, yapmalıyım," diye karşılık verdi. "Saçlarını arzuluyorum. Eğer yapabilseydim, onu sikime sarar ve dökülene kadar çekerdim."

Ona biraz garip bir şekilde baktı. "Çok kaba. Bir atın yelesi gibi."

Adam güldü. "O zaman ben de bir atın yelesini arzuluyorum."

Ağır saç tellerini parmaklarının arasına aldı ve sonra bir tutamını dudaklarının üzerine çekti.

Gül kokuyordu.

"Bu sefer kıyafetlerini çıkaracak mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi, oldukça emin bir şekilde. "Görünüşe göre on beş yaşıma kadar gerilemiş durumdayım ve eğer üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya ara verirsem, masadan çok erken kalkma riskiyle karşı karşıya kalırım."

"Önümde kaç kez çıplak dolaştığını düşünürsek, bu pek de adil görünmüyor."

"Fark ettiniz!" dedi sevinçle. "Muhteşem değil miydim? Sizinle bir pazarlık yapacağım. *Daha sonra* bedenimi görebilirsin."

Sonra onu biraz kaldırdı ve ağzını meme ucuna yapıştırdı, çünkü acelesi konusunda yalan söylemiyordu.

Kadın inliyordu, sıcacık, nemli kadın ellerinde, göğüsleri yüzünde, kalçaları bacaklarının üzerinde, bir kadın süvarisi gibi ona biniyordu ve adam onu *içine* çekmek istiyordu. Onu içine çekmek ve elinde tutmak istiyordu.

Muhtemelen sonsuza kadar.

Onun amını tekrar yalamak, onu kremlemek, çığlık attırmak ve kıvranmasını sağlamak istiyordu, ama açı yanlıştı ve bir yemin etti: yatmadan önce bir daha banyo yapmak yok - yıpranmış sinirleri için çok fazlaydı. Onun yerine tatlı küçük meme ucunu sertçe çekti ve elini kalçalarının arasına daldırdı.

Islanmıştı. Oh, tatlı, harika kadın! Şimdiden ıslanmıştı, kaygan ve yumuşaktı ve onun için hazırdı.

Elini vücutları arasındaki dar alanda çevirdi ve kadın inledi.

Başını kaldırdı ve onu gördü, baş meleğini, başını arkaya atmış, siyah saçları bulut gibi, yanıyor, ışıl ışıl yanıyordu.

Boynunun arkasını yakaladı ve onu derinden, acımasızca öptü, çünkü yapacak başka bir şey yoktu.

Tut onu. Tut onu.

Diğer eliyle pantolonunun paçalarını sıvadı ve acayip bir şekilde şişmiş sikini serbest bıraktı, ağlayarak kurtulmak için yalvardı.

Kıçını biraz kaldırdı, kendini o sıcak, ıslak cennete yerleştirdi ve itti.

Adam yüzünü çekip onu izlerken gözlerini açtı.

Tekrar itti. Yol dardı. Dar. Kadın ıslanmıştı ama bu gece henüz boşalmamıştı.

Ağzı açıldı, bir tutam saç parlayan dudaklarına takıldı.

Tanrım.

Tekrar itti. *Sertçe.* Ve evdeydi.

Yanan ateş etrafını sarmıştı. Bir daha asla üşümeyecekti.

Bütün gece böyle kalabilirdi, siki güzelce içine **g i r m i ş t i** .
Onu izliyordum. Belki bir kadeh şarap hoşuna giderdi.

Bu düşünceye biraz gülümsedi.

Yutkundu, boğazının çizgisi hareket ediyordu.

Ve sonra hareket *etti.*

Biraz diz çök.

Oh.

Şey...

Kendini tekrar aşağı indirdi. Yavaşça. Sıkıca. Onu geçidine d o ğ r u kaydırdı. Kendini tamamen yerleştirdikten sonra biraz döndü bile.

Nefesi kesildi.

İşte bu. Bu hiç adil değildi.

Onu sakinleştirmek için uzandı ama...

Yine yapıyordu. Ama daha hızlı. Ve daha sert.

Ve kadın *muhteşemdi,* ona biniyordu, güzel ve sertti ve... kelimeleri düşünmeye çalıştı. Ona söylemek için. Ama kelimeler uçup gitti.

Onun yerine yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı ve onu çaresizce öptü, bedenini ve ruhunu. Düşmanını, kurtuluşunu, belki de ölümünü öptü.

Kızın alevler içinde kalışını izledi.

Bir baş melek gibi yanıyor, görkemli, korkutucu, müthiş.

Ve o da alev aldığında, iniltili, enfes sarsıntılarla belini onun ocağına boşalttığında, tek düşünebildiği buydu:

Séraphine onun içinde altın bir çekirdek olduğunu düşünüyordu; kurtarılabilecek iyi bir adam.

Yanılıyordu.

Ve onun derinliklerine indiğinde ve onun yerine donmuş bir oyuk keşfettiğinde, yapması gerekeni yapacaktı.

Onu terk edecekti.

Bölüm On Dört

Böylece o gece Kral Kalpsiz ve Prue kalenin bahçesine gittiler.
Prue endişeyle bir iğ ve biraz yün aldı ve krala nasıl eğirileceğini gösterdi.
"Bu işte pek iyi değilsin," dedi kral ipliği koptuğunda. "Sen de öyle!" Prue düşünmeden karşılık verdi.
Bundan sonra kral korkunç küfürler etmek dışında pek konuşmadı ve sabah olduğunda Prue hâlâ hayatta olduğu için çok mutluydu....

*-Kalpsiz Kral'*dan

Montgomery Dükü diğer her şeyi yaptığı gibi uyudu: kolayca, zarifçe ve zarafetle.

Yaşayan diğer herkesten daha güzel.

Bridget ertesi sabah düşünceli gözlerle uyuyan adama baktı. Adam yeni yıkanmış çarşafların üzerine uzanmış, bir kolunu başının üzerine koymuş, altın rengi bukleleri yastıkların üzerine dökülmüş, düz burnu çarşaflara çarpmıştı. Dudakları biraz aralanmıştı ama horlamıyordu, hayır, o horlamıyordu. Kirli sakalı yaldızlıydı ve sadece çenesinin mükemmel açılarını vurguluyordu. Yatak örtülerini kalçalarına kadar itmiş, diğer elini de gergin karnının üzerine koymuştu. Göğsü düzgün kaslı ve lekesizdi, göğüs kasları arasındaki birkaç altın kıl erkekliğini vurguluyordu. Bir bacağı bükülmüştü ve bu sabah kalın ve uzun olan siki uyluğunun kıvrımı boyunca uzanıyordu. Sünnet derisi -kıymetli sünnet derisi, diye hatırladı biraz eğlenerek- biraz gerilmiş, başının pırıl pırıl ve pembe ucunu ortaya çıkarmıştı.

O mükemmeldi. Sevgilisi.

Bridget dudaklarını büzdü ve kapıya dönüp sessizce odadan çıkmadan önce o güzel penise son bir kez daha baktı.

Ne kadar kısa bir süre için olursa olsun, bu adamın sevgilisi olması çok garip görünüyordu. Dük olmasa bile, başka bir dünyada bir uşak ya da kahya olsa bile -kendi rütbesinde ve hayattaki konumunda bir adam- bu garip bir uyum olurdu. Adam güzel, uhrevi bir yaratıktı, ya kadın?

Sıradan biriydi. At gibi saçlarından sağlam, pratik ayaklarına kadar hiçbir zaman erkeklerin başını döndürmemişti. Kötü gözle bakılan biri değildi - yüz hatları yeterince düzgündü - ama erkeklerin flört edeceği türden bir kadın olmadığını o da biliyordu. Erkeklerin baktığı türden. Geçmişte birkaç hayranı olmuştu ama bunlar çok sayıda değildi.

Dikkat çekici biri değildi.

Montgomery Dükü hiç de öyle değildi.

Belki de onu Val'e çeken şey buydu - Val'in normalliği. Val, kısa bir süre için de olsa, sıradan şeylerden etkilenecek kadar tuhaf biriydi.

Bu oldukça iç karartıcı bir düşünceydi ama Bridget bununla pratik bir şekilde yüzleşti. Başka ne olursa olsun, uzun süre birlikte olmamaları gerektiğini biliyordu. Bu çok gülünç bir kavramdı, tıpkı bir yarış atının bir saban atına bağlanması gibi.

Peki onu ona çeken neydi? Kendini kandırmaya çalışabilirdi. Dükü sadece doğruyu yanlışı ayırt etmesine yardım etmek için aradığını, kötü, kötü yollarını düzeltmeye çalıştığını iddia edebilirdi.

Ama bu bir çocuk oyunuydu - çünkü *onun* daha iyi bir parçasını bulmasına yardım etmek istese de, kalmasının gerçek nedeni bu değildi.

Gerçek çok daha basitti. Hayatında ilk kez tamamen kendisi için bir şey yapıyordu: uygunluğu, aklı, mantığı, hatta ahlakı bir kenara bırakıyordu.

Val ile sevişiyordu. Bencilce. Çünkü bunu *istiyordu.* Çünkü hayatta mahrum bırakıldığı her şey ondaydı -kendisinden mahrum bıraktığı her şey: kahkaha, zekâ, kitaplar ve macera. Şehvet ve duygusallık. İpekler ve sıcak banyolar. Sıcak köpekler ve daha sıcak yatak çarşafları.

O günahın ta kendisiydi ve eğer kısa bir süreliğine günahkâr olursa, bedelini seve seve ödeyecekti.

Peki ya bu bedel bir çocuksa?

Bu da o kadar kötü olmazdı.

Kendisi de bir piçti. Eğer ondan bir çocuğu olursa, bebeğini doğuracaktı ve gelecekte ne kadar zor olursa olsun, en azından bir daha asla yalnız *kalmayacaktı.*

Bridget mutfak kapısını açtı ve her zamanki gibi kıyafetlerinin düzgün olup olmadığını kontrol etti - mafya şapkası hariç. Şu ana kadar tüm personelin onun dükle yattığından şüphelendiğine şüphe yoktu, ama bu gerçekle hava atmayacaktı ve dedikoduların otoritesini etkilemesine kesinlikle izin vermeyecekti.

Kapıları açtı ve mutfağa girdi. "Günaydın."

"Günaydın," diye homurdandı Bayan Smithers bir çeşit hamur yoğururken.

Ainsdale'in aşçısıyla Bayan Bram'la olduğu kadar iyi anlaşamasa da Bayan Smithers, Bridget'in ilk geldiği zamankinden çok daha uzlaşmacıydı.

Çenesini bulaşıkçılardan birine doğru sallayarak bunu hemen kanıtladı. "Uyuklamayı bırak Ann ve Bayan Crumb'a bir fincan çay getir."

Bridget çay fincanını minnetle aldı ve Bay Dwight'ın karşısındaki mutfak masasına otururken küçük hizmetçiye gülümseyerek teşekkür etti.

"Günaydın Bayan Crumb," dedi uşak neşeyle. Bridget onun sabahları endişe verici bir şekilde uyanık olduğunu fark etmişti. "Bugün üst katlarla ilgilenecek misiniz?"

"Sanırım öyle, evet Bay Dwight," diye cevap verdi, önüne konan yulaf lapasını mideye indirirken. Bayan Smithers'ın güzel ve doyurucu bir yulaf lapası yaptığını kabul etmek zorundaydı. "Anladığım kadarıyla odaların çoğu yıllardır açılmamış?"

Dudaklarını büzerek başını salladı. "Teyzem, Majesteleri hastalanmadan önce kapatıldıklarını söyledi."

Bridget başıyla onayladı. Bu onun da onayladığı bir tasarruf önlemiydi - kullanılmayan odaları ısıtmak ve bakımını yapmak niye?

Mutfak kapısı açıldı ve Mehmed, peşinde Pip'le birlikte içeri daldı. Küçük köpek Bridget'e doğru bir adım attı ve patilerini Bridget'in dizlerine koyarak ona günaydın dedi.

Yulaf lapasından son bir ısırık aldı. "Hemen geliyorum," dedi Bay Dwight'a ve sonra çocukla birlikte iç avluya çıktı.

Köpek.

Pip hemen eski meşe ağacını sulamaya koştu.

"Burası çok soğuk," dedi Mehmed kederli bir sesle, iki kolunu da omuzlarına sarmıştı. "Sanırım kışın donacağım. Dük, gökyüzünün buza dönüşeceğini ve parçalarının küçük beyaz parçalar halinde düşeceğini söylüyor."

Bridget, Pip'in iç avluda koĢuĢturmasını izlerken, "Dük dramatik olmayı seviyor," diye mırıldandı.

Kalenin üzerinde nöbet tutan dul kadının kulesine baktı ve Val'in ona o kuleden neler izlediğini anlattığını hatırladı. Burası hayal edebileceğinin ötesinde sefahate, ahlaksızlığa ve zalimliğe tanık olmuştu ama yine de eski gri taşlar üzerinde hiçbir iz bırakmamışlardı. Kale dokunulmaz ve tarafsız duruyordu.

Buranın kahyası olsaydı, mutfak kapısının hemen yanına bir sebze bahçesi dikerdi. Otlar ve marullar, bezelyeler, havuçlar ve turplar, hepsi küçük çitlerle düzgünce sınırlandırılmış. Daha ileride de bahçıvanlar tutup düz, çakıllı yollar açtırır, iç duvarlara armut, elma ve erik yetiştirir, evin hanımının yollarda yürürken hayranlıkla seyretmesi için güller ve süsenler diktirirdi.

Ainsdale Şatosu'nun kahyası olsaydı böyle yapardı.

"Bayan Crumb!"

Bridget, Mehmed'in sevinç çığlığıyla daldığı hayallerden sıyrıldı ve çocuğa döndü.

Pip'in yanında duruyordu. "Bayan Crumb, size söylemeyi unuttum. Dün Pip'e oturmayı öğrettim."

Bridget kaşlarını kaldırdı, çünkü küçük teriyer aslında oturmuyordu. "Evet?"

"İzle!"

Çocuk köpeğe doğru döndü ve ellerini başının üzerinde havaya kaldırdı. "Pip!"

Köpek havladı ve oyun oynamaya başladı.

"Pip! OTUR!" Mehmed ellerini emir verircesine önüne indirerek bağırdı.

Terrier hemen ayağa fırladı, çılgınca havladı, çocuğun etrafında üç kez koştu...

Ve onun önüne oturdu.

"Ah." Bridget çocuğa gülmek istemediği için elini ağzına bastırdı. "Ne kadar olağanüstü."

Mehmed'in yüzü güldü. "Bence bu oturuş denediğinden çok daha iyi, değil mi?" "Evet, kesinlikle," diye onayladı Bridget.

Mehmed, oturduğu yerden hemen kalkıp tekrar dolaşmaya başlayan köpeğe bakarak, "Pip şimdi çok iyi oturuyor," dedi.

Bridget, "Evet, ama korkarım artık işime başlamam gerekecek," dedi. "Dük'e eşlik edecek misin?"

Mehmed biraz asık suratlı görünüyordu. "Uzun zamandır uyanmadı. Öğleden önce sadece pli-bee-un uyandığını söylüyor." Ona baktı ve başını salladı. "Pli-bee-un'un ne olduğunu bilmiyorum."

"Biz," diye homurdandı Bridget. "Ve o da bunu söylerdi."

"Dükler bütün gün uyuyabilir. Biz uyuyamayız." Ona oldukça sinsi bir bakış fırlattı. "Ama dün siz orada olmadığınızda çok üzüldü."

Buna cevap vermedi ama kalbi küt küt atmaya başladı, aptal şey.

"Kapalı odaları havalandırmama ve temizlememe yardım etmek ister misin?" diye sordu mutfak kapısına doğru yürürken.

"Evet mi?" Mehmed şüpheyle cevap verdi.

"Ya da Pip'le birlikte ahırda yapılacak bir iĢ olup olmadığına bakabilirsiniz," diye ekledi.

"Evet, çok iyi!" dedi ve hemen parlayarak kalenin arka tarafına ve ahırlara daha yakın olan baĢka bir kapıya yöneldi. "Gel Pip, gel!"

Köpek onun peşinden koştu.

"Atlar tarafından ezilmesine izin vermeyin!" Bridget çocuğun arkasından seslendi. Çocuk neşeyle el salladı ve köpekle birlikte kapıdan girerek gözden kayboldu.

Bridget içini çekti ve mutfak kapısına döndü. Toplanması gereken birlikleri vardı.

Sabah, Val'in yatak odasının karşısında, kalenin üst batı kanadındaki üç odayı açıp temizlemekle geçti. Oldukça pis bir işti ve Bridget, Val'in dün başından yırttığı günden beri kayıp olan başlığının yasını tuttu.

Onun yaktığından şüpheleniyordu.

Şu anda, masalar ve diğer kullanılmayan mobilyalarla dolu olduğu için toplanma yeri olarak kullanıldığı anlaşılan üçüncü odanın temizlenmesini denetliyordu. İki uşak ağır maun bir masayı dikkatlice taşıdı.

Büfeyi duvardan indirdi ve panellere yaslanmış kumaş kaplı bir şeyi ortaya çıkardı.

Bridget üzerindeki toz tabakasına dikkat ederek bezi yavaşça çekti.

Sonra dondu kaldı, bakakaldı.

Bir çocuğun gerçek boyutlu bir portresiydi. Güzel, altın gibi bir çocuk, en fazla yedi ya da sekiz yaşında, ama şimdiden gök mavisi bir takım elbise giymiş, boğazına ve bileklerine beyaz danteller düşüyor, ayakkabılarında elmas tokalar var. Resmi bir şekilde poz vermiş, bir ayağını uzatmış, diğer eli belinde, bir omzuna ve koluna ermin süslemeli pembe kadife bir pelerin örtmüştü. Diğer elinde küçük, mücevherli bir hançer tutuyor ve izleyiciye sunuyordu.

Çocuk bir çeşit kamarada duruyordu. Her iki yanında perdeler ve resmi mobilyalar vardı. Bridget başka evlerde aristokrat çocukların portrelerini görmüştü. O çocukların aksine, bu çocuğun ne evcil hayvanı, ne oyuncağı, ne de çocukluğuna dair hiçbir şeyi vardı.

Yetişkinlerle dolu bir dünyada tek başına duruyordu.

Ve masmavi gözleri dayanılmaz derecede hüzünlüydü. "O zaman bile benden nefret ediyordu."

Bridget döndüğünde Val'in üzgün küçük çocuğa ilgisiz bir şekilde baktığını gördü. "Bunu yıllar önce yakmış olduğunu düşünebilirdim. Ressam için oturduğumu hatırlıyorum. Kıpırdamadan duramıyordum ama babam portreyi istiyordu. Eğer kıpırdamadan durmazsam kulaklarımı keseceğini söylemişti." Bridget'e bir şakayı paylaşır gibi gülümsedi. "Bunu asla yapmayacağını anlayamayacak kadar küçüktüm. Varisine herhangi bir şekilde zarar verseydi babam onu öldürürdü. Bu yüzden hareketsiz durdum. Sanırım bunu boyaması üç haftasını aldı."

Bridget ağlamak istedi. *Anne* kelimesini bile söyleyemez miydi?

Arkasına baktı ve diğer hizmetkârların odadan çıktığını görünce rahatladı. "*Neden* senden bu kadar nefret ediyordu?"

"Ben babamın oğluyum." Omuz silkti. "Tıpkı ona benziyorum ve annem de ondan nefret ederdi. Sanırım bu kadarı yeterliydi."

Gözlerini dikti. "Ama sen baban değilsin."

"Öyle değil m i y i m?" diye mırıldandı, gözleri yorgun. "Ne de olsa beni kendi s u r e t i n d e yarattı."

Düşüncesizce onun elini tuttu. "Aynı görünmen babanla aynı adam olduğun anlamına gelmez. Değilsin. *Değilsin.*"

Başını ona doğru eğdi, kaşları sanki onun sözlerini şüpheyle değerlendiriyormuş gibi birbirine yaklaştı.

Yaşlı düşes hayatta olsaydı, Bridget ona ağzının payını verirdi.

Boğazını temizledi. "Tekrar asayım mı, belki yemek odasına?"

"Ne?" Resme bir göz attı. "Oh, eğer istersen. Babama yeterince pahalıya mal olduğu kesin ve ressamın da iyi olduğu söyleniyor." Odanın etrafına bakındı. "Yine de neden buraya koyduğunu merak ediyorum. Çok kindar bir ihtiyardı. Babamdan nefret ederdi. Bu şatodan nefret ederdi. Benden nefret ederdi." Küçük bir ambalaj sandığı yığınını tekmeledi. Devrildiler ve bir şey kırıldı. "Gittiğimde arkamdan bağırdığını duymalıydın. Şeytanın ta kendisiydim, babamın hık demiş burnundan düşmüştüm. Tıpkı onun gibi-"

Sözü ince ama çok net bir kedi miyavlamasıyla kesildi.

Val dondu kaldı, gözleri ona döndü.

Bridget kaşlarını çattı, etrafına bakındı.

Nerede-? Miyavlama sesi tekrar geldi.

"Bunu duyabiliyor musun?" Val tısladı.

Sessiz olması için ona el salladı. Odada iki masa vardı -ağır ortaçağ eşyaları ve oldukça kurt yeniği- düşmüş sandıklar, örtülerin altında daha fazla tabloya benzeyen şeyler-

Bir miyav daha.

Geriye kalan tek büyük mobilya parçasına doğru ilerledi, bir adam boyunda, karmaşık bir şekilde işlenmiş ve oyulmuş bir tür dolaptı bu. Ön tarafta iki kapı vardı ve onları denedi ama kilitliydiler.

"İşte." Val onu kenara çekti ve kavisli hançerini çıkardı. "Yapma-!"

diye başladı.

Ama bıçağı çoktan kapıların arasına sokmuş ve kilidi tahtadan kırarak kapıları açmıştı.

"Oh," dedi derin bir onaylamazlıkla, "bunu yapmana gerek yoktu."

"Hayır, ama içine bakmak istediğini sanmıştım," dedi. "Ve ben
Böyle çirkin bir dolabı nadiren görmüşümdür. Sanırım annemin odasında vardı. İçine bakmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Var," dedi ama kapıları açtığında bulduğu tek şey boş bir fare yuvası ve bir sürü tozdu.

Miyavlama tekrar geldi, oldukça yakındı.

Başını dolabın içine eğdi. Kedinin -ya da yavru kedinin, çünkü sesi oldukça küçük geliyordu- tam önünde olduğuna yemin edebilirdi ama

Orada bir şey yok.

Doğruldu ve Val'e baktı.

Masmavi gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Hayalet kediler ve hayalet yavru kediler."

Kaşlarını çattı. "Ben hayaletlere inanmam."

"Sıkıcı." Onu burnundan öptü ve o hâlâ şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken eğilip dolabın arkasına bir şeyler yaptı.

Birden tahtalardan biri ellerinden kurtuldu. Bakmak için tekrar eğildi.

Onlara bakan kızıl bir kediydi, yeşil gözleri kocaman açılmıştı ve memelerinde gökkuşağı renklerinde bir dizi kıpır kıpır kedi yavrusu vardı. Dolabın sahte bir arkalığı olduğu belli olan küçük bir alana kıvrılmıştı.

"Ama içeri nasıl girdi?" Bridget büyülenmiş gibi nefes aldı. Yavru kediler o minicik kabarık aşamadaydı ve kesinlikle çok sevimliydiler.

Val hemen, "Sihir," dedi ve sonra daha yavan bir şekilde, "ya da dolabın arkası çürümüştür," dedi.

Bridget güldü. "Onlara ne isim verelim?"

Ama bu onun sertleşmesine ve geri çekilmesine neden oldu. "Hiçbir şey. Onlar bizim değil, değil mi?"

"Hayır," dedi yavaşça, onu izleyerek. Babasının ona yaptıklarını, evcil kedilerinin uzun listesini hatırladı - isim verdiği kediler - ve neredeyse kalbi kırılıyordu. "Ama..."

"O zaman bırak onları," dedi, odayı geçip tekrar yere düşmüş ambalaj kasalarına basarak. "Kedilere isim takmak için bir neden yok, değil mi? Bana sorarsanız oldukça kaba görünüyor. Kimse *kedilere kendilerine* isim verilmesinden hoşlanıp hoşlanmadıklarını sormuyor."

Gözlerini yarı kapalı tutarak mırıldayan anne kediye baktı ve sonra tekrar ona döndü. Bu işin peşini bırakmalıydı, biliyordu ama... "Çocukken kedileri severdin, değil mi?"

Öfkeli bir ifadeyle ona döndü. "Bunu sana kim söyledi?"

"Yaptın," dedi nazikçe. "Zehir yüzünden sayıkladığın zaman, hatırladın mı?"

"Hayır." Kararlı bir şekilde başını salladı. "İnsanın bazı şeyleri unutmasının çok daha kolay olduğunu fark ettim, bu yüzden bunu alışkanlık haline getirdim. Bazen bir adamla tanıştırıldığımda, sırf pratik olsun diye adını hemen unutuyorum. Unutkanlık harika bir şey."

Buna gülse mi ağlasa mı bilemedi. Yaşamı boyunca ne kadar çok şeyi unutmuştu? Ne kadarına katlanmak zorunda kalmıştı?

"Peki." Nefes aldı. "Bana anlatmıştın. Dört kedin olduğunu söylemiştin, Pretty, Marmalade, Opal ve-"

"Tiger," dedi ona doğru yaklaşarak, "Babam yapmasın diye asıp öldürdüğüm Tiger. Bu yolda ilerlemek istediğinden kesinlikle emin misin, Séraphine, benim?"

"Benim adım Bridget," dedi cesur bir tavırla.

"Oh, hayır," diye cevap verdi, onun üst kollarını yakaladı, onu sıkıca tuttu, neredeyse canını yakıyordu. "Şu anda sen Séraphine'i yakıyorsun, yargılıyorsun ve ben de Montgomery'nin kutsal olmayan Dük'üyüm ve eğer bilmek istiyorsan, eğer *gerçekten,* tüm saf aziz ruhunla bilmek istiyorsan, Pretty, Marmalade, Opal ve Tiger'dan çok daha fazlası vardı. Düzinelerce kedi. Kedilerin olmasını sağladı. Çocukken beni kedilerle kim besledi sanıyorsun? Babam. Bana güzel, pofuduk bir kedi yavrusu getirir ve geceleri yastığımın üzerine koyardı, böylece yüzüme kıvrılmış, güvenen, mırıldayan ve yumuşak, çok yumuşak, sadece benim için uyanmış olurdum. Masum ve sevimli. Ona isim verirdim, hepsine isim verirdim. Ve ben o kediyi sevene kadar, o benim en iyi arkadaşım, *tek* arkadaşım olana kadar beklerdi ve sonra gözlerimin önünde boynunu kırardı." Alnını onunkine yasladı, gözleri kapalıydı ve hala - hala!- inanılmaz derecede kuruydu. "Yeterince büyüyene, yeterince güçlenene, yeterince akıllı olana ve sevdiğin şeyi öldürmen *gerektiğini bilene* kadar, Séraphine, yoksa onu sana karşı kullanacaklarını biliyordum. Gözlerinin önünde boynunu kıracaklar ve canın *yanacak*. İçinden çığlıklar ve umutsuzluk akacak ve ölümü isteyeceksin, ölümü *seveceksin.*"

Durdu, nefes nefese, ağzı açık ve hareketsiz, çok sessiz ve kesin bir şekilde, "Görüyorsunuz işte. Bu daha iyi. *Çok daha iyi*. Hiç sevmemek."

Yavaşça, dikkatle elini adamın kabaran göğsüne, boynuna ve kuru, kupkuru yüzüne götürdü. "Görüyorum, evet. Anlıyorum."

Parmak uçlarında durdu ve onu dudaklarından usulca öptü. Nazik bir fırça, kendisinin burada durduğunu ve babasının durmadığını hatırlatan tatlı bir hatırlatma.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona bakmak için arkasına yaslandı.

Masmavi gözleri uykulu ve biraz daha sakindi.

Nefes aldı.

Sonra bakışları onun yanından geçip açık dolaba gitti ve gülmeye başladı. Kadının dehşet içinde bakmasına neden olan derin, kesik kesik kahkahalar.

Karnını tuttu ve işaret etti.

Dönüp baktı, korkunç bir şey bekliyordu.

Tek gördüğü, kedinin yavrularını bırakıp gittiğiydi. Yavrular ya uyuyor ya da titreyen bacakları üzerinde durmuş, dolabın arkasındaki küçük kutularını keşfediyorlardı.

"Ne?"

"Bak," diye homurdandı. "Oh, bak. Şu *kaltak.*" Tekrar gitti, gülüyordu ve sanki ele geçirilmiş gibi odada sendeleyerek dolaşıyordu.

Tekrar bakmak için eğildi.

Yavru kedilerin altında beyaz bir şey vardı.

Uzandı ve her tarafı özenle oyulmuş, fildişi bir kutu çıkardı. Çok eski ve çok değerli görünüyordu ve bir kedinin yatağı olarak kullanılmış olabileceği düşüncesiyle içini çekti.

"Kastettiğiniz bu mu?" diye sordu çılgına dönmüş adama. Açmaya çalıştı ama kapak sıkışmış gibiydi.

"Hayır, hayır," dedi Val aniden yanına gelerek. "Montgomery'ler ve entrikaları hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Kutuyu onun elinden aldı, ters çevirdi ve başparmağının tırnağını kutunun altındaki bir oymaya bastırdı. Kutunun kenarından bir şerit çıktı ve onu yana doğru kaydırıp kapağını açtı.

Bridget onun omzunun üzerinden baktı. İçinde mühürlü bir mektup vardı.

"Hiç gülümsemedi," dedi mektuba bakarak, "ayrıldığım gün bile. Yatağında oturuyordu, yanında Cal vardı ve ben onun bu mektubu bu kutuya yerleştirmesini izledim. Mektubu saklayacağına ve ölmeden önce İngiltere'ye dönersem yayınlatacağına yemin etmişti. Ama ona hiçbir zaman gerçekten inanmadım. Ne kadar aptalmışım meğer. Zehri doğruydu. Bunun için onu suçlayamayız. Aradan on bir yıl geçti ve o toprakta çürüyüp gitse de beni hâlâ zehirliyor. Bravo, madam, bravo!"

Mektubu bir saniye daha düşündü.

Sonra ona baktı ve açık tabutu uzattı. "İşte, al bunu. Bu benim kararmış kalbim, kararmamış ruhum. Bunu beni anmak için yap."

Fildişi kutuya baktı. "Bunu alamam!" Adam başını eğdi. "Neden alamazsın?"

"Çünkü..." Çünkü ona ihanet edecek araçlara sahip olmak istemiyordu.

Ona baktı. "Mektupta ne var?" Adam omuz
silkti. "Bilmiyorum."

"Az önce annenin seni mezardan onunla lanetlediğini söyledin," diye karşılık verdi kızgınlıkla.

"Ve büyük olasılıkla öyle yaptı," dedi. "Ama *bilmiyorum*. Mektup mühürlü. Henüz okumadım."

Gözlerini kısmıştı. "Ama senin *düşündüğün* şeyi yazdıysa...?"

Gülümsedi. "O zaman içindekiler beni asacak."

Nefes almayı bıraktı. "Olacak" demişti. "Olabilir" değil. Çok kesin. Yani *Elbette*. Çok az suç bir dük için ölüm cezasıyla sonuçlanırdı.

Ve *ondan* suçunun kanıtını almasını istedi.

Bunun yerine ona onu yok etmesini söylemek istedi. Dilinin ucuna kadar gelmişti.

Ama Bridget özünde ahlaken dürüst bir insandı. Eğer gerçekten korkunç bir şey yaptıysa.

"Ah, işte sorgu yargıcı," diye fısıldadı. Ve
korkunç tabutu onun ellerine bıraktı.

Bölüm Beş Genç

Prue ve Kral Kalpsiz büyücüye göstermek için iplik sepetlerini getirdiler.
Pütürlü ipliklerine baktı ve gülümsedi. "Ne güzel bir iş, Majesteleri!"
Kral ve Prue birbirlerine baktılar, sonra kral inanmayan bir kaşını kaldırdı.
Büyücü aceleyle boğazını temizledi. "Şimdi ay ışığında ince bir kumaş dokuman gerekecek."
Kral tekrar küfrederken.... Prue sadece içini çekti.

-*Kalpsiz Kral*'dan

Bu bir hevesti. Belki ölümcül bir kapris, ama kaprisler genellikle öyleydi - en azından *onun*
kesinlikle öyleydi.

Val, yanan meleğinin, annesinin acı safrasının düzgün ve zarif bir şekilde yoğunlaştırılıp muhafaza edildiği iğrenç küçük kutuyu almasını izledi. Annesi toplumsal incelikler olarak gördüğü şeylere çok önem verirdi. Séraphine'in yüzü sıkıntılıydı. Onun günahlarının yükünü taşımaktan hoşlanmıyordu -bilmese de özellikle oldukça lanet bir günahın- ama yine de iğrenç şeyi cesurca bağrına bastı.

Bir büyük engizisyoncudan daha azını beklemezdi.

Onun yıkımını, tehlikesini tombul, pratik küçük hizmetçisinin ellerinde tuttuğunu bilmek onu bir şekilde tatmin ediyordu. Eğer onu çok kızdırırsa, bir gün uyandığında onu tamamen sakıncalı bulursa, o zaman yünlü bileğinin bir hareketiyle onu yok edebilirdi. Bu

dünyayı bir şekilde dengeliyor gibiydi. Ne de olsa onun bir vicdanı vardı, onun ise yoktu.

Ayrıca. Aşil'in bile topuğu vardı.

"Gel," dedi nazikçe, çünkü onun acı çektiğini biliyordu. "Seni işlerinin arasında bulup dizlerime kapandım ve tozu, örümcekleri ve fare pisliklerini bırakıp gelip biraz dinlenmen ve belki de öğle yemeğini yemen için yalvardım."

İlginç bir şekilde kızardı. "Bunu yapamam," diye tısladı nefesinin altından. "Neden yapamazsın?" diye sordu adam, kızın tepkisiyle derinden sarsılmıştı.

"Diğer hizmetçiler."

Gözlerini kırpıştırdı. "Sizi temin ederim, tüm hizmetkârlarımın öğle yemeğine katılmasına izin veririm." "Ama ben seninleysem..."

Kızarması derinleşti.

Adam başını eğmiş, tamamen şaşkın bir halde onu inceliyordu. "Öğle yemeğini üstü kapalı olarak kastetmedim; ancak, eğer uygunsa şu anda odama çekilmekten mutluluk duyarım-"

"*Hayır,*" dedi bazılarının hoş olmayan bir vurgu olarak algılayabileceği bir ifadeyle. Sanki zorluk çıkaran oymuş gibi gözlerini devirdi, ki dürüst olmak gerekirse *çoğu* zaman *öyleydi*. "Hadi gidip öğle yemeği yiyelim."

Gülümsedi. "Muhteşem!"

Ona biraz utangaç bir şekilde baktı. Kesinlikle büyüleyici. "Tozlandım. Önce yıkanayım ve seninle yemek odasında buluşalım, olur mu?"

Eğilerek selam verdi. "Varlığınızı bekliyorum."

Bunun üzerine kız telaşlanmış görünüyordu ve adam onu masalardan birine yaslayıp-

"Hayır," dedi çok kararlı bir şekilde, geri çekilerek ve çok daha alçak sesle, "*Günün ortasındayız*!"

Ne kadar da püriten! Alt sınıfların sevişirken bu kadar ağırbaşlı olduğunu kim bilebilirdi?

Val yemek odasına doğru ilerlerken bunu düşündü. Hizmetçilerin mutfak kapılarının ardında saatlerce uğraştıklarını hayal ederdi hep. Bunu düşündüğü zaman. Bu pek sık olmazdı çünkü onlar *hizmetçiydi*. Ama bu, broşürcülerin her zaman bahsettiği eski saçmalıklardan biriydi - alt sınıfların çok seksi ve çok doğurgan olduğu - ve yine de burada hizmetçisi ona iyilik yapmayı reddediyordu, tuhaf bir şekilde çünkü günün ortasıydı.

Gün ortasında tam olarak neyin yanlış olduğunu merak ediyordu. Gün ortasında

Işık mı? Yuvarlanmak üzere olduğu kişiyi görebilmek *iyi bir* şey miydi? Yatağın olmaması mı? Ama hayır, dün gece ona sandalyede binmişti. Ve çok da zevkliydi.

Ya da en azından o öyle sanıyordu.

Val merdivenlerde durakladı, aklına ani ve hiç de hoş olmayan bir fikir geldi - daha önce hiç aklına gelmemiş bir fikir. Ya Bridget bunu eğlenceli bulmadıysa?

Bu fikri iki saniye boyunca düşündü.

Hayır. Kadın adamın sikinin üzerine boşalmıştı, adam bunu hem hissetmiş hem de tanık olmuştu.

Ve ayrıca.

O Valentine Napier'di, Montgomery Dükü. Dünyada ondan daha iyi bir aşık yoktu.

Tatmin olmuş bir şekilde inişine devam etti.

Adını hâlâ hatırlayamadığı uşak onu merdivenin dibinde karşıladı. "Dyemore Dükü sizi görmek istiyor, Majesteleri. Kendisi kütüphanede bekliyor."

Ah, kader çağırmaya gelmişti. Yaşlı adam memleketine gitmişti.

-Ainsdale'e yakın bir ilçede. Beklediğinden daha hızlı. O zaman hevesli olmalı.

İşe, işe.

Ama bir an için Val tereddüt etti. *Yapabilirdi...* Dyemore'u basitçe gönderebilirdi. Öğleden sonrayı Séraphine'le lüks içinde geçirebilirdi.

Séraphine... gözlerini kırpıştırdı. Ama şimdi Séraphine vardı. Dünyanın maskeli adamlarından koruyacak biri. Hayır. Nonononono. Bunu yapmak daha iyi.

Gücü elinde bulunduran kişi ertesi gün yas tutmak zorunda kalmadı.

Val uşağa başıyla işaret etti. "Ona benimle öğle yemeği yemek isteyip istemediğini sorun."

Yemek odasına girdi ve hatırladığı kadar kasvetli olmayan, cilalı ve temiz bir oda buldu. Tabii ki hatırladıkları çoğunlukla tecavüz ve tecavüzle sonuçlanan içki âlemleriydi.

Bir zamanlar kalenin salonuydu, tavanı yüksekti ve saçak boyunca eski boyalı armalar vardı. Masa uzun ve neredeyse siyahtı, duvarlarda şeytani atalara ait olduğu şüphesiz çeşitli resimler asılıydı. Babam gri taş şöminenin üzerinde gururla oturuyordu, gri periwig ve ipek hortum giymişti, safir mavisi cübbesi zarif formunu sarıyordu.

Val yerine oturdu ve babasının boş masmavi gözlerini düşündü. Artık kalenin efendisi olduğuna göre o kanlı portreyi yaktırabileceğini düşündü.

"Montgomery," diye mırıldandı Dyemore yemek salonunda sallana sallana yürürken yaşlı adam sesiyle. "Sağlığın yerinde görünüyor. Balodan sonra hastalandığınıza dair söylentiler duymuştum."

"Ah, dedikodular," dedi Val, misafirini selamlamak için ayağa kalkarken. "En iyisi yaşlı kadınlara ve kafası yumuşak olanlara bırakılmalı, öyle değil mi? Tabii ki doğrulanamadıkları sürece."

"Elbette," dedi Dyemore, elini uzun bir dokunuşla sıkarak. "Ama sonra hizmetçilerinizden birinden bir hikâye dinledim."

"*Öyle* mi?" Val tekrar yerine otururken gülümsedi. "Bana onun adını söyle ki o fahişeyi sokağa attırabileyim."

Dyemore kıkırdadı. "Ah, bana babanı hatırlatıyorsun."

Val, yaşlı adama bir kadeh şarap doldururken hafifçe, "Annem bana hep böyle söylerdi," dedi.

Yemek odasının kapısı açıldı. Bridget içeri adımını attı ve Val hatasını hemen anladı.

Her zamanki çirkin siyah yününü, beyaz iğneli önlüğünü ve beyaz fichu'sunu giymişti, hepsi oldukça mütevazıydı, ama Dyemore dedikodudan ve hizmetçilere haber vermekten söz etmişti. Yaşlı adam hastalığı boyunca ona kimin baktığını tam olarak biliyor muydu?

Val şarap kadehinin üzerinden hafifçe gülümsedi ve aptal olduğu için kendini lanetledi.

"Sevgili Bayan Crumb bu mu?" Dyemore, Séraphine'i sanki tüketimine sunulmuş tuzlu bir ringa balığı gibi inceleyerek sordu.

Val kısa bir süre yemek bıçağını ona saplamayı düşündü. Bu çok kolay olurdu. Ama sonra cesedin ortadan kaldırılması vesaire vesaire. Çok sıkıcıydı ve Lordların gücünü gerçekten de istiyordu.

Oh, çok iyi.

"Bayan Crumb aslında benim hizmetçim ve öğle yemeğinde bize katılacak," dedi Val, elini uzatarak.

Kız, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, soğukkanlılığını korudu ve başı dik bir şekilde adamın yanına doğru yürüdü. Val'in elini tutmaktan kaçındı ama yerine oturdu. Bu sırada Val'in aklına daha az soğukkanlı prensesler gördüğü geldi.

Val elini masaya bıraktı ve ona gülümsedi. "Bu Leonard de Chartres, Dyemore Dükü ve rahmetli babamın yakın arkadaşı."

Gözleri bir parça açıldı ama bu ifadeyi anladığını başka hiçbir şekilde göstermedi. "Majesteleri. Sizinle tanışmak bir zevk."

Dyemore, konuşan bir kediyle sohbet ediyormuş gibi eğlenerek, "O zevk bana ait," diye cevap verdi. Val'e döndü. "Senin için bir yenilik, değil mi Montgomery? Babanın da tuhaf eğlenceleri sevdiğini hatırlıyorum. Koca bir kış -1712 miydi 1713 müydü- şu küçük-"

Neyse ki Val'in iştahı Dyemore'un öğle yemeğiyle kesildi. Kâhya, somon, sığır eti ve çeşitli haşlanmış meyve ve ekmek tepsileri taşıyan üç uşağın önündeydi.

Dyemore kısa bir süre sonra, "Balıktan hiç hoşlanmadım," dedi, çiğnerken ağzının kenarından kanlı et suyu sızıyordu. "Şimdi biftek bir erkeğin yemeği."

Val, somonuna bir çatal saplayarak, "Oh, oldukça," diye kabul etti.

"Şimdi," diye devam etti yaşlı adam. "Seni düzgün bir şekilde inisiye etmemiz gerekecek."

Bridget bıçağını tabağına vurdu ve ona ters ters baktı. Val onun bir Çin fişeği gibi patlamadan yemeği bitirip bitiremeyeceğini merak ediyordu.

"Gerçekten mi? Bir kabul töreni mi?" Val, Dyemore'a dönerek sordu. "Çok sıkıcı. Kurucu ailelerden biri olarak...."

"Kutsal kurallar," diye mırıldandı Dyemore - tartıştıkları şey düşünüldüğünde oldukça komikti. "Ama ne kadar erken olursa o kadar iyi. Artık gençleşmiyorum. Ha!"

"Oğlunuz olduğunu düşünmüştüm...?" Val sırf kendi merakı için sordu. Başkasının onu iktidar koltuğundan indirmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Raphael?" Dyemore hiç de hoş olmayan bir yüz ifadesi takındı. "O... bu rol için uygun değil."

Gerçekten mi? Bu kesinlikle ilginçti. Val hayal meyal kendi yaşlarında bir çocuk hatırladı ve Raphael'in sakat ya da zihinsel özürlü olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse söylentileri duymuş olmalıydı.

Dyemore dişlerinin arasından bir parça kıkırdak çıkarırken, "Hayır, sen çok daha iyisini yaparsın," diye devam etti. "Genç. Uzuvların güçlü. Yakışıklı."

Gözleri yarı kapalı hale gelmişti.

Val eğer eğilimli olsaydı, kendisini ihlal edilmiş hissedebilirdi. Gülümsedi. "Ne zaman?"

Diğer adam omuz silkti. "Bahar her zamanki zamanımız, bunu biliyorsun." Val başını salladı. "Çok uzak. Yerimi daha erken almak isteyeceğim."

Dyemore sırıttı. "Belki bir şeyler ayarlanabilir. Babanın zamanından beri eğlencelerimizde biraz daha... liberal olduk."

"Peki onları nerede tutuyordunuz?"

Ama Dyemore parmağını çapkınca ona doğru salladı. "Şimdi, şimdi. Senin de bildiğin gibi bunu sana söyleyemem. Sen kabul edilene kadar olmaz." Sandalyesine geri oturdu ve Val'e neredeyse şehvetle baktı. "Bize katılmaya heveslisin, biliyorum ama sabırlı olmalısın evlat."

Val gülümsedi ve şarabını içti, şimdilik yaşlı adamın Lordların oldukça sıradan cinsel sefahatlerinin onlara katılmak istemesinin nedeni olduğunu düşünmesine izin vermekten memnundu.

Yemek, Dyemore'un babasının sapkınlıklarına, annesinin Val'e duyduğu nefrete, vesaire, vesaire hiç de ince olmayan göndermeler yaptığı, hoş olmasa da samimi bir ortamda tamamlandı. Gerçekten de yaşlı adam yediği lokmalardan birini boğazında düğümlese dünya yerinden oynardı ama öyle olmadı. Val çok geçmeden misafirine kapıya kadar eşlik etti.

İşte o zaman oldu.

Şarabı, Séraphine'le meşguliyetini ve yemek boyunca etrafında büyüyen onaylamama bulutunu suçlayabilirdi ama işin özüne indiğinde, bu aptallıktan başka bir şey değildi.

Lanet olası aptallık.

Bridget Val'e döndüğünde Dyemore kapıda, şapkası ve bastonu elinde, son, hüzünlü ve kötü niyetli vedalarını ediyordu.

Onun elini tuttu.

Sadece bu. Tamamen düşüncesizce. Onunla sadece sakin bir tartışma yapmak ve belki de ondan sonra güzel bir öğleden sonra sevişmesi yapmak isterken, lanet olası şatosunu daha fazla temizlemek için kim bilir nereye gitmesini istemiyordu.

Ne kadar küçük bir şey ama yine de çok anlamlı. Çünkü öğle yemeğinde masasına gelen bir hizmetçiyi garip bir cinsel sapkınlık olarak açıklayabiliyordu. Alt sınıfların pisliği içinde yuvarlanmak için ani bir arzu. Ama bir kadının elini tutmak, Dyemore gibi bitkin, çiçek hastalığına yakalanmış, ruhsuz bir ihtiyar için bile bambaşka bir anlam ifade ediyordu.

Sevgi demekti.

Bu da zayıflık demekti.

Dyemore'un kan çanağına dönmüş bakışlarının Bridget'in tombul küçük parmaklarını tutan ele yöneldiğini gördü. Yaşlı adamın ciğer rengindeki dudakları memnun bir gülümsemeyle kıpırdadı ve Val donmuş, içi boş göğsünde garip bir şey hissetti. Nefesini kesen bir şey.

Neredeyse... Şey gibi hissettim.

Korku.

Ve Val şöyle düşündü: *Sevdiğin şeyi öldürmelisin yoksa onu sana karşı kullanırlar*.

O zaman Bridget'i sevmemesi iyi değil miydi?

"NEDEN?" Val odanın kapısını kapatır kapatmaz BRIDGET ona doğru döndü. *Titriyordu,* çok üzgündü. "Dyemore Dükü'yle yemek yiyip Kaos'un Lordları'na kabul edilmeyi *istemene* ne sebep oldu? O kadar sapık mısın? Her tür kadınla seks yapmaktan bu kadar mı hoşlanıyorsun?" "Aslında," dedi, "genellikle oğlanlar -çok genç olanlar- ve küçük kızlar."

Bir an için kulaklarına inanamayarak ona baktı.

Sonra çok kesin ve net bir şekilde, "Küçük çocuklara tecavüz etmek istiyorsun ve-" dedi.

"*Hayır.*" Gerçekten de incinmiş görünecek kadar *küstahtı.* "Tecavüz ve tecavüzcüler hakkında ne düşündüğümü sana zaten söyledim. Elbette bir çocuğa böyle bir şey yapmam."

Ona baktı. Derin bir nefes aldı. Ve sonra bir nefes daha. Görüntüleri, sözleri, korkunç yaşlı adamı ve o *korkunç* öğle yemeği boyunca sessiz kalmak zorunda kalmasını, onu çok kızdıran her şeyi bir kenara itti. Şimdilik hepsini bir kenara bıraktı ve sadece adam Valentine'a baktı.

Altın sarısı saçlarını arkaya taramış, kırmızı işlemeli deniz mavisi bir takım elbise ve pişmiş topraktan bir yelek giymiş halde ondan birkaç adım ötede duruyordu. Gerçekten de onun için oldukça durgundu. Onu sanki yabancı bir ülkeden gelen bir kadınmış gibi izliyordu. Daha önce hiç karşılaşmadığı bir kadın.

Ona sık sık bu şekilde bakıyordu, biraz üzgün bir şekilde düşündü. "Neden Kaos'un Lordları'na katılmak istiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü hepsinin ortak bir ahlaksızlığı var," dedi hemen. "Ve hepsi de rütbeli ve ayrıcalıklı insanlar."

Başını salladı. "Onlara şantaj yapmak istiyorsun."

"Evet." Sanki kız parlak bir öğrenci, kendisi de bir okul müdürüymüş gibi gülümsedi. "Fırsatları bir düşünün! Sadece Lordlar arasında değil, onların aileleri arasında da." Ellerini, tüm toplulukları birbirine bağlayan, birbirine dolanan bir örümcek ağı hayal ediyormuş gibi genişçe açtı. "Ve sonra, bilirsiniz, birbirlerine gizlice yardım etme gelenekleri vardır, iş dünyasında, evlilikte, Parlamento'da, kilisede, orduda, donanmada, yani her yerde, gerçekten. Lordlar her yerdeler."

Kadın yüzündeki dehşeti belli etmemeye çalışırken, adam sevecen bir ifadeyle gülümsedi.

"Maske takarlarsa diğer Lordların kim olduğunu nasıl bilebilirler?"

"Dövmeler. Eğer bir Lord diğerine yunusu gösterirse, ikincisinin ilkinin istediği her şeyi yapması gerekir."

Kaşlarını çattı. "Ama dövmen senin..."

Omuz silkti. "Asla kullanmak istemedim. *Onlardan* birine borçlu kalacak değildim."

Ve nihayet, geçen gün dinlediği Lordlardan açıkça nefret ediyordu.

"Ama sen de onlara katılacaksın," dedi dikkatle. "Genç erkek ve kızlara zarar veren adamların yanında oturacaksın."

Ona baktı, yüzündeki tüm mizah izleri silinmişti. "Az önce öğle yemeğinde böyle bir adamın yanına oturdum."

Boğazında yükselen asidi yuttu. "Evet. Evet, yaptın."

"Onlardan kaçamazsın, Séraphine, bu tür adamlardan. Her yerdeler."

"Ama onlara katılmak zorunda değilsin," dedi, sesi sertti. "Val. *Valentine.* Onlardan biri olmak zorunda değilsin."

"Değilim," dedi, açıkça kafası karışmıştı. "Ben sadece sana-"

"Onlara katılmak onlardan biri *olmak* kadar iyi," dedi. "Sonunda, bu aynıdır."

Adam ona baktı, düz, güzel kaşları örülmüştü. "Öyle mi?"

"Evet." Ona doğru ilerledi ve ellerini yüzüne koydu, masmavi bakışlarını tutarak... yani *insanlığı vermeye* çalıştı. Daha çocukken bu duygusu elinden alınmıştı ama deneyebilirdi, değil mi? "Kaos'un Lordlarına katılma. Lütfen."

"Ama şantaj için fırsatlar... güç."

"Zaten yeterince gücün var," diye onu nazikçe temin etti. "Siz Montgomery Dükü'sünüz."

"Hayır, Séraphine," dedi üzgün, *yorgun* ve gülümsemeden. "Hiçbir zaman yeterli güç olmaz, Montgomery Dükü için bile."

"Neden?" diye fısıldadı. "*Neden* daha fazla güce ihtiyacın olsun ki?"

Güzel masmavi gözlerini sımsıkı yumdu ve titreyen yumruğunu şakağına doğru kaldırdı. "Anlamıyorsunuz!"

"O zaman beni yap!"

Gözlerini kocaman açtı ve kızın kollarını kavrayarak onu bir çemberin içinde döndürdü, bakışları kızınkileri delip geçti. "Anlamıyor musun? Onları *göremiyor musun*? Etrafımızdalar; kurtlar, yırtıcı kuşlar ve çakallar, çenelerini açmış aya bakıyorlar. O kadar yakınlar ki Bridget, o kadar yakınlar ki nefeslerinin kokusunu alabiliyorsun ve eğer gücün yoksa seni, Eve'i ya da beni yatağın altından sürükleyip etlerini kemiklerinden ayıracaklar ve seni ağlayan bir iskelet olarak bırakacaklar." Nefes aldı, baş döndürücü girdaplarını öyle aniden durdurdu ki, kadın nefesini tutup ona doğru sendeledi ve adam kollarını ona sarıp sıkıca kavradı. Kulağına fısıldadı, "Kızgın değilim. Artık maske takmadıklarını biliyorum, ama bu onların hala dışarıda, sıradan yaşlı adam formunda olmadıkları anlamına gelmez, benim yanan Séraphine'im. Gördüğün gibi, daha fazla güce sahip *olmalıyım.* Onlardan kurtulmanın tek yolu bu."

Titriyordu ve onu tam olarak anlamıyordu ama yapmaması gerektiğini bilse de ona değer veriyordu.

Böylece onu öptü, kedilere isim vermeyi reddeden ve onu asabilecek kadar büyük bir günah içeren güzel, kokuşmuş bir kutuyu ona emanet eden bu gösterişli adamı. Ve bunu yaparken kendine, başka ne olursa olsun ona aşık olmaması gerektiğini söyledi.

Çok çok geç olsa bile.

Kravatı saçından çekip aldı, parmaklarını kıvrılan altın tellerin arasından geçirdi ve ipeksiliklerinin tadını çıkardı.

İnledi, sesi dudaklarında titreşti ve sol eliyle uzanıp saçındaki tokaları çekerken onu kolunun kıvrımına doğru eğdi.

Saçlarının teker teker döküldüğünü ve adamın kolunun üzerine düştüğünü hissetti. Elini yüzüne götürdü, ağzını onunkinin üzerine eğerken onu tuttu, alt dudağını ısırdı ve sonra dilini içine soktu.

Onu emzirdiğinde kırmızı şarap tadı geliyordu.

Adam onu kucağına aldı ve kız kendini yatakta bulana kadar oda bir an için dönmeye başladı.

Ona baktı ve "Bu sefer seni çıplak istiyorum" dedi. Adam

çok ciddi bir şekilde başını salladı ve "Elbette" dedi.

Ama dantel boyun örtüsünü boğazından çekip çıkardığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Ayağa kalktı ve adamın deniz mavisi paltosunu silkip bir sandalyenin üzerine fırlatmasını, ardından ayakkabılarını çıkarmasını izledi. Altın rengi kirpiklerinin altından ona bakarak yeleğinin düğmelerini kasıtlı olarak açtı. Yelek kısa süre sonra paltosuna katıldı.

Sonra eğildi ve çoraplarını bacaklarından sıyırdı. Doğruldu ve önce bileklerindeki, sonra da gömleğinin önündeki küçük kabuk düğmeleri açtı. Durdu, kadına baktı, iki elini arkasına götürdü ve akıcı bir hareketle gömleğini başından aşağı sıyırdı.

Omuzlarındaki kaslar pencereden giren güneş ışığında parlıyordu. Öğleden sonra onunla eğlenmeye gelmiş bir tanrı olabilirdi.

Pantolonunun paçalarını açıp yeterince bollaştığında yere düşmesine izin verirken gözleri ağırlaşarak onu izledi.

Adam şimdi küçük giysileriyle duruyordu - *ipek küçük giysiler, kadın bunu* hiç de eğlenerek fark etti - ve kadın karnını doyururken bekledi.

Sonunda onları da bıraktı.

Onu daha önce de böyle görmüştü elbette. Görünüşe göre çıplaklığı alışkanlık haline getirmişti, kendini beğenmiş, kibirli adam, ama o zamanlar sevgilisi değildi.

O zaman onu umursamamıştı.

Çok güzeldi. Doğal olarak. Uzuvları mükemmel, teni pürüzsüz, aleti sivri, dolgun, ağır ve onun için hazırdı.

Aşıklar ona ne kadar çok hayranlık duymuştu? Mükemmel güzelliğiyle ne kadar sık poz vermişti?

Mesele şu ki, adam güzel olmasaydı bile onu baştan çıkarabilirdi. En azından o öyle düşünüyordu. Örneğin, sağ dizindeki o küçük beyaz çizgi. Yara izi miydi? Kim bilebilirdi ki? Ama biraz kusurlu olması, kusurlu olması ve bu yüzden onu insan yapması gerçeği?

Bu onun için erotikti.

Gerçek samimiyet buydu, değil mi? Başka birini çıplak görmek. Özünde bu, kusurlu ve insani olanın yakınlığıydı. Ve tüm o diğer

Aşıklar mı? Val'ini mükemmel, güzel bir şeyden başka bir *şey* olarak görüp görmediklerini merak ediyordu. Güzelliğin altındaki adamı hiç görmüşler miydi?

O gergin göbek sarkmaya başladığında da onu sevecekler miydi? Gine sarısı saçları solduğunda, masmavi gözlerinin etrafında çizgiler oluştuğunda?

Çünkü genel olarak onu *daha* çok sevebileceğini düşünüyordu. Onun yaşlandığını görme şansına sahip olacağından değil.

Dudağını ısırdı ve bu düşünce karşısında gözyaşlarını sildi. Bu adamla yaşlanmayı ne kadar isterdi.

"Séraphine?" diye sordu. "Nereye gittin?"

"Hiçbir yere," dedi. "Soyunmama yardım et, lütfen."

Ve öyle de yaptı, onu ayağa kaldırdı ve kendisinin harcayacağından çok daha kısa bir sürede tüm giysilerini etkin bir şekilde çıkardı.

Adamın ne kadar pratik yapmış olabileceğini düşünmedi.

Adamın önünde çırılçıplak durduğunda, ellerini tuttu ve onu yatağa götürdü, sol tarafına uzandı, böylece adam ona dönük ama sol eli yukarıda olacak şekilde uzanabilirdi.

Kolunu başının altına sıkıştırdı ve onu izledi. "Tuhaf bir ruh hali içindesin."

"Öyle miyim?" diye sordu. "Bütün ruh hallerimi biliyor musun?"

Sonra dudakları kıvrıldı. "Sadece senin bana göstermeye tenezzül ettiklerin."

Cevap vermedi ama parmağını uzatarak klasik bir aşk tanrısı yayı şeklindeki ince dudaklarının izini sürdü. "Dünyadaki tüm güce sahip olsaydın, Valentine, ne yapardın?"

"Sana söyledim," diye cevap verdi, her kelimesi parmağına bir öpücük konduruyordu, "insan asla yeterince güce sahip olamaz."

Bir koyun çiftçisinin üvey kızı olarak büyümüş olan bu kadın, "Benimle dalga geç," diye emretti. "Sen olsan ne yapardın?"

Koyu renk kirpikleri yavaşça dalgalandı. "Sanırım dünyayı gezer ve kraliyet saraylarında entrikalar çevirmek için tüm dilleri konuşmayı öğrenirdim."

Verdiği cevaba içten içe güldü çünkü bu cevap tam da ona göreydi.

"Ne yapardınız?" diye sordu. "Temizlikçi olmasaydın? Bu geniş, harika dünyada her şeyi yapabilseydin, herkes olabilseydin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim. I

hizmetçi olmak gibi."

Onun sözlerini yankılayarak, "Dalga geç benimle," dedi.

Ona biraz tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Belki bir denizci olur ve Çin'e, Hindistan'a ve keşfedilmemiş Afrika'ya yelken açardım."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi memnun görünüyordu.

"Hmm," diye fısıldadı ağzını onunkine yaklaştırarak. "Belki de İstanbul'a yelken açıp, akan cübbeleriyle nargile içen Osmanlı beyefendilerini ben de görürdüm."

Onu usulca öptü, dudaklarının baskısı öğleden sonra güneşinin ışığında telaşsızdı, göğüslerinin uçları onun göğsünü okşuyordu. Bu anı, hayatındaki diğer hiçbir şeye benzemeyen bu boş zamanı hatırlamak istedi.

Altın ışıktaki bu altın adam.

Saçlarını göğsünün üzerine çekti, telleri meme ucuna doğru fırçaladı, öpüşmeleri derinleştikçe bir zevk noktası çizmek için kullandı.

Hafifçe inledi, daha da yaklaştı, kolunu onunkinin üzerine bıraktı, sırtının pürüzsüz genişliğini, en üstteki uyluğunu bacaklarının üzerinden çekerken derisinin altındaki kaslarının kayışını hissetti.

Aletin küt başının kıvrımlarına sürtündüğünü hissetti ve kalçalarını eğdi.

Garip bir pozisyondu ama yine de mutluluk verici bir rahatlıktı.

Onu kendine doğru daha sıkı çekti, eli açık bir şekilde poposuna yayıldı ve nazik bir hamleyle içine girdi.

Gözlerini açtı ve onu öpüşürken izlerken buldu.

Geri çekildi, ağzı açık ve ıslaktı, gözleri yarı kapalı, hâlâ onu izliyordu.

Eli kızın poposunda esnedi ve kalçalarını kızın içine doğru eğdi. "Sert. Yumuşak. Erkek..."

"Kadın," diye fısıldadı, tırnaklarını adamın uzun ve kusursuz sırtında gezdirirken.

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Karanlık.

Aydınlık. Kötülük..." "Güzel." Boynunun yan tarafını

nazikçe ısırdı.

Nefes nefese kaldı ve penisi kadının içinde sarsıldı. "*Ahh.* Soğuk. Sıcak.

Umutsuzluk..." "Hope." Ağırlığının tüm gücünü kaldıraç olarak

kullanarak yuvarlandı ve

onu düz bir şekilde itti, üzerine tırmandı ve sonunda tamamen sikinin üzerine battı.

Zafer pozisyonundan ona baktı ve her iki avucunu da göğsüne yerleştirerek başparmaklarını pembe meme uçlarına sürttü.

"Ahh!" Dişlerini gösterdi, başını arkaya attı, kollarını başının üzerine kaldırdı, kartalın işkence ettiği bir Prometheus gibiydi.

Avuçlarını onun muhteşem gövdesinden aşağıya, kalçalarının kemiklerini hissedene kadar kaydırdı. Kendini oraya dayadı ve hareket etmeye başladı. Hafif bir sallanma, lezzetli küçük bir dalga. Adamın sertliğini içinde zorlukla kaydırdı, ama kıvrımlarını ona doğru bastırdı.

Bu... ah, bu çok tatlıydı, göğüsleri sallanırken, bacaklarının arasında sıcaklığın arttığını hissederken, siki içinde öğütülürken onu güneş ışığında izlemek.

Elleri yumruk olmuş, boynundaki tendonlar gerilmiş, kesik gözlerle onu izlerken başı geriye eğilmişti. Hareketsizdi ve ne zaman kırılacağını merak ediyordu.

Daha fazla dayanamayacağı zaman.

Biraz öne eğildi, böylece ileri geri sallanarak yuvarlanırken klitorisini ona sürtebilecekti. Ve bu kıvılcım onu inletti.

Yankıyla cevap verdi.

Gözlerini açtı ve ona gülümsedi. "Çirkin."

Nefes nefese kaldı, gözlerini kırpıştırdı.

"Güzel."

Güldü, sınırdaydı, yakındı, çok yakındı. "Acı."

"Güzel." Kendini yukarı kaldırdı, kollarını ona doladı ve ikisini de yuvarladı, böylece neredeyse yerleşmeden önce ona sert ve hızlı bir şekilde sokuyordu. Altın rengi bukleleri, solgun ve güzel yüzüne çizgiler halinde kazınmış masmavi gözlerine düşerken, korkunç bir önseziyle ona baktı. "Ölüm."

Onun saldırısı altında parçalanıyordu, gözlerinin arkasında kıvılcımlar uçuşuyordu, uzuvlarında sıcak bal vardı, ama kendini onun bakışlarıyla buluşmaya, ağzı zevkten gevşerken bile gözlerini açık tutmaya zorladı. "*Hayat.*"

Kalçaları titredi ve başı sanki bir darbe almış, büyük bir acı çekiyormuş gibi omuzlarının üzerinde yuvarlandı, dudakları dişlerinden geriye çekildi. İnledi, itmeye devam etti, ama daha yavaş, daha az zarif bir şekilde, ölüm sancıları çeken bir adam gibi.

Kız izlerken adam gözlerini açtı ve "*Séraphine,*" diye soluk soluğa kaldı.

Nefes almak kadar doğal bir şekilde "Valentine" diye cevap verdi ve adamın sıcak tohumunun içine dolduğunu hissetti.

On Altıncı Bölüm

O gece Prue ve Kral Kalpsiz yine bir dokuma tezgahının kurulmakta olduğu bahçelere gittiler. Kral işçilere çok çalıştıkları için bağırdı. ama Prue onu susturdu. "Azarlandıkları için daha hızlı çalışmayacaklar."
Kral bunun yerine, işleri bittiğinde işçilere teşekkür etti. Sonra dokudular, dokudular ve ikisi de bu işte pek iyi olmasalar da arada bir Prue eğilip kralın atkısını sıkıyor ve o da onaylarcasına homurdanıyordu....

*-Kalpsiz Kral'*dan

Ertesi sabah Londra'ya doğru yola çıktılar. Val'in o kalabalık metropole dönmek için acelesi olduğundan değil, Dyemore'un Val'in elini Bridget'inkiyle birleştirirken attığı o tek bakış yüzünden. Bu onu hafifçe germişti ve Séraphine ile o korkunç ciğer rengi dudaklar arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymanın en iyisi olduğunu düşündü. Ve en başta Ainsdale'e gelmesinin asıl nedeni, yani Bayan Royle, gözünden kaçtığına göre, kalması için gerçekten bir neden yoktu.

Elbette geri dönmek için başka, daha önemsiz nedenler de vardı: işlerinin nasıl ilerlediğini ve Londra'nın sokaklarında ve salonlarında hangi haberlerin ve skandalların mırıldandığını ve mırıldandığını öğrenmek ve kendi müthiş merakını tatmin etmek.

Dört gün sonra bir öğleden sonra Leydi Amelia Caire'in oturma odasına girmesinin nedeni de buydu.

"Leydim," dedi, altın dantel süslemeli trikorne'unu geniş bir şekilde süpürerek

"Böyle utanç verici bir davranışta bulunduğum için özür dilerim. Tanıştırılma zevkine sahip olmadığımı biliyorum ama umarım nazik kadınsı merhametiniz benim gibi bir zavallıya acır ve beni kabul eder."

Leydi Caire'in dudakları soğukkanlılıkla kıvrıldı. "Majesteleri. Ne beklenmedik bir sürpriz."

"İnsanlar bana bunu söyleyip duruyor," dedi Val, bir sandalye çekerek, çünkü kendisine bir sandalye teklif edilmesini beklerse tüm karşılaşma boyunca ayakta kalabileceğini düşünüyordu, "ama kendime soruyorum: Bir sürpriz beklenebilir *mi?"*

"Mm." Soğuk gülümsemesi bile kaybolmuştu. "Bu konuşma ne kadar eğlenceli olsa da, Majesteleri, neden evime gelmeyi seçtiğinizi merak ediyorum."

"Öyle mi?" Çok şık ve çok rahatsız koltuğuna geri oturdu. Onayladı: kişisel olarak *her ikisinden de* hoşlansa da, stil her zaman işlevden önce gelmeliydi. "Sanırım ortak bir tanıdığımız var."

Çok güzel bir kadındı. Burnu dar ve küçüktü, narin küçük burun delikleri vardı. Dudaklarının altında mükemmel bir aşk tanrısı yayı vardı. Gözleri badem şeklinde ve iriydi. Göz kapakları yaşla birlikte biraz kırışmış, köşelerden ince çizgiler yayılmıştı ama bu bir bakıma yüzüne daha fazla hakimiyet kazandırıyordu.

Saçları kar beyazıydı.

Kızına hiç benzemiyordu. Séraphine'in saçları birkaç yıl içinde bembeyaz olduğunda bile annesine benzemeyecekti. Sadece kendisine benzeyecekti: yanan bir melek, daha da vahşi ve tuhaf.

Zorlukla bekleyebildi.

Yine de şimdi, Séraphine'e gebe kalan ve onu doğuran kadının sıkılmış bir halde ona bakmasını izliyordu.

Mükemmel kemerli bir kaşını kaldırdı. "Üzgünüm ama şüphesiz pek çok ortak tanıdığımız var."

"Evet," dedi gülümseyerek, "ama bu seferki özel. Çok özel."

Cebinden mektupları çıkardı ve nazikçe aralarındaki alçak masanın üzerine koydu.

Mektuplara bir göz attı.

Bir önceki bahar, kız kardeşini bir grup aristokrat hanımefendiyle tanıştırması için ona şantaj yapmak için kullanmıştı, bu yüzden ne olduklarını çok iyi biliyordu.

Onun soğukkanlılığını takdir etmek zorundaydı. Ne mektuplara doğru bir hareket yaptı ne de yüz ifadesini değiştirdi.

Sadece ona baktı.

Ne büyüleyici bir kadın! Val, kadının onu beklemeye oldukça hazır olduğu izlenimine kapılmıştı; tüm kartların onun elinde olduğunu bildiğine *göre bu* ilginçti. Kızına hiç benzemiyor olabilirdi ama belki de cesaret konusunda birbirlerine benziyorlardı.

Meydan okumalarında.

Sessiz irade savaşlarına önce topuklu ayakkabı sesleri, ardından da oturma odasının kapısının açılma sesi karıştı.

Orada bir adam duruyordu, uzun boylu ve genişti, saçları annesininki kadar beyazdı, uzun bırakılmış ve siyah kadife bir fiyonkla arkaya toplanmıştı.

Şahin bakışları Val'den Leydi Caire'e kaydı. "Anne?"

Dudakları bembeyaz oldu, hâlâ Val'e bakıyordu, sırtı oğluna dönüktü. Gözleri açık bir yalvarışla genişledi.

Val gülümsedi ve ayağa kalktı. "Lord Caire,

sanırım." Caire bir santim bile kıpırdamadı.

"Öyle mi?"

Başka nedenlerin yanı sıra, bu konuda çok ama çok iyi olduğu için bir selam daha verdi. "Valentine Napier, Montgomery Dükü, hizmetinizdeyim, efendim."

Caire başını eğdi. "Majesteleri." Gözleri sanki Val'in adını duymuş da anlamaya çalışıyormuş gibi kısılmıştı.

Oh, güzel.

Caire'in ağzı açıldı.

Kapı tekrar açıldı ve küçük bir kız çocuğu odaya girerek, "Gwandmama! Gwandmama! Panayıra gittik ve patileri üzerinde dans eden bir köpek gördük. Benim de bir köpeğim olabilir mi?"

Minik şeytan babasının dizlerinin dibinde aniden durdu ve Val'i görünce parmağını ağzına sokarak belli belirsiz bir şekilde "Oo're oo?" diye mırıldandı.

"Ben," dedi Val, burnunun ucuyla ona bakarak, "Montgomery Dükü'yüm. Oo musun *oo*?"

Parmak duyulabilir bir *patlamayla* ağzından çıktı. "'M Annawise Hun'ington."

"Büyüleyici, eminim," dedi Val, siyah saçlı kadın dikkatini dağıtmıştı

çocuğun arkasından girmişti. Özel bir güzelliği yoktu ama Madonna'yı andıran bir duruşu vardı.

Leydi Caire ayağa kalktı. Alçak masanın üzerindeki mektuplar bir şekilde ortadan kaybolmuş, muhtemelen kollarından birine ya da cebine girmişti. "Gördüğünüz gibi majesteleri, oğlumun ailesi geldi ve bu ilginç bir ziyaret oldu-"

Ancak günün girişleri görünüşe göre bitmemişti. Hızlı, kararlı ve oldukça tanıdık kadın topuk vuruşları yaklaştı.

Val'in nefesi beklentiyle kesildi.

Gaddar ve tetikte içeri girdi ve muhtemelen her şeye hazırdı.

Her şeye elbette, ama bulduğu şeye.

Séraphine onun parlak ateşi için şapkasını ön kapı ile oturma odası arasında çıkarmıştı.

Ve Caire başka ne olursa olsun, aptal değildi.

Ona uzun uzun baktı ve gözlerini ondan ayırmadan, "Anne, kim bu kadın?" dedi.

BRIDGET, Val'in nereye gittiğini ancak Mehmed'in yarım saat önce yaptığı hazırlıksız bir yorum sayesinde bulabilmişti: "Bunu anlamıyorum. Bir hanımefendi nasıl *umursamaz* olabilir?"

İma edilenleri anlaması belki bir dakikasını almıştı ve
Val'in müdahale etmemesi gereken yerlere müdahale edeceğini fark etmesi bundan daha az zaman aldı.

Neredeyse buraya koşacaktı.

Bir yandan da annesine tekrar şantaj yapacağından endişeleniyordu.
-Sevgili olduktan sonra. Hem incinmiş hem de kızmıştı. Adam ona ihanet etmeye nasıl cüret etmişti?

Bu yüzden Leydi Caire'in oturma odasına girdiğinde aslında bir planı yoktu. Buraya gelip Valentine'ın yaramazlıklarını önlemek için o kadar sabırsızlanıyordu ki, bunu *nasıl* yapacağını düşünmemişti.

Girişinde beş kişi döndü. Güzel, hınzır, beklenti dolu bir gülümseme takınmış Valentine; soğukkanlı ve dikkatli Leydi Caire; meraklı bir ifadeye sahip siyah saçlı bir kadın; parmağı ağzında ve eli uzun boylu bir adamın dizinde olan sevimli küçük bir kız.

Saçları gümüş gibi beyaz olan bir adam.

Kim olduğunu hemen anladı elbette. Adamın beyaz saçları vardı.

anneleri, aristokrat duruşları ve...

O bir aristokrattı, değil mi? Bir baron.

Berrak mavi gözleriyle ona baktı - teknik olarak Val'inkiyle aynı renkti ama çok farklıydı - ve "Anne, bu kadın kim?" dedi.

Oh. Leydi Caire.

Bridget ona bakamadı bile. Yanaklarının ısındığını hissetti, çünkü kadının bunu hiç istemediğini biliyordu, her ikisiyle de... yani... aynı odada karşı karşıya gelmeyi.

Gözyaşlarına boğulmayı çok istiyordu.

Ama yapamadı, bu yüzden Lord Caire'e aceleyle reverans yaptı. "Ben Bridget Crumb, efendim."

Nedense bu Val'in gülümsemesini aşağıya doğru büktü.

"Bridget Crumb," dedi Lord Caire yavaşça. Saçındaki çizgiye bakıyordu ve içeri girdiğinde şapkasını çıkardığı için kendini aptal yerine koyuyordu.

Buraya aceleyle geldiğin için.

Val onunla göz göze geldi ve eğlenen bir kaşını

kaldırdı. Kız ona kaşlarını çattı.

Ve sonra aceleyle yüzünü düzeltti.

"Pekala," dedi neşeyle. "Artık gitmeliyim."

"Ah, ama siz daha yeni geldiniz," dedi Val, sefil, yumuşak bir sesle. "Hem de çok aceleyle. Hizmetçimin Londra'da böyle telaşlı bir şekilde koşuşturmasına izin veremem."

"Hizmetçiniz," dedi Lord Caire, başını telaşla Val'e çevirerek.

"Ah, evet ve daha da fazlası," diye söylendi Val, kızın elini tutup parmak eklemlerini korkunç bir şekilde öperek.

Bridget sadece bakabildi. Ne yapıyordu bu adam?

"Birlikte gidelim mi?" diye sordu istekli bir şekilde, kolunu kızın beline doladı ve onu fazlasıyla samimi bir şekilde yanına çekti.

Kadın kaskatı kesildi, olay çıkarmadan kaçmaya çalıştı ama sorun şuydu ki adam oldukça güçlüydü ve kadın bir santim bile kıpırdayamıyordu.

Küçük kız o anda parmağını ağzından çıkarıp nemli bir şekilde Val'e doğrulttu. "Senden *hoşlanmıyorum*."

Burnunun ucuyla ona baktı. "Hayır, başka kimse de bilmiyor, ama yine de hepsi tatlı Séraphine'i alıp götürmeme izin verecek kadar mutlu görünüyorlar.

Boş zamanlarımda sefahat sürüyorum. Sence *seni de* götürürsem parmaklarını oynatarak öylece dururlar mı?"

"Val!" Bridget dehşete düşmüş bir halde, "Val!" dedi.

Aynı anda çocuk ağzını açtı ve "Annesi" için feryat etti.

Siyah saçlı kadın aceleyle onu kucağına aldı ve Val'e sert bir bakış fırlattı.

Bridget kolunu çekiştirerek, "Gidelim *lütfen,*" diye mırıldandı. Bu bir maskaralıktı, gülünç bir komediydi, ama her an trajediye dönüşebilirdi, geri döndürülemez ve kalıcı olabilirdi ve aniden korktu. "*Lütfen.*"

Yine de inatçı bir kayaydı, Lord Caire'e bakıyor, alaycı bir gülümseme ağzının kenarını kıvırıyordu.

"Anne?" Lord Caire fısıldadı.

Bridget kendini tutamadı. Yaşlı kadına baktı.

Leydi Caire ona bakıyordu, mavi gözlerinde tuhaf bir ifade vardı. Neredeyse... bir özlem miydi? Bu olamazdı, değil mi?

Sonra kadın gözlerini kapattı, yüzlerindeki ifadeyi sakladı ve "O benim kızım" dedi.

Birden herkes sessizleşti. Küçük kız bile ağlamayı kesti.

Leydi Caire safir gözlerini açtı ve oğlunun gözlerinin içine baktı. "O senin kız kardeşin, Lazarus."

Neredeyse sakince başını salladı.

Sonra döndü ve Val'in çenesine vurdu.

VAL on dakika sonra arabasında dikkatle çenesini yokladı. Sonuçta oldukça heyecanlı bir öğleden sonraydı ve hafif acıya rağmen son derece keyifliydi.

"Darbe almayı bilmem çok iyi bir şey, yoksa Caire
çenemi kırabilirdim."

Karşısındaki kadın, onunla oturmayı kesinlikle reddetmişti.
-Asık suratla sessiz kaldı.

Bir an ona baktı. Sevgili Séraphine'in rengi hâlâ oldukça yüksekti ve göğüsleri hızla inip kalkıyordu.

Hiç şüphesiz ihtiyatlı davranmak en iyisiydi.

Hiç yapmamış olması çok kötü.

"Bu çehreyi bozmanın bir trajedi *olacağına* katılıyorum," diye düşündü. "Her yerdeki kadınların ve birçok erkeğin gözünde bir günah, sizi temin ederim. Kardeşinizin ne kadar hızlı hareket ettiğini fark ettiniz mi? Onun boyunda ve yaşında pek çok erkek bir kanepenin etrafında bu kadar hızlı dönemez. Yarın sabah kendime dikkat etmem gerekecek yoksa bir kulağımı, bir gözümü, burnumu ya da-"

"Kes ş u n u , " dedi hırıltıya benzer bir sesle. "Kes ş u n u .
Lord Caire ile düello yapmayacaksın!"

"Sizi temin ederim ki öyleyim," dedi ciddiyetle. "Biz aristokratlar bu tür Çeyleri çok ciddiye alırız, biliyorsun -daha doğrusu sen *almıyorsun* çünkü annen gidip neyle çiftleĞti? Bir seyisle mi? Gezgin bir tamirciyle mi? Uzun boylu ve kaslı bir uşakla mı? Ah," diye nefes aldı, çünkü kadın son söylediğinde irkilmişti. "Bir uşak. Ne kadar da sıkıcı... *Her* unvanlı hanımefendi genç bir uşağı tavlamak ister. Bundan biraz daha orijinal olabileceğini düşünmüştüm."

"Neden bu konuda bu kadar kötü davranıyorsun?" diye sordu.

"Neden *yapmıyorsun*?" diye karşılık verdi, o görkemli beyaz çizgiyi gördüğünden ve ne anlama geldiğini *anında* bildiğinden beri, son birkaç gündür derisinin altında kaynayan temiz, berrak öfkenin bir kısmı kabarmıştı. "O ne yaptı? Ortaya çıkmaya başladığında kendini ıssız bir kulübeye sakladı, seni bir *kedi yavrusu* gibi gizlice bıraktı ve karşılaştığı ilk çiftçiye mi verdi? 'Ah, diyorum, ben hayatıma dönüp o hiç *olmamış* gibi davranırken *kızıma bakar mısın*?"

Yanakları kızardı ve koyu renk gözleri yanmaya başladı. "Bu... bu böyle değildi."

Bacak bacak üstüne attı ve abartılı bir ilgi ifadesi takındı. "*Öyle* mi? Anlatsana."

Çenesini kaldırdı, inatçı ve gururluydu ve farkında olmasa da her zamankinden daha çok annesine benziyordu. "Annem iyi bir kadındı ve üvey babam da... kaba biri değildi."

Öfkesinin taşmasını engellemekte çok zorlanıyordu. "Eğer duyduysam, heyecan verici bir onaylama. Sana vurdu mu?"

"*Hayır.*" Kaşlarını çattı. "Sana söyledim, o kaba
biri değildi." Bekledi.

"Bana yuvasında bir guguk kuşu olduğumu söylerdi." Aceleyle devam etti, "Ama annem beni severdi, sevdiğini biliyorum. Leydi Caire iyi bir ailenin yetişmesini sağladı.

beni. Ve beni ziyaret etti."

"Gerçekten mi?" Diye söylendi. Bu çok kolay oldu. "Ne sıklıkla?"

Burun delikleri alevlendi. "Hatırlayabildiğim kadarıyla dört kez. Bundan daha fazlasını yapamazdı. Şüphe uyandırırdı."

Alaycı bir tavırla ellerini çırptı. "Ne kadar cömertsin. Yine de on iki yaşında hizmete girdiniz."

"Çalışmak istedim."

"Öyle mi?" Öne doğru eğildi ve bu kez alaycı bir gülümsemeyi bile beceremedi. "Bana *yalan söyleme,* Séraphine, *bana* değil. Gerçekten on iki yaşında çalışmayı *kitaplara* tercih eder miydin? Seni kendi rütbesinde ya da biraz altında bir aileye gönderebilirdi. Böyle şeyler daha önce de yapıldı. Bir hanımefendi gibi yetiştirilebilirdin. Bir hanımefendi gibi eğitilirdin. Dünyayı bir hanımefendi gibi görebilirdin. Yün yerine ipek ve brokar giyebilirdin. Tembel, aptal aristokratların yerlerini ovmak yerine gecelerini dans ederek geçirebilirdin. O senin hakkın olan hayatı senden *çaldı.*"

Bir an için ona baktı, sanki zehir ve nefret dolu sözleri fısıldayan kendisiymiş gibi zor nefes alıyordu.

Sonra sanki yorgunmuş gibi gözlerini kapadı. "Ve eğer öyle olsaydım - eğer ipekler içinde, balolarda dans eden, çalışmaya ya da emek vermeye alışık olmayan o kadın olsaydım- seninle asla tanışamazdım." Gözlerini açtı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Oh, evet," diye nefes aldı. "Ve *bu,* onun en büyük suçu olabilir."

Başını salladı ve öne doğru oturdu. "Bunun bir önemi yok. *Eğerler* ve *ama'lar* ve *ne olabilirdi*. Ben buyum ve yaşadığım hayat da bu. Senin için anlaması zor olabilir ama ben bundan oldukça keyif aldım. Hizmetçi olmayı *seviyorum.* Hayatım için Leydi Caire'i suçlamıyorum, sen de suçlamamalısın Val."

"Ama yine de seviyorum," dedi dürüstçe.

"*Lütfen.*" Gözlerini kapattı. "Lord Caire ile düello yapamazsın."

Hiç espri yapmadan gülümsedi. "Yapabilirim ve yapacağım, sizi temin ederim."

Nefes aldı, yüzü bembeyaz oldu. "Annenin fildişi kutusunu Kyle Dükü'ne götüreceğim."

Bu düşünce onu heyecanlandırdı ama başını nazikçe salladı. "Oh, Séraphine."

"Yapacağım," dedi, dosdoğru ona bakarak, ağzı sıkı, çenesi kalkık ve kararlıydı. "İstemiyorum ama bunu yaparsan yapacağım. İptal et ve ben de iptal etmek zorunda kalmayayım."

İç çekti. O kadar harika bir kadındı ki. Tüm hayatını dünyayı araştırarak geçirebilir ve onu asla bulamayabilirdi. Böyle bir mucizenin burnunun dibinde, kendi evinde olduğu kimin aklına gelirdi? "Bana ihanet etmeyeceksin diye düelloyu iptal etmeyeceğim."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu ve bu manzara donmuş göğsünün sanki içinde bir şey uyanmış gibi sızlamasına neden oldu.

"Bana bunu yaptırma Val, *lütfen*. Leydi Caire'in oğluyla düello yapmanı istemiyorum."

"Kardeşin," dedi. "Lord

Caire."

"Senin. Kardeşin."

Ona baktı. "Gerçekten önemli mi?"

"Oh, evet," dedi suratsızca. "Ve yarın bunu kanıtlayacağım - bunu yapmak için onu öldürmem gerekse bile."

On Yedinci Bölüm

Sabah olduğunda sihirbaz ortaya çıkan şekilsiz kumaşı inceledi ve şöyle dedi: "Ve şimdi, Majesteleri, bu kumaşı -"

"Ayın ışığı," diye tersledi Kral Kalpsiz. "Evet, biliyorum. Ama iki gecedir uykusuz olmama rağmen aynı şeyi hissediyorum. Kalbim nerede?"

"Düşündüğünden daha yakın," diye yanıtladı büyücü, bilge bir ifadeyle. Prue gözlerini devirdi....

-*Kalpsiz Kral*'dan

Akıl yürütmeyi denedi. Bağırmayı denedi. Yalvarmayı denedi.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Büyüleyiciydi. Zekiydi, güzeldi ve deliydi, ama inatçıydı ve kendi kötü ve tuhaf yolunda i l e r l i y o r d u .

Ve Lord Caire'i öldürmek istiyordu, ne de olsa onun kardeşiydi.

Bridget uzun boylu aristokrat yabancıya böyle hitap etmeyi kendine yediremese bile.

Saatlerce tartıştıktan, bağırıp çağırdıktan ve sesi kısılana kadar ağladıktan sonra, kendisine kalan tek şeyi yaptı.

Hava karardıktan çok sonraydı ve parlak ışıklı bir Londra caddesinde aceleyle ilerliyordu, rüzgâr şapkasını yakalamaya çalışıyor ve gözlerini yaşartıyordu.

En azından kendine böyle söylüyordu.

Sadece Val'in tüm bunları *onun* için yaptığını biliyordu, kendi tarzında bunun tuhaf bir... *sadakat*, hatta belki de sevgi gösterisi olduğunu biliyordu. için

Val, kardeşini öldürmek ona bir demet çiçek vermek gibi bir şeydi.

İçinden acı acı güldü ve yanaklarını sıvazladı. Neredeyse St James's Meydanı'na varmıştı.

Meydana adımını attı ve endişeyle etrafına bakındı. Londra'nın sokakları geceleri bile insan kaynıyordu. Meydanda dükkân fenerleri ve küçük şenlik ateşleri yanıyordu; bekleyen arabacıları, sandalyecileri ve aylakları ısıtmak için yakılmışlardı ama onu göremiyordu. Ya mesajını almadıysa? Ya burada değilse? Bir şekilde-

"Bayan Crumb."

O kadar gergin olduğu için biraz irkildi ve döndü.

Kyle Dükü'nün ne kadar büyük bir adam olduğunu unutmuştu. Gölgelerin arasından belirdi ve onun haberi olmadan kendisine nasıl bu kadar yaklaşabildiğini merak etti.

Adam sanki yüzüne bakmaya çalışıyormuş gibi başını eğmişti ve kadın onun yüzünü net bir şekilde göremediğini umuyordu. "Bayan Crumb?"

"Majesteleri," diye cevap verdi. "Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diye cevap verdi, kibar bir adam yalan söylüyordu. Başka bir şey söylemedi, sadece onun konuşmasını bekledi.

Nefes aldı. "Val... yani... Montgomery Dükü bugün... Lord Caire tarafından düelloya davet edildi."

"Gerçekten mi?" Adamın sesinde sakin bir merak vardı ve kadın buna minnettardı. Düello yapmak kesinlikle yasa dışıydı ve İngiltere'den ömür boyu sürgünle cezalandırılabilirdi.

"Lord Hazretleri'nden özür dilemesini ya da... düelloyu bir şekilde reddetmesini sağlamaya çalıştım ama Lord Hazretleri yarın sabah Lord Caire ile düello yapma konusunda oldukça inatçıydı."

Kyle boğazını temizledi. "Evet, bu tür şeyler normalde oldukça bağlayıcıdır, anlarsınız."

Karanlıkta ona baktı. *Bütün* erkekler aptal mıydı?

Onun sessiz eleştirisini hissetmiş gibiydi. "Beni bu yüzden mi buraya çağırdınız Bayan Crumb?"

"Hayır," dedi, taşıdığı yumuşak çantayı karıştırarak. İş o noktaya gelince titrediğini fark etti. "Senin için bir şeyim var. Eğer bunu Montgomery Dükü'ne gösterirsen düelloyu bırakmak zorunda kalacak."

Çantadan fildişi tabutu çıkardı. Kyle kıpırdamadan durdu.

Adamın yüz ifadesini görmeye çalıştı ama titrek ışıkta bunu yapmak imkânsızdı. "Bu kutunun içindekileri Montgomery Dükü'ne karşı kullanmayacağınıza dair bana söz vermelisiniz Majesteleri. Onun hayatını size emanet ediyorum ve o..." Gözlerini kapadı ve yutkundu. "O benim için gerçekten çok değerli."

"Bayan Crumb," dedi sertçe. "Sizin için bu görevi üstleneceğimi size düşündüren nedir?"

"Çünkü" dedi, "onu düellodan vazgeçirdiğinizde, bu kutuyu Kral'ın şantaj mektuplarının geri kalanıyla değiştirebilirsiniz. Bu kutunun içindekiler Montgomery Dükü için çok önemli. Ve..." Ağlamamak için dudağını ısırdı. "*Ve* bana yardım edeceğinizi düşünüyorum çünkü siz iyi bir adamsınız, Majesteleri. Doğru olanı yapacaksınız ve bana verdiğiniz sözü tutacaksınız."

Hafif bir duraklama oldu.

Sonra Kyle onun elinden fildişi tabutu aldı. "Çok doğru, Bayan. Crumb. Çok doğru."

Ellerini önünde kavuşturdu. "Sadece düellonun yarın olduğunu biliyorum, tam olarak ne zaman ve nerede olacağını bilmiyorum."

"Yeri ve zamanı bulacağım, hiç korkma." Gitmek için döndü ve sonra aniden geri dönüp eğildi. "Kendinize iyi bakın hanımefendi. Başınıza kötü bir şey gelmesini istemem."

Ve gölgelerin içinde kayboldu.

Bridget kollarını kendine doladı ve şimdi daha da soğuk olan Hermes House'a geri döndü. İçinde bir boşluk hissediyordu, sanki bir şeyler eksikmiş gibi.

Val'in her zaman böyle hissedip hissetmediğini biraz umutsuzca merak etti.

Bir at arabası gümbürdeyerek geçti ve eteklerine dondurucu çamur sıçrattı. Gözleri kurumuştu -kuru ve ağrıyordu- ve hâlâ geri koşup onu yakalayabileceğini düşünüyordu. Her şeyin bir hata olduğunu açıklayabilir ve Kyle'a tabutu geri vermesi için yalvarabilirdi.

Ama yapmadı. Onun yerine Hermes Evi'ne doğru ilerledi.

Bir keresinde, gece yarısına yakın olduğu için neredeyse ıssız olan dar ve karanlık bir sokağa girdiğinde, arkasında ayak sesleri duyduğunu sandı. Neredeyse eteklerini toplayıp koşacaktı. Gece, karanlık ve keder onu ele geçirdi, ama kendi histerisiyle kararlı bir şekilde savaştı ve aydınlık bir caddeye çıkan sokağın çıkışını yaptı.

Ve sonra Hermes Evi'ndeydi, bu kez bir hizmetçi olarak nadiren girdiği ön girişteydi.

Yukarı baktı ve aşağıdaki ön kapıdaki fenerlerden ürkütücü bir şekilde aydınlanan büyük alınlığı gördü. Alınlığın içinde, elinde yılan asasını tutan ve kolunda pelerini olan tanrı Hermes'in bir kabartması vardı.

Tıpkı Val'e benziyordu.

Çünkü, elbette, evi inşa eden oydu. Kendi suretinin, tüm Londra'nın görmesi için kendi kapısının önündeki taşa çıplak olarak kazınmasını emretmişti.

Dudağını ısırdı, yarı gülümseyerek yarı ağlamamaya çalışarak heykele baktı. Ne kadar kibirli bir adam. Ne kadar güzel, değişken, kibirli bir adam.

Ve onu alaşağı edecek kişi de kendisi olacaktı. Ön

merdivenleri tırmandı ve kapıyı usulca çaldı.

Uşak Bob hemen cevap verdi - bu gece salonda görevliydi ve bir iş için dışarı çıkacağını ona bildirmişti.

"Teşekkür ederim," dedi uşağa. "Kapıyı kilitlediğinizden emin

olun lütfen." "Peki, Bayan Crumb."

Şapkasını ve şalını çıkardı, mutfağın yanındaki küçük odasına doğru yürüdü.

Hermes Evi'nin mutfağı gecenin bu saatinde loştu, ayakkabı boyacısı çocuk ocağın yanındaki paletinde uyuyordu. Artık bir palet arkadaşı vardı: Ainsdale Şatosu'ndan gelen kızıl kedi, sekiz rengârenk yavrusuyla birlikte bezlerle kaplı eski bir sepetin içinde kıvrılmıştı. Mehmed kediyi ve yavrularını Londra'ya dönerken arabaya gizlice sokmuştu; bunu ancak şatodan birkaç saatlik yolculuktan sonra, yavrular uyanıp miyavlamaya başlayınca fark etmişlerdi. Çocuğun yanındaki örtülü sepeti kuşkuyla koklayan Pip, bu küçük ses üzerine komik bir şekilde geri sıçramış ve çılgınca havlamaya başlamıştı.

Görünüşe göre teriyer Londra'da dolaşırken kedilere rastlamış ve onlara temkinli ve huşu dolu bir bakış açısıyla yaklaşmıştı.

Bridget odasının kapısını iterek açtı ve yatağının üzerinde durmuş kuyruğunu sallayan Pip'le karşılaştı. Ainsdale Şatosu'nda Mehmed'le olan dostluğuna rağmen, Hermes Evi'ne döndüklerinde yeniden onun yatak odasında uyumaya başlamıştı.

Burada emekli olmasa bile.

Bridget şapkasını ve şalını astı ve küçük görünen odaya gitti.

kapının yanındaki cam. Yansıması ona ayık bir şekilde baktı. Kaşları düz ve biraz fazla ağır, fazla koyu. Burnu dar ve dikkat çekici değildi, ağzı da öyle. Çenesi biraz fazla agresifti. Hiç de zarif annesine benzemiyordu. Sade değildi ama güzel de değildi.

İşçi sınıfına benziyordu.

Yine de Montgomery Dükü'nün yatmak için seçtiği yüz buydu. Yarın için düello yapacaktı. Aptal, harika, güzel adam.

Bridget yorgun bir şekilde iç çekti.

Gözleri biraz kızarmış, yanakları ve burnu dışarıdaki soğuktan dolayı pembeleşmişti.

Döndü ve yüzüne soğuk su çarptı, ardından bir bezle kuruladı.

Aynaya geri döndü, kaba saçlarının birkaç tutamını parmaklarıyla dikkatlice düzeltti. Gülümsemeye çalıştı. İşte oldu. Bu neredeyse doğal görünüyordu.

Uyuyan Pip'i son bir kez okşadı ve yatak odasının kapısını arkasından sessizce kapattı. Ev, aslında *kendi* evi, çünkü evi temizleyen, cilalayan ve bakımını yapan kendisiydi, uyuyordu. Koridorda yürüdü, boyanın geçen bedenler tarafından tekrar tekrar fırçalanmaktan kirlenen yerlerine dikkat etti. Ana girişe çıktı; pembe mermer zemin yakında cilalanacaktı. Büyük merdivenden yukarı çıkarken bakışları Val'in sahanlıktaki resmi portresiyle buluştu. Metrelerce erminle örtülü olarak resmedilmişti, dudaklarında belli belirsiz, muzip bir kıvrım vardı. Bazen, sözde yurtdışında olduğu aylarda, Leydi Caire'in mektuplarını nereye sakladığını merak ederek o yakışıklı yüze bakakalırdı.

Şimdi ona mektupları nereye sakladığını sorabileceği aklına geldi, çünkü öğleden önceki tartışmalarından birinde ona mektupları Leydi Caire'e verdiğini söylemişti.

Üst koridora çıktı ve yatak odasının kapısına doğru yürüdü. Kapıyı açtı. Hızlı bir bakış, onun içeride olmadığını kanıtladı; ne Mehmed ne de Attwell vardı. İki uşak da çoktan yatmış olmalıydı.

Koridordan kütüphaneye doğru yürüdü, kütüphaneyi ilk gördüğü zamanı, binlerce kitabı, altın Korint sütun başlıklarıyla taçlandırılmış siyah mermer sütun sıralarının odanın kenarlarından aşağıya doğru ilerleyişini hatırladı. Tek kelimeyle muhteşemdi.

Adamın kendisi gibi.

Daha önce de eski aileler için çalışmıştı ama hiçbir zaman bir dük ve böylesine gösterişli bir dük olmamıştı. Kütüphane nefesini kesmişti ama tabii ki bunu göstermemişti.

Hizmetçilerin duyguları yoktu.

Kapıyı açtı ve içeri baktı.

Büyük, süslü şöminenin yanında, mücevher renginde kadife minderlerin üzerinde uzanıyordu. En sevdiği mor ipek banyanını giymişti. Hani şu arkasında altın ve yeşil ejderha olan. Yanında, yerde bir bardak kırmızı şarap duruyordu. Kadın yaklaştığında, adamın elinde altın kapakları mücevherlerle kaplı küçük bir kitap tuttuğunu gördü.

Dirseğinin yanında durdu ve sonunda başını kaldırıp baktı. "Bridget."

Başını yavaşça salladı. Bu gece onun için olabileceği her şey olacaktı. "Séraphine."

Adam nefesini sertçe içine çekti ve kadın onun göz bebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet." Chatelaine'inin kancasını çıkardı ve durup ona baktı. "Bunu bana Leydi Caire verdi. Londra'ya geldiğimde."

"Ah," dedi ve sesi neredeyse... nazikti.

Başparmağını kırmızı-mavi mineli orta diskin üzerinde gezdirdi ve Leydi Hazretleri'nin hediyesini açtığında ne kadar gururlandığını hatırladı. "Ben küçükken bana da bir kitap vermişti. *Gulliver'in Seyahatleri*. Kaç kez okuduğumu bilmiyorum."

İtirafından dolayı alay edileceğini düşünerek ona baktı ama adam sadece üzgün bir şekilde onu izlemekle yetindi.

Chatelaine'i dikkatlice yere bıraktı ve önlüğünü çözerek yere düşürdü, bir kenara attı. "Ne okuyorsun?"

"Hm?" diye mırıldandı dalgınca, kadın korsajını çözmeye başlarken. "Ah, Kuran. Mehmed'in halkının kutsal kitabı ve çoğunlukla çok sıkıcı, ama belki de Arapçamın geliştirilmesi gerektiği içindir."

"O zaman neden okuyorsun?" diye sordu korsesini çıkararak.

Gülümsedi. "Çünkü Arapçamın çalışmaya ihtiyacı var. Ve çünkü dünyanın o bölgesindeki neredeyse herkes bu kitaptan alıntılar yapıyor. Bunu bilmemek cahil olmak gibi bir şey."

Başını salladı. Mantıklı gelmişti. Eteklerinden sıyrıldı. "Oraya tekrar seyahat edecek misin? İstanbul'a, Arabistan'a ve Kuran'ı takip ettikleri yerlere?"

"Umarım öyledir," dedi altın kitabı dikkatle bir kenara bırakarak. "Orada hava çok sıcak, ılık ve hoş kokulu, gökyüzü çok mavi ve yemeklerin tadı buradakilere hiç benzemiyor. Zeytinleri, hurmaları ve yumuşak peynirleri var. Bence orayı seversin, Séraphine'im. Pembe, altın ve maun rengi giysiler giyebilir, ipek yastıklara uzanıp garip müzikler dinleyebilirsin. Seni güldürmek için yelekli ve şapkalı küçük bir maymun alırdım ve oturup seni izlerdim ve seni sulu üzümlerle beslerdim."

Hüzünle gülümsedi ve kalıntılarını çıkardı. "Peki oraya nasıl gideceğiz Val?"

"Bir gemi kiralardım," dedi kırmızı şarabından bir yudum alarak. "Hayır, bir gemi *satın* alırdım

-Bizimkilerden biri. Mavi yelkenleri ve üzerinde horoz olan bir bayrağı olacak. Senin melezini, Mehmed'i ve tüm kedilerini alıp elli güçlü adamla yelken açacağız. Gündüzleri güvertede oturup deniz kızlarını ve dalgalardaki canavarları izleriz, geceleri de yıldızları seyrederiz, sonra da şafak sökene kadar seninle sevişirim."

"Ya uzak Arabistan'dan sonra?" diye fısıldadı, üstündeki kombinezonu çıkarıp çorapları ve ayakkabıları dışında çırılçıplak dururken. "Sonra ne olacak?"

Kız ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken gülümsemesi soldu ve çok ciddi göründü. "Neden, Séraphine, o zaman Mısır'a, Hindistan'a, Çin'e ya da istediğin başka bir yere gideriz. Ya da buraya, sisli, kalabalık Londra'ya geri döneriz, hiç değilse turtaları ve sosisleri oldukça iyidir, eğer istediğin buysa. Yeter ki ben seninle, sen de benimle ol, tatlı Séraphine'im."

Gözlerini kapadı ve onun ne kadar ciddi olduğunu merak etti, çünkü bu onun hayaliydi, gerçekten. Her zaman onunla birlikte olmak.

Gözlerini açtı ve onun önünde diz çöktü. "Kulağa harika geliyor."

Uzandı ve saçındaki tokaları teker teker çıkararak her birini kitabının yanına yerleştirdi. Sonra saçlarını silkeledi, parmaklarıyla saç tellerini taradı ve omuzlarının üzerinden öne doğru çekti.

Bir dirseğine dayanmış, neredeyse ifadesiz bir yüzle onu izliyordu ve ilk kez ne yaptığını bilip bilmediğini merak etti. Ama eğer bilseydi, onu içeri alır mıydı? İstanbul'dan, zeytinden ve mavi yelkenli gemilerden bahseder miydi?

Belki de yapardı. Ne de olsa o Valentine'dı.

Belki de önemi yoktu. Bunu yapmıştı ve asla geri alamazdı.

Öne doğru eğildi ve ona doğru süründü, çırılçıplaktı, saçları

yere yatırdı. Ona ulaştığında yanına kıvrıldı ve dikkatle, özenle mor ipek banyosunun düğmelerini alttan açtı. Sonra da kenarlarını iyice açtı, böylece adam kolları dışında çıplak bir şekilde pürüzsüz, parlak kumaşın üzerine uzandı.

Tek kaşını ona doğru kaldırdı.

Pembe meme uçlarından başladı, yumuşakça yaladı, sadece bunu, her seferinde bir tane.

Sonra geri çekildi ve onlara üfledi, nefesinin altında sıkılaşırken yaptığı işe baktı.

Yutkundu ama bir şey söylemedi.

Eğildi ve dişlerini adamın kalçasının çıkıntısında gezdirdi. Adam karanfil ve egzotik bir parfüm kokuyordu ve onu o uzak diyarlarda, nargilesinden tüttürürken, renkli ipek yastıklarına uzanmış, yabancı bir dilde konuşurken hayal etti.

Onsuz.

Göbeğine doğru yaladığında ağzının kenarında tuz tadı aldı, göbeği dilinin altında kasılıyordu.

Nefes aldı ve yüzünü kaldırmadan, gözlerini görmesine izin vermeden aşağı doğru hareket etti ve onu ellerinin arasına aldı. Ne kadar güzel bir penis. Dümdüz ve solgundu ama baş kısmı kızarmaya başlamıştı. Avuçlarının arasında, sert ve gururlu, sünnet derisi geri çekilmiş, geniş ucu biraz ıslak dururken damarlar sütunu sarıyordu.

Onu orada öptü, tuzlarını karıştırdı, gözyaşlarını karıştırdı, ama o bunu bilmiyordu. Saçları öne düşerek onu korudu. Dudaklarını adamın sıcaklığına bastırırken ona biraz mahremiyet veriyordu. Yavaşça dudaklarını onun üzerinde açtı, dilinin düzlüğünde yatana kadar içeri girmesine izin verdi.

Sonra emdi, gözleri kapalıydı, onun tadına, ağzında hissettiklerine odaklandı, bir bakıma bacaklarının arasındaki penisten daha samimiydi. Bu *onun* seçtiği, yapmak zorunda olmadığı, ona doğuştan hiçbir zevk vermeyen bir eylemdi.

Ve yine de oldu.

Emdikçe ve tekrar emdikçe ıslandığını hissediyordu, biraz inledi, ağzı suyla ve onun tadıyla doldu, kalçaları sıkıştı, yumrukları onun şaftı boyunca sıktı.

Adam bir şeyler mırıldandı ve kız onun saçlarını okşadığını hissetti.

Gözlerini açtı ve onun kendisini izlediğini gördü, yüzü kızarmıştı.

Yavaşça, sanki ürkecek bir geyikmiş gibi, uzandı ve

başını ellerinin arasına aldı. Yavaşça ama sıkıca.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı, sesi çatlıyordu. "Dişlerin..." Kalçalarını yukarı iterek kendini kadının ağzına biraz daha soktu. "Yapabilir misin..." Yutkundu. "Ellerini oynatabiliyor musun? Yukarı ve aşağı."

Hâlâ ağzında tutarak onu izlerken, yumuşak derisini sert şaft boyunca hareket ettirerek adamın istediğini yaptı.

"*Yesss,*" dedi tıslayarak. "İşte böyle. Aynen böyle, Séraphine. Oh, ama em beni, sevgilim, em beni de. Sevgili, tatlı *Tanrım.*"

Adamın başını arkaya atıp kendini zevkine bırakmasını izledi. Onu daha önce kaç kadın böyle görmüştü?

Gelecekte kaç kişi onu böyle görecekti?

Ama şimdi, şu anda, sadece *o* biliyordu. Ona hükmeden oydu. Parmaklarını saçlarına doladığı kişi oydu.

Adam kendini kaybetmiş bir halde inleyene kadar onun sikini yalayan, yalayan ve yalayan oydu.

Kırılana kadar.

Ayağa kalktı ve mor ipekten bir karmaşa içinde onu kavrayıp kucağına çekti, kalçaları sırtına dolandı. Hâlâ oturur vaziyette, yüzünü ona dönmüş bir halde, masmavi gözleri zafer ve şehvetle parlayarak sertçe içine girdi.

Kollarını adamın boynuna doladı ve onunla birlikte sallandı, onu izledi, bu anı kavramaya, tutmaya çalıştı: kokular, sesler, ona bakan adamın görüntüsü.

Eğilip yarısı dolu şarap kadehini aldı ve soğuk sıvıyı kadının göğüslerine sıçrattı.

Adam meme uçlarındaki kırmızı şarabı yalarken ve sikini içine sokarken başını omuzlarının üzerine bıraktı, nefes nefese kaldı.

Adam bir meme ucunu ağzına alıp emdi ve kadın nefesini tuttu, umutsuzluğa kapıldı, gözyaşları aniden gözlerini doldurdu.

"Valentine. Valentine. Valentine," diye fısıldadı sarsıntılar içinde titrerken. "Seni seviyorum."

Ve kendi salıverilmesini haykırdı.

Val'e göre şafak vakti düello yapmak için çok iyi bir zamandı. Birincisi, bir gece önce hiç uyumamış olan biri tamamen uyanıktı. İkincisi, *diğer* herkes alışık olmadığı bir saatte uyandığı için uykuluydu. Üçüncüsü, çoğu

Aslında insanlar şafak vakti uyuyorlardı - yani önemli insanların çoğu - bu da tanık olma ihtimalini azaltıyordu. Ve dördüncüsü, şafak genellikle günün çok güzel bir zamanıydı - sisler, ufukta beliren gül rengi ışık, vesaire, vesaire.

Dördüncüsü, Ekim ayı sonundaki şafak vakti ile ilgili değildir.

Val parkta ilerlerken siyah kısrağının üzerinde titriyordu. Şafak gül renginden çok gri görünüyordu ve havada kesin bir yağmur tehdidi vardı. Caire'i bir an önce kolundan -ya da uygun bir şekilde acı veren ama aslında ölümcül olmayan başka bir yerinden- bıçaklayabilmeyi ve sonra da sıcak bir demlik çay için eve koşmayı çok istiyordu.

İleride, kasvetli sislerin arasında birkaç kişi ayakta duruyordu. Ya düello partnerlerini bulmuştu ya da *başka* birinin düellosuna denk gelmişti. Eğer öyleyse, sırf yağmur yağmadan önce bu işi bitirebilmek için takas teklif edecekti. Séraphine'i yatağında kıvrılmış bir halde bıraktığında sıcak ve şimdi düşününce de pembe gözlü biriydi.

Şanslıysa döndüğünde hâlâ orada olurdu. "Montgomery," diye seslendi Caire yaklaşırken. "İkinciniz nerede?"

Val bacağını kısrağın boynuna geçirip yere düşerken, "Yok," dedi. "Eğer beni öldürürsen, ikincisi vücudumu tekmelemekle yetinmek zorunda kalacak."

Bu, diğer iki adamdan birinin, gri peruk takan gözlüklü bir beyefendinin gülmesine neden oldu.

Caire homurdandı. "Bir tane getirdim. Godric St. John, bu Valentine Napier, Montgomery Dükü."

Aziz John, gri gözleri ciddi bir şekilde eğilirken bir iç çekişi bastırıyor gibiydi.

Val, üçüncü adam olan doktorla tanıştırılırken her zamanki zarif hareketini yaptı.

"Bıçakları inceleyebilir miyim?" Aziz John sordu.

"Madem öyle," dedi Val, kılıcını kınından çıkarıp kabzası önce olmak üzere ön kolunun üzerinde tutarak. Caire'in gözleriyle buluştu. "Umarım bunu yakında bitirebiliriz. Kız kardeşini yatağımda bıraktım."

John içinden küfrederek aralarına girdi ve Val'e baktı. "Delirdin mi sen?"

"Çoğu öyle düşünüyor." Val, dudakları seğirerek Caire'i izliyordu.

Caire hareket etmemişti. Sadece gözleri sert ve dik dik bakıyordu.

Val, Val'in sözlerini duyduğunu gösterdi. Bu gözler biraz Séraphine'inkiler gibi yanıyordu, diye düşündü Val ve diğer adamın bu sabah onu gerçekten öldürmek isteyip istemediğini merak etti.

Kesinlikle *deneyebilir*.

Sırıttı. "Başlayalım mı?"

Aziz John onlara kılıçlarını geri verdi.

Uzaktan, yaklaşan dört nal sesleri duyuluyordu.

Val eskrimci duruşunu aldı, kasları hazırdı, kollarını zarifçe uzatmıştı, kılıcının ucunda ölüm vardı.

Caire'in gözlerinin içine gülümsedi.

Diğer adamın eli daha uzundu.

Ama Val parasını yatırırdı, o ikisinden daha hızlıydı. Ve en

az sekiz yaş daha gençti, belki daha fazla.

Ağırlığını arka bacağına verdi, hazırdı, bekliyordu...

"En garde!"

Caire vahşi ve hızlı bir şekilde atıldı ve Val yüksek sesle gülerek savuşturdu, geri çekildi, açıklık aradı...

"Dur! Hemen dur!"

Kükreme, bira arabası çekmek için kullanılan bir şeye benzeyen çok büyük bir atın üzerindeki atlı adamdan geldi. At aniden durmasını protesto etmek için yarı şaha kalktı ve Val devasa bir toynakla beyninin parçalanmasına ramak kaldı.

Her iki düellocu da kılıçlarını indirerek hızla geri çekildi. "Bunun

anlamı ne?" Caire talep etti.

İkincisi ise daha sakin bir şekilde "Siz kimsiniz efendim?" diye sordu.

"Ben Hugh Fitzroy, Kyle Dükü," dedi atlı, ki kesinlikle öyleydi. Val'e baktı. "Ve seninle konuşmam gerek." Val

kılıcını salladı. "Meşgulüm."

"Şimdi."

Val kaşlarını kaldırdı ama hiç değilse meraktan oraya doğru yürüdü. Kyle'ın bu kadar dramatik bir yeteneği olduğunu hiç bilmiyordu.

Kyle pelerininden bir şey çıkardı ve Val'in onu tanıması bir an sürdü.

Belki de öldürücü darbe her zaman bir

sürprizdi. "Bunun ne olduğunu biliyorsun,"

dedi Kyle.

"Evet," dedi Val, ağzında kan tadı hissederek, gerçi bunun nedeni

onun hayal gücü. "Asıl soru şu, sen istiyor musun?"

Kyle elindeki tabuta baktı. "Bu kutunun içinde her ne varsa bu düelloyu kaybetmen için yeterli olduğunu biliyorum." Başını kaldırdı. "Ve bunu prensin mektuplarıyla takas edebilirim. *Tüm* mektuplarla."

"Ah," dedi Val, başını geriye çekerek. "Hayır, kutunun içinde ne olduğunu bilmiyorsunuz o zaman. Bilseydiniz, onu önemsiz mektuplardan çok daha fazlası için kullanırdınız."

Döndü ve gülümsemeden Caire'e baktı. "Düellodan çekiliyorum. Çok özür dilerim. Ben bir ahlaksız, bir sınır tanımaz, bir düzenbaz, bir yalancı, bir hırsız, bir şantajcı, bir katil ve evet, kız kardeşinizi baştan çıkaran biriyim. Evinizi ve onurunuzu rencide ettiğim için pişmanım."

Caire ona baktı ve sertçe başını salladı.

Val eğildi ve Kyle'a döndü.

Dük spekülatif bir şekilde onu izliyordu. "Kutunun içinde ne var?"

Val siyah kısrağa binerken "Ah," dedi. "Bu. Bu benim kalbim ya da ondan geriye k a l a n l a r . Sana kalbimi verdi."

On Sekizinci Bölüm

O gece Kral Kalpsiz ve Prue yorgun argın bahçeye doğru yürüdüler. "Sanırım baban beni aptal yerine koyuyor," diye homurdandı kral. "Eğer o onun kafasını keseceğim."
Prue iplik geçirmeye çalıştığı iğneyi yere attı. "İşte bu yüzden insanlar senin kalpsiz olduğunu söylüyor."
"Ben kalpsizim," dedi Kral Kalpsiz. "Daha ne bekliyorsun ki?"...

*-Kalpsiz Kral'*dan

Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

Komikti. Bridget hayatının büyük bölümünü bir ayağını diğerinin önüne koyarak, bir görevden diğerine geçerek, bir durumdan diğerine giderek, metodik ve kesin bir şekilde geçirmişti. Günü, kalktığı andan mumunu üflediği ana kadar, bir dizi ev işi, liste ve düzenlenmiş olaydan oluşuyordu.

Ya şimdi?

ġimdi sabahın çok erken saatlerinde Londra sokaklarında yürüyordu, bir elinde dünyevi eĢyalarının bulunduğu yumuĢak bir çanta, diğer yanında Pip koĢturuyordu.

Nereye *gideceğini* bile bilmiyordu.

Etrafında Londra uyanıyordu, hizmetçiler ön basamakları süpürmek için dışarı çıkıyordu, teslimat arabaları geçiyordu ve o... o ne yapacağını bilmiyordu.

Kyle Dükü'nün notunu ve sert mesajını almıştı: "Bitti. Her şey güvende." Ve sonra kaçtı. Val'in dönmesini bekleyecek cesareti bile yoktu. İhanet ettiği için onun suçlamalarına ve öfkesine katlanmaya

Onu.

Ne kadar korkakmış.

Yanına bir araba yanaştı.

Bridget durdu ve bir an için kalbi o kadar sıkıştı ki tamamen durabileceğini düşündü.

Ama sonra kapı açıldı ve Leydi Caire dışarı baktı.

Bridget gözlerini kırpıştırdı.

Bir uşak arkadan indi ve basamağı yerleştirdi.

Leydi Caire, "Bin bakalım, canım," dedi ve Bridget de bindi.

Pip de atladı, kapı kapandı ve araba ilerlemeye baĢladı. Leydi Caire Pip'e bakarak, "Bir köpeğiniz olduğunu bilmiyordum," dedi.

Bridget ona baktı.

Ne yazık ki arka bacağını ısırmaya çalışıyordu.

Tekrar yukarı baktı. "Seviyorum."

"Anlıyorum," dedi Leydi Caire.

Pip, Bridget'in yanındaki koltuğa atladı ve araba bir süre gümbürdeyerek ilerledi.

Bir az. Leydi Caire boğazını temizledi. "Montgomery düelloyu kaybetti." Bridget başını salladı.

"Anladığım kadarıyla," dedi Leydi Caire, "bunun için size teşekkür borçluyuz, Bridget."

Bridget ona baktı. "Bana isim mi verdiniz?"

Leydi Caire irkilmiş görünüyordu. "Pardon?"

"Bana isim verdiniz mi yoksa beni annem ve üvey babamın yanına bırakıp isim seçmelerini mi istediniz? Onları hiç tanıyor muydun?" Bridget'in elleri kucağında dönüyordu ve Val'in sözlerini hatırlayınca yarı güldü. "Ya da belki beni yavru bir kedi gibi bir sepete koydunuz ve beni büyütecek birini bulması için bir hizmetçiyle gönderdiniz. İyi ya da kötü insanlar olmaları *umurunda mıydı?*"

Leydi Caire'in yüzü bembeyaz olmuştu. "Orada bir kızlık arkadaşımla kaldım. Anneni ve üvey babanı tanıyordu. Yakın olduğum zamanlarda onlarla kulübelerinde görüşmeye gitmiştim. Seni doğurduğumda annen oradaydı. Seni kucağına alan ikinci kişiydi. Benden sonra. Seni ilk ben kucağıma aldım. Seni kollarımın arasına aldım ve siyah *saçların* -ailemin siyah saçları- ve kırmızı buruşuk bir yüzün olduğunu gördüm. Çok sessizdin. Benim oğlum doğarken çığlık atardı ama sen sadece uzandın ve geniş gözlerle etrafına baktın. Seni kundakladık. Ve

Sonra seni annene verdim." Leydi Caire ellerine baktı. "Sana Bridget adını verdim çünkü... çünkü sana ailemin isimlerinden birini veremeyeceğimi biliyordum. Bridget benim eski dadımın adıydı. İrlandalıydı ve onu çok severdim."

Başını kaldırdı ve gözyaşları gururlu aristokrat yanaklarından sessizce süzüldü.

"Hayatımda yaptığım için pişmanlık duyduğum pek çok şey var ama hiçbiri sana yaptıklarım kadar pişmanlık duyduğum bir şey değil Bridget."

Bunun üzerine Bridget gözyaşlarına boğuldu.

O GITMIŞTI.

Gitti.

Gitti.

Gitti.

Gitti.

Hizmetçisi, baş meleği, engizisyoncusu, Bridget'i. Onun

Séraphine'i.

Yanan ışık. Karanlıkta sıcaklık. Hem kalbi hem de ruhu çalan. Gerçi onu geri almıştı. Onu bir avuç kraliyet mektubuyla takas etmişti.

Val bir yandan şarap şişesinden içerken bir yandan da fildişi kutuya bakıyordu. *Doğrudan şarap şişesinden,* çünkü kadehini kaybetmiş gibiydi ve ne kadar yüksek sesle bağırırsa bağırsın hizmetkârların hiçbiri yanına yaklaşmıyordu.

Birinin hizmetçisi gittiğinde böyle şeyler oluyordu.

Onu sevdiğini söylemişti. *Onu* sevdiğini. Ne garip ve harikulade bir şey. Ve nasıl da acıtıyordu, bu aşk! Damarlardaki küçük bıçaklar gibi ne kadar acı veriyordu. Bundan pek hoşlandığını sanmıyordu ama buna katlanırdı, evet katlanırdı, yeter ki kız geri dönsün ve onu tekrar bıçaklasın.

Kollarını uzattı ve kütüphanesinin, büyük kütüphanesinin, muhteşem evindeki en sevdiği odanın, çok ama çok özel planlarına göre inşa ettirdiği evin tavanına baktı. Tavan boyalı, yaldızlı ve görkemliydi, çok görkemliydi.

Ve soğuk. Her şey

soğuktu.

Ateş yeterince sıcak değildi, sorun da buydu. Bu yüzden bazı kitaplarını aldı -güzel, güzel kitaplarını- ve onları yaktı, yaldızlı kenarlarını

Kıvrılan, kahverengiye dönen ışıklı sayfalar, tüten ve kokan ince deri ve bunun utanç verici olması gerektiğini düşündü. Séraphine burada olsaydı onu azarlardı. Onları ateşten alır ve tombul parmaklarını asla yakmazdı, çünkü kendisi de ateşten bir yaratıktı, yanıyor, yanıyordu.

Ama o burada değildi.

Gitmişti.

Gitti.

Gitti.

Değerli kitaplarının közünden başını kaldırıp baktığında, bir şekilde şarap şişesini kırdığını gördü. Çıplak ayaklarıyla bardağa basmış ve kanı yerdeki şaraba karışmıştı.

Ya da belki de tam tersiydi. Belki de şarap damarlarındaki kana karışmıştı ve artık yarı üzümdü.

Adil Séraphine ona doğru ile yanlış arasındaki farkı açıklamaya çalışmıştı. Bu onun için anlamlıydı çünkü o yanıyordu ve bir melekti. Ama içi boş buzdan ve acıdan bir yaratık olan ona göre, Séraphine'in süzgecinden geçirmediği her şey ses ve karmaşadan ibaretti.

Zaten ne onu ne de kurbanlarını önemsemek için burada değildi. Bu yüzden Dyemore'a yazdı.

Temperance Huntington, Leydi Caire ertesi sabah kahvaltı masasında Bridget'e, "Bizimle kalmayı kabul ettiğin için ÇOK MUTLUYUM," dedi.

Bridget dudağını ısırdı ve dokunmadığı yumurtalara baktı.
Dün, son derece garip bir araba yolculuğundan sonra, yaşlı Leydi Caire Bridget'i oğlunun şehirdeki evine bırakmış ve hemen oradan ayrılmıştı. Bridget şimdiye kadar çok kötü bir misafir olmuştu; önceki günü çoğunlukla odasında, yorgunluktan uyuyarak geçirmiş, dışarı çıkıp kendisi hakkında en kötü şeyleri düşünen yabancılarla yüzleşemeyecek kadar depresyona girmişti.

Ama bu sabah korkak olmamaya karar vermişti. "Kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim leydim. Çok minnettarım ve söz veriyorum çok uzun sürmeyecek. Sadece yeni bir pozisyon bulana kadar ve-"

"Oh." Hanımefendinin kaşları altın sarısı gözlerinin üzerine döküldü. "Her şeyden önce, istediğiniz kadar kalabilirsiniz -sonsuza kadar, gerçekten. Sen Lazarus'un kız kardeşisin. Ve lütfen. Bana Temperance de." Gülümsedi, tüm yüzü aydınlandı. "Ne de olsa biz kardeşiz, değil mi?"

"I..." Bridget gözlerini nazik yüzden kaçırmak zorunda kaldı. Gözyaşları yine tehdit ediyordu, lanet olsun. Hiçbir zaman ağlayan biri olmamıştı ve şimdi gerçek bir sulama kabıydı. Titreyerek nefes aldı. "Çok naziksiniz."

Bir sandalyenin ani sürtünmesi başını kaldırmasına neden oldu.

Temperance ayaktaydı. Elini uzattı. "Benimle gelir misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

Yaşlı kadın Bridget'i görkemli ama sevgili Val'inki kadar gösterişli olmayan bir merdivenden yukarı çıkardı - bu düşünceyi bir kenara itin. Ailenin özel dairelerinin bulunduğu anlaşılan bir geçitten geçerek bir dizi büyük çift kapıya ulaştı. Kadın kapıları açtı ve Bridget gözlerini kırpıştırdı.

Burası ana yatak odasıydı ve belli ki evin hem lordu hem de hanımı tarafından kullanılıyordu.

Bridget Temperance'a baktı ama diğer kadın sakince uzun bir çekmeceye doğru yürüyordu. Üstüne birkaç eşya dizilmişti ve Temperance bir tanesini alıp dönerek uzattı.

"Bu Annalise," dedi Temperance. "*İlk* Annalise. Lazarus'un küçük kız kardeşi ve sanırım senin de büyüğün."

Bridget minyatürü aldı -çünkü minyatür buydu- ve baktı. Küçük bir kız ona bakıyordu, siyah saçlı, kahverengi gözlü, ciddi, kare yakalı bir korsaj giymiş ve boğazında bir kurdele vardı.

Dört yaşında görünüyordu.

Bridget başını kaldırdı ve Temperance'ın hüzünlü altın gözleriyle karşılaştı.

"Babaları... anladığım kadarıyla oldukça korkunç biriydi," dedi Temperance kesin bir ifadeyle. "Çok katı. Muhtemelen deliydi. Ve evi demir yumrukla yönetirdi. Annalise beş yaşındayken bir çeşit hummaya yakalandı. Doktor çağırmayı reddetti. Amelia, Leydi Caire, ona yalvardı ama o..." Temperance dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Annalise öldü. Lazarus on yaşındaydı."

Bridget yutkundu ve Temperance'ın altın gözlerinin içine baktı. "Ben Annalise değilim."

"Hayır," dedi Temperance hemen. "Oh, hayır. Öyle demek istemedim. Elbette onun yerini alamazsın. Sadece..." İç çekti. "Başka kimsesi olmadı, görüyorsunuz. Annalise'in ölümünden Leydi Caire'i sorumlu tutmayı tercih etti, her ne kadar... şey. Çocuklar önyargılarında çok inatçı olabiliyorlar, değil mi?" dedi biraz belirsiz bir şekilde. "Her neyse, ancak son zamanlarda konuşabiliyorlar. Yıllarca çok yalnızdı. Çok yalnızdı. Biliyorum, öyle görünebilir

Oldukça korkutucu, çok keskin ve *heybetli.*" Gözlerini devirdi. "Ve senin... şey... Montgomery Dükü'nü çağırarak pek de iyi bir ilk izlenim bırakmadı," diye mırıldandı nefesinin altından, "*bana* nasıl kur yaptığını düşünürsek *gerçekten* biraz ikiyüzlüce, ama umarım ona bir şans verirsin. Gördüğünüz gibi aslında bir mucizesiniz."

Bridget uzun zaman önce ölmüş üvey kız kardeşinin minyatürüne baktı ve sonunda ailesini bulup bulmadığını merak etti.

On Dokuzuncu Bölüm

Prue son iki gecedir, huysuzluğuna rağmen kraldan hoşlanmaya başlamıştı, bu yüzden, "Bir kraldan bilgelik, adalet ve nezaket beklerim. Göğsünüzde bir kalp olmaması
"Yani bir tane varmış gibi davranamazsın."
Kral kaşlarını vahşice çattı ama Prue çenesini eğdi ve yerinde durdu.
"İyi!" diye bağırdı sonunda.
İşe koyuldular ve o gece başka bir şey konuşulmadı ama kral çalışırken düşünceli görünüyordu....

*-Kalpsiz Kral'*dan

Bridget birkaç gün sonra Val olmadan her Çeyin çok gri olduğunu düÇündü. Yanındaki Pip'le birlikte kısa bir yürüyüşe çıkmaya karar vermişti. Görünüşe bakılırsa artık bir baronun kız kardeşi olduğuna göre, kendisini takip edecek bir uşağı hak ediyordu. GüneÇ parlıyor olmasına rağmen her Çeyin bu kadar *gri olması olmasaydı, bunu* eğlenceli bulabilirdi.

Keşke...

Keşke onunla konuşmak için bir şansı daha olsaydı, o kelimelerle renk girdapları çizerken açıklamaya çalışsaydı, o ona yandığını söylerken onu şefkatle öpebilseydi.

Başını eğmiş, masmavi gözleri ışıl ışıl ve canlı bir halde, henüz kelimelere tam olarak karşılık veremese de onu sevdiğini tekrar tekrar söylemek için.

Ama ona ihanet etmiş, en kötü sırrını, en korkunç savunmasızlığını düşmanlarından birine vermiş, üstelik tüm o muhteşemliğine rağmen,

güzel, değişken delilik, Valentine bunu asla affedemezdi.

Asla.

Gözyaşlarının zaten ağrıyan gözlerini yeniden tehdit ettiğini hissetti. Onları saklamak için başını eğdi, muhtemelen bu yüzden araba yanına gelip kapısı açılana kadar onu görmedi.

Pip çılgınca havlıyordu, uşak arkasından bağırıyordu, ama sert ellerle yakalanıp içeri atıldı, başına bir kukuleta geçirildi.

Sonra Pip'in havlamaları uzaklarda kaybolurken, nefes almak ve kollarını güçlü ellerden kurtarmak için mücadele ederken arabanın çekildiğini hissetti.

Eski kasvetli gizli cemiyetlerin sorunu, sözde gizemleri çağırmak için gülünç eğlencelerini gizemli yerlerde yapmaları gerektiğiydi, vesaire, vesaire.

Val dört gece sonra gece yarısına doğru arabasının penceresinden dışarı baktı ve

Yorkshire'daki Dyemore malikanesine varmak üzereyken Hermes House'da olmayı, henüz yakmadığı bir kitabı okumayı tercih ederdi. Ya da duvara bakmayı.

Son zamanlarda duvarlara çok fazla bakıyordu.

Her şey oldukça... şey, kasvetliydi, gerçekten. Dyemore'un hazırladığı iğrenç töreni esnemeden ve uyuklamadan atlatabileceğinden emin değildi.

Dönüp Bridget'e bu konudaki düşüncelerini sormak istiyordu ama Bridget orada değildi, değil mi?

O hiç orada olmadı.

Kaos'un Efendileri'nin merkezi olmak ve tüm o ham gücü ve yasadışı bilgiyi kendisi için toplamak için verdiği yemini yerine getirmek bile artık... sıkıcı bir angarya gibi görünüyordu. Séraphine'in ona yanan gözlerle bağırıp çağırması, neden şunu ya da bunu yapmaması gerektiğini söylemesi, bunun *yanlış* olduğunu ve gerçekten ama gerçekten doğru olanı yapmaya çalışması gerektiğini ciddi bir şekilde anlatması olmadan, tüm bu prosedür gerçekten de oldukça yorucuydu.

Tüm kütüphaneyi ateşe vermekten ve kendisini bu hayatta hiçbir rahatlama kaynağı olmadan bırakmaktan korkmasa, arabayı geri döndürür ve Londra'ya geri dönerdi.

Oh, Bridget.

Gözlerini kapadı ve düşündü ki, eğer kararmış gözlerini kesmeseydi

Kalbini uzun zaman önce o iğrenç fildişi tabutta bırakmış olsaydı, şu anda göğsünde kırık bir şey olabilirdi.

Araba titreyerek durdu.

Kapı ardına kadar açıldığında, meşalelerin ve hayvan maskeli çıplak adamların kâbus gibi görüntüsüyle gözlerini açtı.

O zaman devam edelim.

BRIDGET, bilmediği bir yere doğru yolculuk ederken vagonun zemininde itilip kakılarak ve yaralanarak cehennem gibi bir üç gün ve iki gece geçirmişti. Tecavüz ve cinayeti hayal ederek dehşete düşecek, titreyen zeminde neredeyse umursamadan uyuyacak kadar yorulacak, ancak her durduklarında bir kez daha dehşete düşerek uyanacak zamanı olmuştu.

Aralıklarla, aşağılayıcı bir şekilde, tuvaletini yapmasına izin verilmişti. Yolun kenarında, onu kaçıran adamların önünde.

Ona su ve ekmek vermişlerdi.

Başka bir şey teklif etmediler.

Bu da onu oldukça endişelendirmişti. Eğer onu kardeşinden fidye almak için alıkoymak istiyorlarsa, onu daha iyi beslemeleri gerekmez miydi? Fidye değilse onu ne için isteyebileceklerini düşünmek istemiyordu ama bu *çok* uzun bir yolculuk olmuştu.

Çok fazla konuşmuyorlardı ama dört sesi ayırt edebiliyordu: ikisi arabanın içinde, ikisi de dışarıda. Şaşırtıcı bir şekilde hepsinin sesi rafine geliyordu.

Bu hiç mantıklı değil.

Onu ilk yakaladıklarında bileklerini arkadan bağlamışlardı. İp sertti ve oldukça sıkı bağlanmıştı. Vagonun zemininde yan yatıyordu ve birkaç kez gizlice bağları ovarak çıkarmaya çalışmıştı. Tek başarabildiği bileklerindeki ipi daha da sıkılaştırmak olmuş, bunun sonucunda parmakları kalınlaşmış ve neredeyse işe yaramaz hale gelmiş, bu da onu daha da korkutmuş. İkinci gün onu kaçıranlar hareketini fark etmiş ve bu yüzden yan tarafına tekme atmışlardı. Yanı hâlâ ağrıyordu.

Araba son kez durduğunda dehşeti, yorgunluğu, tekrar dehşeti ve kararlılığı geride bırakmıştı.

Bridget gerçekten de bu şekilde ölmeyeceğine karar verdi.

Arabanın kapısı açıldığında, kapüşonunu çıkardıklarında

Başını kaldırdığında yanan meşaleleri ve maskeli çıplak adamları gördü ve savaştı. Tekmeledi, ısırdı, başını eğdi ve üzerinde duran adamın çenesine doğru şiddetle kaldırdı.

Küfredip sendeleyerek geri çekildi, taktığı tavşan maskesinin altından kan damlıyordu.

Ancak diğer üç kişi onun bağlı kollarını yakaladı.

Tilki maskeli biri onun önünde duruyordu. Elinde bir bıçak vardı ve dirseğinin iç tarafında bir yunus dövmesi vardı.

Ayrıca korkunç bir şekilde dikleşmişti.

Ağırlığını arkasındaki adamlara doğru vererek döndü ve onları hazırlıksız yakaladı. Üçü de yere düştü. Yuvarlandı, birinin karnına dirsek attı ama diğeri sağlam durdu. Tilki bıçağı indirdi.

Kesiyor, kıyafetlerini vücudundan ayırıyor.

Bridget'in içinden bir korku heyecanı geçti. Bacaklarını kaldırdı, tekmeledi, boynunu büktü, ısırdı. Ama ilk ellere başka eller de katıldı ve tilki vücudundaki her bir giysiyi keserken onu hareketsiz tuttu. Bridget sert ve soğuk zeminde çırılçıplak yatıyordu ve saçlarına kaynar sular d ö k ü l ü y o r d u .

Biri gelip onun başında durdu, vücudu kırışık ve yaşlıydı, maskesi zalim bir tezat oluşturarak saçlarında üzümler olan güzel bir genç adamı tasvir ediyordu. "Getirin onu."

Kalçalarını birbirine kenetledi. Dişlerini gıcırdattı. Onların, bu vahşi aristokratların, bu kanlı Kaos Lordlarının işini kolaylaştırmayacaktı, çünkü onlar olmalıydı.

Ama onu kaldırdılar, yanan meşalelerin arasında başlarının üzerinde tuttular ve bir yere taşıdılar. Çıplak vücudunda sert ellerini hissedebiliyordu. Omuzlarında, bacaklarında ve kalçalarında, onu bir ortaçağ ziyafetinde kesilmiş bir dişi geyik gibi havada tutuyorlardı. Ne yapıyorlardı?

Onu meşalelerden oluşan bir çemberin içine soktular ve tenini donduran büyük bir taşın üzerine indirdiler. Tilki yine oradaydı, sonunda bileklerindeki ipleri kesmişti. Ama o kıpırdayamadan elleri tutuldu ve bilekleri taşın üst köşelerindeki direklere bağlandı. Ayak bilekleri açılmış ve alt köşelerdeki direklere bağlanmıştı.

O bir kurbandı, bağlanmıştı ve rahip için hazırdı.

Dehşete düşmüş, sersemlemiş, dehşete kapılmış bir halde yukarı baktı ve bir adam gelip

Onu. Bir kurt maskesi takmıştı, vücudu güzel ve kusursuzdu, göğüs uçları pembeydi, göğüslerinin arasında sadece bir tutam altın rengi kıl vardı. Yunus dövmesini göremiyordu ama bunun sebebinin dövmeyi sol kalçasında taşıması olduğunu biliyordu.

Oh, Tanrım, *hayır*.

Yaşlı adam kurt maskeli adama uzun bir bıçak uzattı. "Bu senin başlangıç kurbanın. Nasıl hoşuna giderse öyle tadını çıkar. İstersen onu paylaşabilirsin. Ve sonra onu öldür."

Bridget'in tek düşünebildiği Val'in alnını onunkine yaslarken fısıldadığı sözlerdi: *Sevdiğin şeyi öldürmek zorundasın.*

Val bıçağı onun üzerine kaldırdı.

Yirminci Bölüm

Sabah Prue ve Kral Kalpsiz işlemeli kumaşlarını büyücüye gösterdiler.

"Şey," dedi, kumaşı bir o yana bir bu yana çevirerek. "Bu oldukça güzel... şey..."

"Aslan," dedi kral esneyerek.

"Ya da muhtemelen bir domuz," diye mırıldandı Prue.

Kral, "Üç sınavı da bitirdim," dedi.

Ve göğsünü dinlemesi için kraliyet doktorunu çağırdı.

Ama doktor ne kadar uğraştıysa da.... kalp atışı duyamadı.

*-Kalpsiz Kral'*dan

Val bıçağı Bridget'in, *kendi Bridget'inin* üzerine kaldırdı ve *onun* yanan gözlerine baktı ve *sevdiğin şeyi öldürmen gerektiğini* düşündü.

Onu asla affetmeyebilirdi. Asla, asla, sonsuza kadar.

Ama yine de bunu yapmalıydı, çünkü onun sevgisini kaybetmiş olsa da, onu tümüyle kaybedemezdi. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Döndü ve bıçağı Dyemore'un karnına sapladı. Yaşlı keçinin kocaman gözlerine baktı, "*Benim,*" diye homurdandı ve bıçağı döndürerek yukarı çekip dışarı çıkardı, bağırsaklarını deşti.

Val iç organlardan kaçınmak için çevik bir adımla geri çekildi, meşalelerden ikisini tekmeledi ve Bridget'in bağlarını kesip onu kollarının arasına almak için eğildi. Foxy bıçağıyla ona doğru gelirken Dyemore'un zarif sunağının etrafındaki ahşap sahne alev aldı. Val taşaklarına doğru savurdu; ne yazık ki ıskaladı ama uyluğunun etine güzel bir kesik attı.

Foxy kanlar içinde yere yığıldı.

Bu diğerlerini kısa sürede durdurdu. Kafa karışıklığı içinde, lidersiz ve ne yapacaklarına tam olarak karar veremeden dolanıp durdular. Mesele şu ki, maskeli olsalar bile korkak bir gruptular. Yoksa neden iğrenç arzularını gizli bir cemiyette saklasınlardı ki?

Val, Bridget'le birlikte Adem ve Havva gibi çırılçıplak gecenin içine doğru koştu. Ya kargaşaya doğru koşan ya da bir şey olduğundan habersiz olan maskeli başka eğlence düşkünlerinin yanından geçtiler. Bu gece ve bu yerde iki çıplak daha olması sıra dışı bir şey değildi.

Dyemore kendi arazisindeki yıkık manastırı eğlence yeri olarak kullanmıştı. Val'in arabaların bekletildiği eski yolu bulması için fazla uzağa gitmesine gerek yoktu.

Aristokratlar, hatta çıplak eğlence düşkünleri bile uzaklara yürümeyi sevmezler.

Neyse ki arabası zaten doğru yönü gösteriyordu. Val kurt maskesini çıkardı.

"Ainsdale Kalesi!" diye bağırdı ürkmüş arabacısına, tatlı Séraphine'i arabaya bindirmeden önce.

Araba sallanarak hareket ederken hemen ona döndü, onu pelerinine sardı ve inceledi. Omuzlarında ve kollarında çürükler vardı. Bilekleri kan içindeydi; onları incelerken nefesinin altından hırladı ve ip kalıntılarını temizledi. Küçük tombul ayak parmakları çamurlanmış, kesilmiş ve üşümüştü. Elleriyle onları ısıttı, onlara mırıldandı. Sol tarafında oldukça kötü bir çürük vardı ve parmaklarını şefkatle onun etrafına bastırdı, dudaklarından çaresizce yumuşak sesler çıktı. Ah, keşke bu yapılırken o da orada olsaydı! Onların gözlerini oyardı. Burunlarını keser ve onlara yedirirdi. Yapardı-

"Valentine."

Gözlerini kırpıştırdı ve kadının avuçlarını yüzüne koymuş ona baktığını fark etti. "Valentine. Ben iyiyim."

Kızın yüzüne bakarken gözleri kısıldı, çünkü aptal değildi. Onu buraya getirdiklerine göre birkaç gündür ellerinde olmalıydı. "Ama sen öyle misin?"

Ona çok kararlı bir şekilde baktı.

"Evet." "Sana tecavüz etmediler mi?"

"Hayır."

"Ya da sana herhangi bir şekilde dokunmak?"

İç çekti. "Beni götürdüklerinde yakaladılar. Beni bağladılar."

Bunu düşündü. Bundan hoşlanmamıştı. "Sana istemediğin bir şey yaptırdılar mı?"

Tereddüt etti.

Buz gibi oldu. "Anlat bana."

"Onlar..." Kıpkırmızı oldu ve gözlerini kaçırdı. "Onlar... ben... işemem gerektiğinde bana sırtlarını dönmediler."

"Ah." Pekala. Bu işi çözdü.

Kollarını ona doladı. "Böyle korkunç olaylara katlanmak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm, Séraphine'im. Yeteneğim olsaydı, zamanda yolculuk yapar ve bu adamları daha bebekken boğardım."

"Bu..." Yutkundu ve başını adamın çıplak göğsüne yaslayıp titremeye başladı.

Belki de bu akşamki kâbusun yol açtığı bir tür kriz geçiriyordu? Adam ona endişeyle baktı.

Başını kaldırdı ve gülmeye başladı. "Oh, Valentine, seninle ne yapmalıyım?"

Ona hesaplı bir şekilde baktı. Yaşadığı şoktan sonra yumuşak, uysal, hatta belki de telkine açık görünüyordu.

Bildiği kadar çekici bir şekilde gülümsedi. "Benimle
evlenebilirsin." O da biraz hüzünle gülümsedi. "Evlenebilir
miyim?"

"Evet," dedi ciddiyetle. "Yapabilirsin."

Ama o sadece başını salladı ve tekrar göğsüne koydu.

Düşündü, düşündü -kendisi de dahil olmak üzere herkes onu bir dahi olarak görüyordu- ve sonunda söyleyebileceği bir şey aklına geldi. "Özür dilerim."

Başını kaldırdı. "Ne?"

Evet, belli ki söylenmesi gereken doğru şey buydu. "Dyemore'u öldürdüğüm için özür dilerim." Foxy'nin etrafındaki kan gölünü hatırladı. "Ve muhtemelen tilki maskesi takan adamı da."

Onu kaçıran adamları düşündü. Ama onlara hiçbir şey yapmamıştı... *henüz*. Göz ucuyla ona baktı. *Gelecekteki* cinayetlerle ilgili saçma sapan bir kuralı yoktu herhalde?

Her ihtimale karşı parmaklarını
çapraz yaptı. Ve ona gülümsedi.

Ama şimdi ona oldukça tuhaf bakıyordu. "Dyemore Dükü'nü ya da tilki maskeli adamı öldürdüğün için özür dilemene gerek yok."

Gözlerini kırpıştırdı. "Yine mi geldin?"

"Beni ve kendini kurtarmak için hareket ediyordun." Kaşlarını çattı. "Yine de onun cinayetiyle suçlanmayacağınızı umuyorum."

"Bunu kim yapacak? Tüm tanıklar çıplak bir pagan alemindeydi. *Bunu* mahkemede açıklamaya çalışın." Daha önemli olan noktaya geri döndü. "Ama anlamıyorum. Bazen bir adamı öldürmemin tamamen doğru olduğunu söylüyorsunuz."

"Şey..." Dudağını ısırdı ve adam onun bunu söylememeye çalıştığını anlayabiliyordu ama sonunda söylemek zorunda kaldı. "Evet."

Ona çok yavaş bir şekilde gülümsedi. "Séraphine, bu kuralları sen mi uyduruyorsun?"

"Hayır," dedi. "Hayır, değilim."

Ve onun yanan aziz gözleri o kadar ciddiydi ki, onu tekrar kollarına çekip öpmek zorunda kaldı, ağzını onunkinin üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdirdi çünkü onu zaten bir kez kaybetmişti. Onu kaybetmişti ve bir daha geri kazanamayabilirdi.

Sonunda geri çekildi ve solgun yüzündeki kara gözlerle ona bakarak, "Annenin mektubunda ne var Val?" dedi.

BİR SAATTEN FAZLA bir süre sonra Bridget, Val'in mor kadife paltosuna sarınmış bir halde Ainsdale Şatosu'ndaki ateşin önünde oturuyordu - Val'den kırlarda kaçarken giydiği paltonun aynısı. Paltoyu Bay Dwight kurtarmış ve temizliğini de o yapmıştı. Artık sadece hafifçe pastırma kokuyordu ve lezzetli bir rahatlığı vardı.

Ilık bir banyo yapmış, Bayan Smithers'ın alelacele hazırladığı yemeği yemişti ve şimdi elleri kucağında oturmuş, korkunç fildişi tabutu düşünüyordu. Görünüşe göre Val, Kyle tabutu ona geri verdiğinden beri onu yanında tutuyordu.

Val banyodan ve yemekten sonra tabutu ona vermiş, sonra da odadan çıkmıştı. Val'in burada kalıp onun mektubu okumasını izlemeye dayanamadığından kuşkulanıyordu. Bu onu çok üzmüştü.

İçini çekti ve o şeye uzandı, ters çevirdi ve daha haftalar önce onun yaptığını gördüğü gibi alt taraftaki oymayı buldu. Küçük tırnağıyla bastırdı. Fildişi parçası dışarı fırladı ve onu kaydırıp kutuyu açtı.

İçindeki mektup hâlâ oradaydı.

Açıldı.

Gözlerini kırpıştırdı ve sonra gözlerini kıstı. Pekâlâ. En azından Kyle Dükü onu iade etmişti.

Onu aldı ve açtı.

Annesinin çok güzel bir eli vardı. Çiçekli ve kesin, sayfadaki güzel bir nakış gibi. Oğlunu doğduğundan beri şeytan tarafından ele geçirilmiş ve bir baba katili olarak tanımlamak için kullanmış, tarih ve ayrıntılar vererek oldukça gerçekçi görünmüştü.

Bridget düşünceli bir şekilde alevlere bakarken mektubun kucağına düşmesine izin verdi.

Sonra başıyla onayladı ve mektubu ateşe attı.

Yanışını izledi ve sonra Valentine'i, gerçek aşkını aramaya gitti.

DUL KULE soğuk ve karanlıktı, gökyüzündeki yıldızlar binlerce mil uzaktaydı ve Val, eğer onu terk ederse hep böyle olacağını düşündü. Çok soğuk, karanlık ve yalnız, sonsuza dek parlak ve ulaşılamayacak kadar uzakta yanan yıldızlara bakarak.

Sonra kolları onu sarıp ısıttı ve döndü, onu göğsüne bastırdı, rahatlamıştı, sonsuza dek yıldızları tek başına seyretmek zorunda kalmayacağı için çok rahatlamıştı.

Yüzünü, banyodan sonra hâlâ nemli olan siyah saçlarına gömdü ve kaba bir fısıltıyla, sadece bu seferlik, çünkü bilmeyi hak ediyor, dedi, "Onu buldu. Eve'i. Onu Cenevre'ye götürmüştüm. Çok uzağa. Ya da ben öyle sanıyordum. Ama babam onu iki yıl sonra bir şekilde buldu ve onu Lordlarına geri getirecekti ve... bu yüzden ben... ben... bir hançer aldım ve onu uykusunda öldürdüm. Boğazına sapladım. Ama annem biliyordu. Yaşadığı sürece İngiltere'yi terk etmemi yoksa mektubu yargıçlara vereceğini söyledi." Bir nefes aldı, çılgınca düşünüyordu. Bu yeterli değildi. Bir ebeveyni öldürmenin çok korkunç bir suç olduğunu düşünürdü. "Ya o ya da Eve, Séraphine. Anlamalısın. Onu öldürmemiş olsaydım Eve'i öldürmek zorunda kalacaktım... ve bunu yapamazdım. *Yapamazdım*. Eve'i değil."

"Sus," diye fısıldadı, onu yakınında tutmaya çalışsa da ondan geri çekildi. "Sus. Anlıyorum. Beni duyuyor musun, Valentine? Anlıyorum."

Ve sonra onun yanan gözlerini gördü. Sakin bir şekilde ona bakıyorlardı ve onlarda bir kutsama gördü.

Önünde diz çöktü ve yüzünü mor kadife kaplı karnına bastırdı. "Séraphine, Séraphine, Séraphine. Ey kadınların en sevgilisi, azizlerin en ateşlisi, lütfen beni asla terk etme. Senin için beyaz mermerden sütunlar dikeceğim, senin için zevk bahçeleri inşa edeceğim, senin için gemiler yüzdüreceğim ve savaşçılar çıkaracağım, yeter ki sen benim yanımda kal."

Ona gülümsedi ve yanaklarını okşadı. "Valentine, beni seviyor musun?"

Tanrım, karnımdan vurulmuş gibi oldum.

Gözlerini sımsıkı yumdu. Bu kadar yaklaşmışken onu *bu* yüzden kaybetmek. "Eğer yapabilseydim, seni zamanın başlangıcından beri hiçbir erkeğin bir kadını sevmediği kadar çok severdim."

Daha sonra diz çökerek onunla yüzleşti ve "Ama sen *yapabilirsin*" diye fısıldadı.

Onu kucakladı. Gitmesine izin vermeyecekti, hayır, fark ettiğinde bile... "Séraphine, sevgilim, yakıcı olan, hatırlamıyor musun? Sana çok uzun zaman önce o parçadan yoksun olduğumu söylemiştim. *Yapamam*-"

"Ama sen yapabilirsin, Valentine." Bir parmağını onun yanağına dokundurdu ve sonra ona gösterdi.

Gözlerini kırpıştırdı.

Parmağı ıslaktı. *Gözleri* ıslaktı.

Ona gülümsedi, yanan Séraphine'e. Sanki gece gökyüzü alev alev yanıyordu. "Beni seviyorsun."

"Seni seviyorum," dedi şaşkınlıkla ve göğsünün sıcaklıkla dolduğunu hissetti. "*Seni seviyorum.*"

"Ve seni seviyorum," diye fısıldadı, elleri onun yüzünü kavrarken.

Bu yüzden onu gevşeyip yumuşayana ve kendisine karşı çok sıcak olana kadar öptü ve sonra kulağına mırıldandı, "Bu benim düşesim olacağın anlamına mı geliyor, sevgili Bridget Crumb?"

Kız "Evet Val," diye iç geçirdiğinde, adam onu kucağına aldı ve hınzırca, hınzırca sevişmek üzere götürdü.

Çünkü artık bir kalbi olabilirdi ama bazı şeyler *asla* değişmeyecekti.

Sonsöz

Bütün saray mensupları ve danışmanlar sinmişlerdi, çünkü sihirbazın ve kızının bir an önce götürülüp idam edilmesini bekliyorlardı. Kral her zaman böyle davranırdı - hızlı ve acımasızca - ve büyücü ona yeni bir kalp bulmadığı için, başka bir şey beklemiyorlardı.

Ama kral yorgun ve üzgün görünüyordu. "Bana bir kalp sözü vermiştin," dedi büyücüye. "Ama benim bir kalbim yok."

Sihirbaz başını eğdi, gözleri parlıyordu. "Emin misiniz, Majesteleri?"

Kral hekime eliyle işaret etti. "Göğsümde kalp yok." "Ama bir kalbin her zaman göğüste olması gerekmez," dedi büyücü.

Kral bunun üzerine gözlerini kıstı. "Saçma sapan konuşuyorsun." "Gerçekten de saçmalamıyorum," dedi büyücü. "Sana bir kalp sözü verdim ve sana bir tane verdim." Başıyla kızını işaret etti. "Prue sana yardım etmedi mi?

ve son üç gecede size rehberlik etti mi?"

Kral yavaşça, "Evet," dedi.

"Peki size nazik davranmanızı tavsiye etmedi mi?" "Evet."

"Peki onu tanıdığın için daha iyi bir adam değil misin?"

Bunun üzerine kral sadece baĞını sallamakla yetindi, çünkü Prue'ya bakıyordu, o da kızarıp baĞını çevirdi.

"Prue sizin kalbiniz, efendim," dedi büyücü, "ve ben onu sizin için buldum."

Kral bir zamanlar kalpsiz olabilirdi ama asla aptal olmamıştı. Prue'ya doğru eğildi ve onun elini tuttu. "Benimle evlenir misin Prue, kraliçem, kalbim ve tüm günlerimiz boyunca yardımcım olur musun?"

Prue ağzını açtı ve kapattı. "Ama ben bir prenses değilim. Ben sadece Prue'yum."
Bunun üzerine kral belki de hayatında ilk kez gülümsedi. "Evet, ama sen benim kalbimsin, tatlı Prue ve bir adam kalbi olmadan yaşayamaz."
Prue sadece bunu kabul edebilirdi ve böylece o güne kadar görülmüş en görkemli düğünle kralla evlendi. Kral artık Kalpsiz değildi, onun yerine Kral Kalp oldu.
Peki ya sihirbaz? Şey, onun hiçbir zaman gerçek bir sihir yapmadığı söylenir, ama bence dedikoducular yanılıyor, çünkü iki kalbi bir araya getirmekten daha iyi bir sihir olabilir mi?
Sence de öyle değil mi?

-*Kalpsiz Kral*'dan

İKI AY SONRA, ST JAMES'S PALACE'DA.

"Osmanlı İmparatorluğu Büyükelçisi mi?" Hugh gözlerini Shrugg'a dikti. "*Montgomery Dükü mü*? Bu oraya yanan bir barut fıçısı göndermek gibi bir şey değil mi?"

"O yanan bir barut fıçısı olabilir, ama o *bizim yanan barut fıçımız.*" Yaşlı adam çayından bir yudum aldı. "Ayrıca, Montgomery genellikle bundan biraz daha kurnazdır, özellikle de şimdi yanında karısı varken. Onunla tanıştınız mı? Görünüşe göre eskiden hizmetçisiymiş ama Montgomery'yi bilirsin. Gidip onunla evlendi, herkesi utandırdı, şimdiye kadar yaptığı en aklı başında şey olmasına aldırmadan. Bu da bana şunu hatırlattı. Bunu sana vermem için bana verdi."

Shrugg masasını karıştırarak oldukça kirli bir kâğıt parçası buldu ve onu Hugh'ya doğru itti.

Hugh kağıda baktı. Kâğıtta hepsi de aristokrat olan dört beyefendinin adı yazılıydı. Aralarında özel bir bağlantı göremiyordu.

Shrugg'a merakla baktı. "Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Shrugg yavaşça, "Tam olarak emin değilim," dedi. "Ama Montgomery hepsinin Kaos Lordları'nın üyeleri olduğunu bilmenizi istedi."

BU ARADA.

Bahçesinde çok fazla çocuk var, diye düşündü Val onaylamayarak. Dışarı çıkmasının tek nedeni evinde çok sayıda yetişkinin olmasıydı ve bu yetişkinlerin büyük bir kısmı şu ya da bu zamanda onu öldürmeye çalışmıştı. Hermes House'da Eve'in düğün kahvaltısını kutluyorlardı ve Bridget onun kimseyi, Wakefield'ı bile zehirlemesini yasaklamıştı.

Val, Wakefield için gerçekten özel bir izin alması gerektiğini düşündü. "Senden *hoşlanmıyorum,*" dedi tanıdık bir bebek sesi.

Annalise Huntington ona baktı, saçındaki pembe fiyonk kaşlarını çatmasına daha da bir hava katıyordu.

Val, bir zamanlar kendisini öldürmeye çalışmış olan Lazarus Huntington'ın oğlu Lord Caire'e düşünceli düşünceli baktı. Val'in kız kardeşini dürüst bir düşes yapmasına rağmen, Caire hala ondan hoşlanmıyor gibiydi ve Val sık sık yaşlı adamı yüzünde rahatsız edici bir düşünce ifadesiyle onu izlerken yakalıyordu. Bir kediyi en iyi nasıl parçalayacağına karar veren bir şahin gibiydi.

Val çocuğa kötü kötü gülümsedi ve elini cebine attı. "Kedi yavrularını sever misin?" diye sordu.

Ve beyaz göğüslü, siyah, kabarık bir kedi yavrusu uzattı.

Annalise yavru kedinin yeşil gözlerini kırpıştırdı.

Yavru kedi gözlerini kırpıştırdı. "Oh, *evet*!" dedi Annalise.

Val yavru kediyi tombul küçük kollarına bıraktı ve altın bastonunu sallayarak Hekate ve yavrularının bulunduğu mutfaklara doğru yürüdü.

Geriye yedi yavru kedi ve düşmanlarının çocuklarıyla dolu bir bahçe kalmıştı...

BIR AY SONRA İSTANBUL'DA...

Dışarıda parlak Akdeniz güneşi parlıyordu ama geniş yatak odalarının içi, tabandan tavana pencereleri koruyan derin kemerler sayesinde hoş bir serinlik içindeydi. Kemerler mavi, sarı ve beyaz renklerle karmaşık bir şekilde döşenmişti.

Beyaz, zeminde, tavanda ve zemin boyunca ilerleyen ince sütunların bazılarının üzerinde devam eden bir motifle. Bir yerlerde bir imam, şehri süsleyen minarelerden birinin tepesinden inananları namaza çağırıyor, sesi bir yükselip bir alçalıyordu.

Bridget günün bu saatlerine bayılırdı. Sıcak ve tembeldi ve çoğu zaman Val bu zamanı onunla geçirirdi.

Bugün koyu sarı ipek çarşaflarla örtülü bir yatağa uzanmış, ballı kekleri kemiriyor ve baldızı Leydi Temperance Caire'in yazdığı bir mektubu inceliyordu. Pip yatağın ayakucunda, yerde duran püsküllü bir minderin üzerinde kıvrılmış yatıyordu.

"Annalise ona verdiğiniz yavru kediye Lord Sneaky adını verdi."

Kendisi de bir mektuba dalmış olan Val homurdandı. "Kedi isimlendirme yeteneği benim o yaşlardaki halim kadar berbat."

Bridget burnunu kırıştırdı. "Bence çok tatlı."

"*Oh*," dedi kocası, mektubunda okuduğu bir şeyden son derece memnun olmuş gibiydi.

"Ne?" Bridget doğruldu ve istemeden de olsa göğsüne birkaç damla bal döktü.

Ne yazık ki, evlendikten kısa bir süre sonra kocasının çıplaklığa olan düşkünlüğüne yenik düşmüştü.

Valentine başını kaldırdı ama bakışları hemen kadının göğsünden yavaşça damlayan bala takıldı.

"Val..." Bridget parmağıyla balı almak için hareket etti. Adam elini uzatarak onunkini yakaladı.

"Ah, yapma," diye nefes aldı, onun üzerine eğildi ve onu sırt üstü yatmaya zorladı. Eğildi, masmavi gözlerini kapattı ve neredeyse saygıyla göğsünü yaladı. Kadın ürperdi.

"Günün ortasındayız," diye fısıldadı.

Gözlerini açtı, hınzırca ve eğlenerek. "Biliyorum. En sevdiğin."

Ona gülümsedi ve parmaklarını altın sarısı saçlarının arasından geçirdi. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum," diye mırıldandı dudaklarına karşı, ağzını sert ve sahiplenici bir şekilde almadan önce.

Mektupları yere düşmüş, terk edilmişti ama Bridget'in umurunda bile değildi. Gerçek aşkıyla birlikteydi ve dışarıdaki dünya onu bekleyebilirdi.